JOAN SMITH

Domnișoarele din Bath

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de ANDREI ANASTASESCU

Capitolul 1

- Nu e foarte mare, nu-i așa? spuse mama în timp ce privea cu atenție prin ochelarii săi la reședința care aducea cu casa unei păpuși. Mama avea înclinații spre afirmații neconvingătoare și eufemisme.

- Nu-i de mirare că ne-a fost atât de greu s-o găsim, am răspuns, uitându-mă la soarele care apunea, ale cărui raze se zărea printre spațiile înguste dintre mica noastră căsuță de piatră și cele mai mari, de pe aceeași parte.

Sora mea, Esther, care doar de puțin timp își pierduse interesul pentru păpuși, exclamă:

- Eu zic că este drăguță! Esther, care avea șaptesprezece ani, era mai drăguță decât o păpușă, si răsfățată din cale-afară.

- Precum casa de joacă a unui copil.

- Da, într-adevăr, dar noi nu suntem copii, am replicat eu, în timp ce Esther era ocupată să-i arate mamei clasicul ornament de piatră de deasupra ușii spre care ne îndreptăm, trecând pe lângă două tise, care erau singurele ornamente horticole.

Mama se uită în jur, la casele vecine, și comentă:

- Amplasamentul este considerat bun, presupun.

Graham Sutton, care cumpărase casa, mă asigurase
că aceasta era la mică distanță de New Bond Street. Casa se afla pe Elm Street, la jumătatea drumului dintre Mayfair și Soho după spusele lui Graham, cu toate că eu, ulterior, am constatat că era mai aproape de Soho. Am scos cheia pe care mi-o dăduse avocatul și am deschis ușa. Apoi, dintr-o dată, la intrare am ezitat. Mama zâmbi cu tristețe, mă luă de mână și spuse:

- Belle, mai devreme sau mai târziu trebuie s-o faci.

încurajată de ea, am intrat în casa în care logodnicul meu, Graham Sutton, fusese omorât cu doi ani în urmă, cu doar o lună înainte să ne căsătorim.

Casa pe care mi-o lăsase mie prin testament, trebuia să fie casa noastră. Din cauza unei încurcături juridice, se scurseseră doi ani

până să vin s-o preiau. Sora vitregă a lui Graham din Riesling, pe care el abia o cunoștea, atacase testamentul și pierduse. Am primit casa, cu toate bunurile din ea, și trăsura lui. Vărului și bunului său prieten, Eliot Sutton, îi rămăsese restul averii.

Fusesem nerăbdătoare să trăiesc cu Graham la Londra unde el își croia drumul spre o carieră de avocat. Dar o dată cu moartea sa, intenționam să vând casa și să mă întorc în Bath cu mama și sora mea. M-am născut și am crescut acolo, și mi-ar trebui mai mult decât o casă de păpuși pentru a mă îndepărta de acel loc. Mătușa lui Graham, Yootha Mailer, avea o casă de vară în Bath, unde eu și Graham ne cunoscuserăm și, în cele din urmă, ne-am îndrăgostit. Am fost probabil singura femeie din toată Anglia pentru care apele sulfuroase din Sala Pompelor aduceau un parfum romantixc.

Casa era luminată cu gaz lampant, care fusese întrerupt.

Cum seara se apropia cu repeziciune, am spus:

- Ar fi mai bine să facem rost de niște lumânări înainte să se lase întunericul, și m-am îndreptat către hol. Luminatorul în semicerc de deasupra ușii arunca puțină lumină pe pardoseala de marmură și pe peretele placat cu furnir de lemn. In rest, nu era nicăieri nici o lumină, doar întunecimea suprafețelor acoperite de praf. Am intrat cu sfială spre dreapta, pe sub prima arcadă, într-o scenă de o cumplită harababură. Fiecare mobilă era deplasată, scaunele întoarse cu susu-n jos, cărțile și bibelourile trântite pe

podea, dulapurile deschise, iar lucrurile care se aflaseră în ele erau împrăștiate în jur.

- Doamne-Dumnezeule, ce harababură! spuse mama calmă, cu obișnuitul său ton neîncrezător. Locul arăta de parcă ar fi trecut o tornadă.

Esther exclamă cu mai mult entuziasm decât spaimă:

- Am fost jefuiți!

- Să vedem și restul, am spus și m-am repezit înapoi în hol, pentru a găsi încă o ușă. Sufrageria era de asemenea răvășită. Mergând din cameră în cameră, ăm descoperit că fiecare dintre ele era în aceeași stare. Cineva începuse și mersese până la capăt, întorcând totul cu susu-n jos.

- Cel mai bine ar fi să chemăm un polițist, sugeră mama.

- Da, dar mai întâi să găsim o cameră la un hotel pentru noaptea asta, am propus.

Venisem la Londra cu diligența din Bath, luând apoi o birjă din stația diligenței până acasă, și eram frânte de oboseală. Trei femei singure, fără apărare, mergând noaptea pe străzi, nu era o idee prea bună. Graham fusese omorât chiar în propria casă. Numai Dumnezeu știe ce s-ar putea abate asupra noastră în orașul acesta periculos.

Situarea bună aproape de New Bond Street, nu ne era de prea mare ajutor. Din greșeală ne-am depărtat de New Bond și am ajuns

în Soho înainte de a opri în cele din urmă o trăsură care trecea pe acolo. Pe când trăia tata, el stătea întotdeauna la Reddishes Hotel și nici un altul nu ne venea în minte. Am mers direct la Reddishes și ne-am făcut rezervări înainte de a chema poliția. Funcționarul ne-a sfătuit să chemăm un ofițer rapid din Bow Street, și chiar unul rapid ne veni în ajutor câteva ore mai târziu. Un melc târâtor părea descrierea mai potrivită.

Ofițerul Harrow era aspru, un om care vorbea deschis, purtând o pălărie albă ridicolă cu boruri largi și o jachetă albastră dreaptă. Ne-a ascultat povestea, arătând interes numai la rostirea cuvântului "acum doi ani".

- N-ar fi trebuit să așteptați doi ani pentru a reclama furtul!

- N-ar fi trebuit să vă ia două ore să veniți! am răspuns tăios și i-am explicat întârzierea.

După ce ne-a ascultat, își dădu verdictul:

- Doamnelor, Londra este plină de hoți. Incuiați-vă poșetele... și fiicele, doamnă, adăugă el, înclinându-se spre mama. Ea apucă mâna lui Esther și o ținu strâns. Ofițerul continuă: In cazul dumneavoastră, au fost persoane fără locuință care, găsind casa goală, au stat în ea. Sunteți norocoasă că a mai rămas ceva în acel loc, după doi ani de când casa este nelocuită. Am avut cazuri în care au fost luate ușile și obloanele. Oh, vă puteți considera norocoasă că mai aveți încă fundația. Doi ani! Dacă totuși vă puteți

da seama ce lipsește, trimiteți-mi o listă, iar eu voi supraveghea zona în timpul rândurilor mele... adică voi arunca o privire la depozitele unde se țin lucrurile furate... dar probabil că au fost vândute de mult.

- Unde sunt aceste depozite? Ne vom duce chiar noi, i-am spus.

El înclină capul într-o parte și văzându-mi ignoranța, spuse:

- Acest lucru nu-l veți face, domnișoară Haley. Stop Hale Abbey nu este un loc pentru o doamnă. Vedeți... aceasta este vizuina hoților. Nici măcar nu veți înțelege un cuvânt din ce spun, deoarece au propriul lor jargon.

- Nu știm ce lipsește. N-am fost niciodată în casă, i-am explicat.

Această afirmație îl făcu să ne privească cu evidentă suspiciune.

- Vesela de argint și alte mărunțișuri trebuie să le fi furat primele, spuse el.

Mi-am amintit că în după-amiaza aceea văzusem sfeșnice de argint pe masa din sufragerie și niște bijuterii pe dulăpiorul lui Graham. I-am spus asta ofițerului, care-și mușcă pana cu care scria și conchise căhoțul se grăbise, ceea ce părea puțin probabil, de vreme ce avusese doi ani la dispoziție în care să-și care prada.

Acest lucru trezi interesul ofițerului și se trezi să treacă pe la noi a doua zi, să ne "examineze cu atenție", după cum s-a exprimat.

Vă asigur că o examinase deja pe Esther în mod amănunțit.

După plecarea lui, mama admise că este "ciudat" și că ofițerul nu ne era "de prea mare ajutor".

- Mâine vom trimite acasă după niște servitori pentru a aranja casa înainte s-o vindem, am decis. Ettie și Hotchkins vor veni.

Plănuisem să stăm doar o noapte sau două și să facem casa cartierul nostru general. Cum trăsura familiei nu era pregătită pentru călătorii mai lungi de zece mile, optasem pentru diligență. Si cum optasem pentru costisitoarea diligență a poștei, luaserăm numai acele lucruri care ne erau absolut necesare.

- Asta înseamnă că vom sta mai mult la Londra? întrebă Esther plină de speranță. Deși eu și mama o răsfățasem îngrozitor, n-am cedat voinței sale de a ne muta în acea casă pentru un sezon, sau ceva de genul acesta. Chiar dacă am fi vrut, noiembrie n-ar fi fost un timp potrivit pentru acest lucru. Totuși, se părea că va avea parte de o săptămână în oraș.

- Da, copil răzgâiat, trebuie să stăm, i-am spus. Buclele sale blonde săltau, iar ochii albaștri îi scânteiau.

Privind în cealaltă parte a camerei, spre oglinda care, cu timpul își pierduse luciul, mi-am observat reflexia nu tocmai încântătoare. Nu era așa din cauza luminii slabe și nici din cauza oglinzii deteriorate. Arătam obosită și deprimată, așa cum mă și simțeam. De la moartea lui Graham, trăiam într-o stare de confuzie,

nehotărâre și neîncredere. Părul meu n-a fost niciodată auriu ca al lui Esther, nici ochii albaștri, dar mi-am lăsat buclele ștene să crească mai lungi, răpindu-le astfel voioșia. Suferința îmi dusese strălucirea din ochi și trandafirii din obraji. Pentru că slăbisem, rochia atârna un pic largă pe mine. în ultimii doi ani, ajunsesem să semăn mai mult cu mama decât cu Esther. Dacă Graham ar intra în cameră în acest moment, ochii lui s-ar întoarce spre Esther, nu spre mine.

întrebarea lui Esther mă trezi din visare:

- Putem merge jos să mâncăm în sufragerie?

întrebarea nu-i era adresată mamei, ci mie. De la moartea tatei, sarcinile lui mi-au revenit oarecum mie. Eu eram cea care trebuia să ia deciziile grele și să primesc privirile pline de reproș. De o astfel de decizie era nevoie chiar în acest moment. Cum puteam coborî fără haine de seară potrivite? Aveam doar câte o cutie de pălării fiecare, în care aveam cămășile de noapte și niște lenjerie.

- Mă tem că nu, Esther, i-am spus, explicându-i problema.

- Nu e atât de pretențios acolo. Putem merge așa cum suntem, mă contrazise ea.

- Ba e mai pretențios decât crezi, draga mea, îi spuse mama, dar nu fără a-i arunca o privire întrebătoare "tiranului".

Am luat cina în camera noastră, discutând despre ce ar fi cel mai bine să facem.

- Mâine la prima oră ne vom duce înapoi în Elm Street, am decis eu. Vom face ce putem pentru a îndrepta lucrurile, apoi vom chema un agent imobiliar și-i vom arăta casa pentru a se ocupa de vânzare. Mă întreb ce comision va percepe.

- Acasă, Grenier ia patru la sută, spuse mama.

- Atunci, fără îndoială, la Londra un agent va lua cinci.

în doi ani trebuie să fi crescut și prețul, având în vedere rata inflației. Voi cere cinci mii.

- Si agentul va lua 250 de guinee doar pentru a arăta casa câtorva clienți, spuse mama plină cu nostalgie. Sase luni din venitul tău. Doamne, pare ușor să câștigi banii cuiva, nu-i așa?

- Da, dar ne scutește pe noi de vânzoleala din oraș. Se va ocupa el de toate în locul nostru. Cumpărătorul ar avea nevoie de o ipotecă. Cred că agentul aranjează și asta.

- Poți să ipotechezi chiar tu casa, sugeră mama.

- Ce rost are?

- Casa ar fi ușor de vândut dacă ar fi ipotecată, și ți-ai lua banii înapoi în rate, cu dobândă avantajoasă. Belle, ceea ce vreau să spun este că nu avem deloc nevoie de un agent. De ce să arunci 250 de guinee? Cu o asemenea sumă, ne-am putea face o vacanță frumoasă.

Era o idee care merita să fie luată în calcul.

- Voi pune un afiș pe fereastră, măcar cât suntem acolo, m-am

învoit eu.

Esther și mama dădură din cap afirmativ și se priviră conspirativ la gândul că m-au împins cu un pas înainte.

- Si un anunț în ziare, adăugă mama. Nu va costa mai mult de câțiva șilingi și va aduce casa în atenția celor interesați.

- De vreme ce rămânem, am putea merge într-o seară la teatru? întrebă Esather nerăbdătoare. Te rog, Belle, n-am mai fost niciodată la un teatru adevărat. Rochiile ni le-ar putea aduce Hotchkins. I-am putea face și o vizită mătușii lui Graham, Yootha, și ne va invita la o petrecere. Este foarte sociabilă. Putem merge la cumpărături pe Bond Street. Graham a spus că locuința este la mică distanță. Oh, este atât de emoționat!

La auzul cuvintelor sale, ceva din exuberanța ei a pătruns în ființa mea. Mă simțeam atât de groaznic de deprimată după moartea lui Graham, încât abia simțeam că trăiesc, dar treptat melancolia se risipise. Lăsasem hainele de doliu, iar acum, în sfârșit, un nou sentiment mă acapară cu repeziciune. Da, de ce să nu rămânem, dacă acest lucru ar face-o fericită pe micuța Esther? Dumnezeu știa că acasă, ea a avut parte numai de tinerețe, și la fel și eu. Chiar și mama se uita cu viu interes să-mi vadă reacția. Biata femeie, și ea se simțea tristă. Nu eram singura care și-a pierdut perechea. Tata murise doar cu trei ani în urmă, iar el fusese viața ei. Atâtea necazuri cumplite care se abătuseră asupra noastră mă

făcuseră să cred că trăiam doar conform preceptelor. Toate lucrurile pe care mama le făcea, se învârteau în jurul muncii parohiale de la catedrală a tatei. Tatăl meu nu fusese chiar episcop, ci doar un simplu cleric.

- îi vom face o vizită Yoothei Mailer mâine, bine, mamă? am întrebat, pentru a o anunța că "tiranul" îi cerea părerea.

- îi vom trimite un mesaj în seara asta, răspunse ea în timp ce fața i se lumină de un zâmbet larg, făcându-i doar cu ochiul conspirativ lui Esther ca și cum i-ar fi spus: "Am păcălit-o". Nu eram căpcăunul pe care probabil vi-l imaginați, dar cineva trebuia să aibă grijă de cheltuieli și de micile dificultăți care se ivesc chiar și în viețile cele mai simple.

Mama se repezi spre birou.

- Vezi, hotelul are hârtie pentru scrisori chiar aici, și de asemenea, și un stilou.

Nu s-a gândit să pună la îndemână și cerneală, așa că scrisoarea a fost amânată pentru a doua zi. "Tiranul" șovăielnic era prea îndărătnic pentru a coborî în holul comun după o călimară de cerneală. Am mâncat ce am putut din meniul hotelului. Nu puteai să nu simți gustul fripturii arse, iar desertul era o chestie tare, plutind într-un fel de zer.

- Puțin cam subțire, spuse mama cu indulgență.

Esther și cu mine am împins de o parte desertul și am încheiat

masa mâncând pâine cu unt. Ceaiul era băubil, iar atmosfera generală era distinsă.

Era ciudat ca, ducându-mă în sfârșit la casa unde Graham fusese ucis, să încep să-l împing spre uitare și să simt ceva apropiat de bucurie și să mă reîntorc la viața mea. O mică excursie va alunga, din când în când, tristețea. N-ar fi trebuit să aștept atât de mult până să ies din nou în lume. Când o domnișoară se apropie de vârsta de douăzeci de ani, nu-și mai poate permite să-și piardă timpul. Era oare posibil ca în mintea mea să încolțească un gând atât de absurd... acela că aș mai putea găsi pe altcineva care să-i ia locul lui Graham în inima mea.

In dimineața următoare, nedorind să mai irosească nici măcar un minut înainte de a intra în vâltoarea socială, mama îi ceru cameristei cerneală și, înainte de a lua micul dejun, scrisese biletul către Yootha Mailer. In acest timp eu am scris anunțul de vânzare pentru ziar și o scrisoare pentru acasă, adresată lui Hotchkins și lui Ettie, și le-am trimis pe toate printr-un angajat al hotelului. Acestea fiind făcute, am chemat o trăsură pentru a ne duce înapoi în Elm Street.

Fiind uimită cât de mică era casa în ziua precedentă, am fost plăcut surprinsă să descopăr că era mai mare decât mi-o aminteam. Soarele strălucitor luminându-i fațada risipise atmosfera sumbră din ziua precedentă și o făcea să arate mai frumoasă. Intrarea era

elegantă, iar de ambele părți ale ușii era câte o fereastră. Casa avea trei etaje, prea înaltă pentru o anumită simetrie, dar era în bună stare. Din nefericire, înăuntru nu se schimbase nimic. Dezastrul ne aștepta încă, dar era mai ușor de înfruntat dimineața, decât seara la sfârșitul unei lungi călătorii. Ne scoseserăm pelerinele, ne-am pus șorțurile și ne-am apucat de treabă.

- Mă întreb unde s-a întâmplat, spuse Esther în timp ce noi puneam pernele înapoi pe canapea și aranjam deasupra alte perne aruncate. Canapeaua era dintr-un satin albastru deschis, cu dungi de un albastru mai intens și galbene. Pernele erau din catifea aurie, pentru a se asorta cu draperiile. Graham alesese aceste obiecte elegante, consultându-mă în legătură cu culorile și stilul preferat.

- Chiar aici, bănuiesc, i-am răspuns. Trupul lui a fost găsit pe canapea.

Vocea mea suna dur și rece, pentru a nu începe să tremur la vederea imaginii care-mi invadase mintea, imaginea lui Graham căzut probabil chiar pe această pernă de catifea pe care o țineam acum în mână, și pe care o strângeam la piept.

Esther privi cu atenție în jur, la canapea și la covor. Vocea ei sună macabru:

- Mă întreb dacă este sânge.

- Nu cred, Esther. Din câte știu eu, victima unei strangulări nu sângerează.

Poliția a presupus că Graham fusese strangulat cu mâinile goale, de vreme ce nu s-a găsit nici o sfoară sau coardă în acel loc. S-a spus că a fost vorba despre o spargere. Lipseau banii din portofel, dar un ac de cravată cu un mic diamant fusese lăsat intact. Câți bani ar putea avea asupra sa un tânăr avocat? Cu siguranță nu destul de mulți pentru a-i apăra cu prețul vieții. Cu toate acestea, Graham ar fi făcut-o. Așa era el. însăși ideea injustiției l-ar fi făcut să lupte până la moarte. Dar din întâmplare se îndreptase spre o carieră avocățească.

- Cine crezi că l-a ucis? întrebă Esther în timp ce continua să aranjeze niște sertare într-o măsuță.

- O persoană sau persoane necunoscute, am răspuns aspru.

Chiar nu voiam să știu mai multe sau să mă mai gândesc la asta. Un criminal oarecare omorâse un om bun, onorabil, și scăpase bazma curată. Răul era deja făcut și nu mai ajuta cu nimic să readucem acest lucru în discuție. Poliția investigase amănunțit, după cum spusese Yootha, dar nu descoperise nimic.

- Esther vino în bucătărie și ajută-mă, spuse mama, dar îngrijorarea din vocea sa trăda motivul pentru care o chemase. Nu voia ca eu să-mi amintesc fără rost de cele petrecute.

Am reușit să aranjăm sufrageria, camera de zi și dormitorul până la amiază și eram pregătite pentru masa de prânz. Am mers pe direcția bună de această dată, pentru a ajunge la New Bond

Street, unde am mâncat la un mic restaurant. Eu luam deciziile în numele tuturor, iar umătoarea mea decizie era de acum încolo, să mâncăm acasă. Mesele în oraș nu erau numai costisitoare și foarte puțin apetisante, ci și neconvenabile. Am cumpărat alimente apoi mi-am adus aminte să mă duc să vorbesc în vederea deschiderii gazului. Ne-am întors în Elm Street găsind micuța casă de cărămidă mai familiară și mai primitoare după ora petrecută în mijlocul mulțimii agitate din Londra.

In timpul după-amiezii ne-am aranjat lucrurile necesare pentru a ne face șederea mai plăcută, mutând lămpi și măsuțe. Am pus alimente de o parte. Ne pregăteam să aprindem lumânările pentru a întâmpina înserarea timpurie de noiembrie, când veni bărbatul de la Compania de Gaz pentru a ne conecta. Ne-am bucurat de prima noastră masă la lumină de gaz și am simțit atmosfera orașului; am modificat intensitatea luminii pentru a ne bucura de una strălucitoare, până când "tiranul" a decis că irosim gaz scump și a trebuit să micșorăm lumina.

Aprinderea focului în sobă s-a dovedit a fi un lucru greu. Văzusem adesea servitorii aprinzând focul, încât știam ce aveam de făcut, dar treaba era mai greu de realizat într-o sobă închisă. Până la urmă am mâncat pâine cu șuncă și brânză în salon și ne-am încălzit ibricul cu ceai pe un ochi al mașinii de gătit în timp ce Esther făcea pâine prăjită pe o furculiță lungă. Era tare drăguț, ca la

un picnic, să mănânci în jurul focului, în condițiile unui trafic neobișnuit de mare de trăsuri, trecând la câțiva metri depărtare de noi. La prima duzină de trăsuri care au trecut, fugeam să ne uităm pe fereastră, dar până la urmă ne-am obișnuit cu zăngănitul și cu mișcarea luminilor. Am tras draperiile și ne-am așezat să citim ziarele pe care le cumpăraserăm în timp ce făceam cumpărături. Anunțul nostru nu fusese încă publicat.

- Voi pune anunțul în geam, am decis, și am scris unul care să arate cât se poate de bine, și un lucru foarte important era ca anunțul să poată fi văzut din stradă. "Casă de vânzare. Intrebați înăuntru", era tot ce scrisesem.

între timp, Esther descoperise pagina de divertisment a ziarului și era nerăbdătoare să ne împărtășească toate mijloacele de recreere oferite londonezilor și turiștilor. Erau piese și concerte, operă și balet, conferințe și dansuri, destule pentru a satisface întreaga populației a Londrei. Etsher hotărî curând că ceea ce era cel mai potrivit pentru un grup de doamne din Bath, neînsoțite, era o comedie care urma să fie jucată timp de o săptămână la Teatrul Haymarket. A primit răspunsuri nesigure, până la sosirea servitorilor noștri pentru a ne aduce haine, și aprobare din partea Yoothei Mailer, care urma să ia deciziile legate de latura socială.

Am petrecut aproape o oră consultând pagina de vânzări imobiliare pentru a verifica dacă prețul pe care aveam de gând să-l

cerem pe casă era bun. Nu puteam înțelege prețurile cerute, dar am presupus că motivul pentru care o casă cu opt camere se vinde cu șapte mii de guinee, iar alta cu patru miii, avea legătură cu situarea. De vreme ce nu era nimic "cu gaz" sub cinci mii, m-am hotărât să cer șase și să judec după fața primului client dacă va crede că sunt nebună sau fraieră.

Fără să lumânări care să pâlpâie pentru a ne avertiza trecerea timpului, am stat treze până la miezul nopții. Lumina produsă de gazul lampant era extraordinară, preschimbând noaptea în zi. Mama și cu mine reparam draperiile din salon, care fuseseră sfâșiate la smulgerea de pe șine, în timp ce comentam în ce hal fusese distrusă casa.

- Mi se pare că totul a fost făcut din ciudă, spuse mama, cred că n-a fost furat absolut nimic. Sfeșnicele de argint sunt aici încă, la fel și un serviciu de ceai din argint foarte bun. Vei vrea să-l iei acasă, Belle, a continuat ea, menționând și alte obiecte foarte ușor de luat, care nu fuseseră furate.

- Si cutia cu bijuterii a lui Graham conține toate lucrurile pe care îmi amintesc că l-am purtându-le, i-am răspuns, fiind de acord cu ea. Cu excepția acului de cravată cu diamant; și avocatul a spus că ne va trimite mâine un pachet cu articolele pe care le purta când...

Am înghițit greu, iar mama vorbi în locul meu pentru a mă

salva.

- Ce hoț ciudat!

- Erau doar huligani.

Mă bucur că n-au făcut mai multe stricăciuni, să spargă vase și oglinzi, și ferestre, vreau să spun.

- Cum crezi că au intrat? întrebă Esther în teracăt. A trebuit să descui ușa, Belle și nu există nici o fereastră spartă, nu-i așa?

M-am speriat și am sărit să mai verific o dată.

- N-am observat nici una!

- Nu era nici una spartă. Erau toate închise și încuiate. Trebuie să fi avut o cheie, spuse mama.

Mama întreținea bine o casă și ar remarca așa ceva. Firul gândurilor mi se opriră.

- Ar fi putut intra prin pivniță, sugeră Esther.

Ce gând liniștitor! Nu mai era nimic de făcut decât să iau o lumânare și să verific pivnița. Eram mulțumită că am făcut asta, în ciuda incursiunii înfricoșătoare în negrele adâncuri, pentru că acolo, unde nu putea fi văzută cu ușurință, era o fereastră larg deschisă. Evident, răufăcătorul se târâse înăuntru și apoi urcase pe scări până la cameră. Nu exista nici o încuietoare la ușa cămării. Am încuiat fereastra pivniței, am proptit un scaun sub clanța ușii de la cămară și m-am întors în salon luând cu mine două sticle de vin prăfuite din pivnița bine păstrată a lui Graham.

- E ciudată că Graham a lăsat acea fereastră neîncuiată, de vreme ce toate celelalte erau închise cum trebuie, remarcă mama.

- Mai ales că și-ar fi expus la frig pivnița cu vin, am completat; Graham era puțin obsedat de vinul său.

- Ceea ce mă întreb este cum Dumnezeu o fi descoperit-o soțul, spuse Esther.

- Chiar așa, aprobă mama. Curtea din spate nu este foarte accesibilă din stradă. Există bucata aia de gard de fier care închide curtea. destul de înalt și cu vârfuri ascuțite. Este într-adevăr foarte ciudat.

- Ofițerul Harrow are dreptate, am spus. Londra este plină de hoți.

Trebuia ca el să fi venit pe la noi mai devreme, dar mă îndoiam că îl vom mai vedea.

- Si totuși, după doi ani întregi, nu lipsește mare lucru, după câte vedem. Este într-adevăr foarte ciudat.

Intr-adevăr era ciudat, iar noi eram norocoase, că nici un alt criminal nu descoperise secretul. Am căzut de acord că trebuie să ținem încuiate toate ușile și geamurile când eram plecate de acasă, și cu asta am încheiat discuția.

Când în cele din urmă am urcat să ne culcăm, mi-a fost imposibil să rămân în dormitorul cel mare pe care-l alesesem. Graham îl decorase în albastru-închis și alb, după dorința mea.

Baldachinul și draperiile erau albastre, iar covorul și pereții albi, cu niște ornamente albastre și aurii. Lucrurile sale erau acolo ca și cum el ar fi putut intra pe ușă în orice moment, zâmbindu-mi. Aproape mi-l imaginam venind. Am simțit vechea emoție, amplificată de un fior rece. Atât de înalt, atât de frumos, sau cel puțin așa mi se părea mie. Avea cel mai frumos păr castaniu. Trăsătura mea preferată era fruntea sa înaltă și liberă, cu câteva șuvițe de păr pieptănate cu grijă din cauza vârtejului.

Am ridicat o perie de argint, atingându-i dinții în care mai rămăseseră câteva fire de par. Jacheta albastră pe care trebuia s-o fi purtat la serviciu în ziua aceea, atârna pe spătarul unui scaun. Servitorii trebuia s-o fi curățat înainte să plece. Știam de la avocat că cei doi servitori fuseseră plătiți și li se dăduse drumul, iar caii fuseseră vânduți. Dar nimeni nu-i împachetase îmbrăcămintea și lucrurile intime. Această sarcină îmi revenea mie. îi voi spune lui Hotchkins să adune laolaltă toate lucrurile pe care nu le vrea și le voi da de pomană. Voi păstra doar câteva amintiri: ceasul lui Graham, probabil, sau niște bijuterii. Am deschis sertarul biroului său și am văzut scrisorile mele adresate lui, strânse într-un teanc legat cu o panglică albastră, așa cum erau și scrisorile lui în biroul meu de acasă. Poza ovală a unei tinere, Belle Haley, se afla acolo pe biroul lui, pentru a se putea uita la ea în timp ce-mi scria, așa cum îmi spusese într-o scrisoare că obișnuia să facă. Era o senzație

ciudată și înfricoșătoare, ca și cum aș fi avut o ultimă ocazie de a vorbi cu Graham. I-am spus ceea ce trebuia să spună oricine într-o ultimă conversație. Adio, dragul meu Graham. Te iubesc. Apoi, am închis ușurel ușa și m-am întâlnit cu mama, care nevea să vadă dacă plângeam.

- Du-te să te culci, mamă. Este foarte târziu, i-am spus.

- Te simți bine, Belle? mă întrebă.

- Mă simt bine. Graham n-ar fi vrut ca eu să plâng amarnic toată viața, dar voi dormi în camera cealaltă. Doar.... îmi luam adio de la el.

- Așa este cel mai bine, draga mea, mă consolă ea și mă bătu ușor pe umăr.

Am sărutat-o pe obraz și m-am dus în camera trandafirie din capătul culoarului. Această cameră, ale cărei ferestre dădeau spre stradă, era zgomotoasă chiar și după miezul nopții. Cum ar putea dormi oamenii în asemenea agitație? Londonezii nu oboseau niciodată? îmi era imposibil să nu mă gândesc cum ar fi fost totul dacă Graham ar fi trăit. Aș sta întinsă cu el în acel superb pat cu baldachin albastru. Un copil ar fi putut dormi deja într-una din camere. Dar n-a fost să fie, așa că voi vinde casa și voi lăsa altă femeie aici pentru a se bucura de copiii săi, iar eu îmi voi continua altfel viața întoarsă acasă, în Bath. Of, dar cât de goală și lipsită de sens era viața fără Graham!

Capitolul 2

In Bath, ne consideram unele dintre persoanele care se trezesc devreme, dar nu ne stătea în fire să primim vizite la o oră atât de matinală, cum este ora nouă. La acea oră a venit în Elm Street primul nostru client. O femeie cu o înfățișare prezentabilă, îmbrăcată într-o rochie albastră, împodobită cu zibelină, aștepta pe treptele de la intrare. Văzuse că imobilul este de vânzare și își exprimă dorința de a-l vedea. Nu voiam s-o las să plece, dar era de neconceput să-i fac turul casei în timp ce mama și Esther mai prăjeau încă pâine deasupra cărbunilor din soba din salon.

- Dacă ai putea reveni într-o or'.... i-am sugerat.

Dădu din cap și pufni cu răutate:

- Există o grămadă de case de vânzare. Dacă nu sunteți interesată...

Am scrâșnit din dinți ca un răspuns la atitudinea ei trufașă și am spus:

- Intrați.

Intră uitându-se peste tot împrejurul ei, la ferestrele murdare de mai bine de doi ani, își plimbă degetul pe rama prăfuită a geamului, deschise dulăpioare ale căror uși găsi că sunt prost puse sau necesitau reungere, sau ale căror rafturi erau prost plasate. însoțit de interjecțiile ce trădau iritarea clientei și explicațiile mele stângace, turul a continuat cu dormitoare cu paturi nefăcute, totul

"atât de groaznic de mic", coridoare "întunecate ca smoala", scări "periculos abrupte". în acea dimineață, am ajuns să prețuiesc felul de a descrie al mamei mele.

Și după ce totul se termină, femeia avu îndrăzneala să spună:

- De fapt, nu caut o casă deocamdată.

- Atunci de ce sunteți aici? i-am cerut explicații, clipind iritată.

- Sunt vecina dumneavoastră de alături, spuse ea ca și cum i-aș fi dat voie să dea buzna în casa mea dis-de-dimineață, să ne deranjeze de la micul dejun și să critice totul. Apoi continuă: Doamna Seymour 5. Soțul meu și cu mine locuim în casa cea mare de pe colț. De multe ori am discutat despre mutarea noastră într-o casă mai mică, acum când copiii nu mai locuiesc cu noi. Locul acesta era la îndemână și părea că merită să fie văzut, cu toate că este mult prea mic și este prost întreținut.

- Mărimea, cel puțin, trebuie să fi fost evidentă înainte ca dumneavoastră să intrați, am insistat eu.

Ea zâmbi ironic și mai aruncă o privire în cameră. Iși drese vocea și spuse:

- Aceasta este camera unde... s-a întâmplat?

Stiam foarte bine ce voia să spună, dar am hotărât s-o fac să-și mărturisească curiozitatea bolnavă:

- Unde s-a întâmplat ce?

- Vai, nu știți istoria acestei case, domnișoară Haley. De fapt, este vorba despre un băiat care a fost ucis aici!

Părea triumfătoare spunându-mi asta.

Se gândise că eu cumpărasem casa fără să știu acest lucru și era încântată să-mi dovedească prostia.

- Da, chiar în această cameră, îmi închipui.

Cel puțin ziarele ziceau că în salon. A fost o afacere extrem de neplăcută, de asemenea. A fost vorba și despre un furt - o imensă sumă de bani pe care bărbatul o furase de la locul său de muncă.

I-am aruncat o privire de gheață.

- Vă înșelați. Domnul Sutton a fost jefuit; el nu furase nimic. Sunt chiar familiarizată cu această problemă. Și având în vedere că ați venit pentru simplul motiv de a arunca o privire, doamna Seymour, probabil că veți dori să plecați acum. Presupun că domnul Seymour, soțul dumneavoastră, își așteaptă micul dejun. Eu cel puțin sunt pregătită să-l iau pe al meu.

Aruncă o privire la ibricul care fierbea pe sobă, la farfuriile de pe masă de lângă canapea, dădu din cap în semn de dispreț și plecă. Cam aceeași impresia și-a făcut-o și ea în legătură cu întreținerea casei noastre, precum ne-am făcut-o noi în legătură cu comportamentul său.

- Ce tupeu pe femeia asta! am exclamat.

- Mi s-a părut foarte băgăcioasă, chiar vulgară, spuse mama

calm.

Esther înfipse o bucată de pâine în furculiță și se limită la prepararea micului dejun. O jumătate de oră mai târziu, când în fața ușii apăru o altă femeie care evident nu venise cu vreo trăsură, am fost convinsă că era o altă vecină scandalagioaică. Acest lucru mi l-a confirmat încă din capul scărilor. Si ea locuia lângă noi.

- Sunt doamna George, spuse ea. Am văut că ați pus casa în vânzare.

- Da. Sunteți în căutarea unei case foarte mici și prost întreținută, doamnă? am întrebat cu răceală înainte de a o invita înăuntru.

- A, nu, am venit doar să facem cunoștință și să văd dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel. E drăguț să ai pe cineva căruia să-i arăți magazinele de prin apropiere, și așa mai departe.

Din cauza irascibilității mele obișnuite, am fost neintenționat nepoliticoasă. După ce am invitat-o înăuntru mi-am dat seama că, pe de-a-ntregul, era o persoană de mai bună calitate decât doamna Seymour, ceea ce nu însemnas că n-a pus întrebări incomode de genul: "unde s-a întâmplat?" Bineînțeles, nu știa despre relația mea cu Graham, sau cât era de dureros pentru mine să vorbesc despre asta. în timpul conversației noastre, mama a menționat faptul că cineva intrase în casă și o devastase.

- Deci, asta urmărea el? întrebă doamna George. Fata mea

crede că este vorba despre fantome. întotdeauna vor bântui case unde au avut loc morți violente, ne spuse ea cu cât se poate de multă seriozitate. Am văzut lumini mișcându-se pe aici noaptea. Prima dată am trimis după poliție, dar până la urmă, fantomele plecau. Asta se întâmpla imediat după ce bietul domn Sutton fusese omorât. Apoi, luminile n-au mai apărut până de curând, când săptămâna trecută, într-o noapte, am revăzut lumina. I-am spus și soțului meu, dar a zis că nu e treaba mea; probabil că era noul proprietar care arunca o privire prin casă. De parcă proprietarul n-ar fi intrat prin ușa din față! Că spun eu că nimeni n-a intrat; din colțul în care cos de obicei, am o vedere perfectă a ușii dumneavoastră principale. Și fantoma nici n-a ieșit pe ușa principală.

Am fost foarte atentă, și nimeni n-a ieșit, nici măcar după ce luminile au dispărut.

- Acum o săptămână spuneți... și n-a mai apărut lumina de atunci? am întrebat.

- Nici măcar una. Si m-am uitat cu atenție.

- Asta-i ciudat, admise mama puțin încurcată.

Doamna George dădu din cap și spuse:

- Probabil că era cineca care căuta banii.

Presupuneam că bârfise cu doamna Seymour și mă pregăteam s-o pun la punct.

- Domnul Sutton n-a fost un hoț! El a fost victima.

- Dar se presupunea la vremea aceea că ar fi avut ascunsă o sumă imensă de bani, nu știu exact despre ce era vorba. Nu s-a scris în ziare, dar erau polițiști care percheziționau casa căutând bani, o pungă întreagă. M-au întrebat dacă am văzut casa, dar n-am putut afla de la ei cum se face ca un om atât de amabil ca domnul Sutton să intre în posesia unei asemenea sume. Este evident că nu era bogat, de vreme ce a cumpărat pentru soția sa o casă atât de mică precum aceasta. Trebuia să se căsătorească foarte curând.

Nu s-a pripit să tragă concluzia că eu trebuia să fiu viitoarea lui soție și nu vedeam nici un motiv să-i spun. în mintea mea se aflau afirmațiile ei interesante. Curând se ridică să plece și își exprimă speranța că o vom vizita după ce ne vom instala.

- Sau nu veți rămâne aici? întrebă ea, amintindu-și anunțul din fereastră.

Exista posibilitatea să rămânem mai mult decât ne propusesem. Aveam de gând să aflu ce era cu punga asta de bani, care se presupune că ar fi avut-o Graham în noaptea în care fusese ucis.

Când am rămas din nou singure, Esther spuse:

- Ce poate să însemne asta?

- Trebuie să fie ceva legat de afacerile lui legale, am spus. M-am gândit că e ciudat ca cineva să-l omoare doar pentru ce avea în

geanta sa.

- Și să lase neatins micul diamant de la acul de cravată, îmi aminti mama.

- Graham nu avea nici un partener, nu avem pe cine să întrebăm.

Mama se încruntă, mușcându-și buza de jos.

- Dacă bărbatul s-a întors de mai multe ori și s-a întors și săptămâna trecută, Belle, înseamnă că n-a pus mâna pe bani, remarcă ea.

Am avut un moment de slăbiciune din cauza fricii, dar era datoria "tiranului" să fie șef, așa că am luat o atitudine îndrăzneață.

- Ce draguț! In acest caz, putem aștepta cu nerăbdare și alte vizite din partea lui. Voi pune să fie schimbate încuietorilor chiar astăzi. Nu vom dormi la noapte într-o casă fără încuietori sigure.

- Doamna George a spus că el n-a folosit ușa, îmi aminti Esther.

- Doamna George este o gâscă. A folosit ușa din spate, sau cea de la pivniță. Vom schimba încuietorile oricum, iar la ușa de la pivniță vom pune un zăvor.

După o pauză, mama spuse:

- Aș vrea ca Hotchkins să fi fost aici.

I-am spus că Hotchkins nici măcar nu primise scrisoarea mea și în mod normal nu ne putem aștepta ca el să vină în mai puțin de

câteva zile.

- Mă duc chiar acum în Bond Street să văd dacă pot găsi vreun lăcătuș.

- Merg cu tine, se oferi Esther nerăbdătoare.

Mama se îngălbeni de frică și țipă:

- Eu nu rămân aici singură!

- Nu putem merge toate și să lăsăm casa goală. Cineva ar putea veni s-o vadă, le-am reamintit. Voi rămâne eu.

- Singură nu, Belle, se opuse mama. Nu scrie nicăieri că toți clienții vor fi doamne.

- Foarte adevărat. Vom merge împreună după-amiază. Nu va dura mai mult de-o oră.

Imediat după ce am aruncat resturile rămase de la micul dejun, am auzit o a treia bătaie în ușă. Lucrurile merg repede la oraș. Acasă, familia Barrow avea afișat anunțul de mai bine de patru luni până să apară în cele din urmă un client. Esther a fost cea care a țopăit până la ușă, cu buclele blonde săltând când a observat în stradă frumoasa trăsură neagră și elegantul domn cu capă, coborând din ea.

- Acesta este domnul Desmond, spuse ea invitându-l înăuntru. Dorește să vadă casa.

"De ce?" era primul gând care mi-a încolțit în minte. Un domn care fusese adus de acea trăsură elegantă, din fața casei, și care

avea un aer distins de un om înstărit și modern nu se potrivea acestei case de jucărie din Elm Street. Corespundea unui conac din inima modernei Londre. Era extrem de frumos, într-un fel răscolitor și nou pentru mine și chiar pentru Esther, dacă judecăm după privirea ei ațintită asupra lui, în care se putea citi admirație. Ceea ce-l deosebea pe domnul Desmond de domnii din Bath, era și felul său de a se comporta, felul Deschis în care ne evalua pe toți neîncercând să-și ascundă curiozitatea, totuși comportamentul lui era destul de prietenos. Părul negru, tuns scurt, aranjat atent. In general, trăsăturile feței erau fine, de la pomeții proeminenți și maxilarul puternic până la buzele delicate și senzuale. Avea ochii negri sclipitori, îndrăzneți. Zâmbetul seducător se lărgi, apoi scăcu în timp ce privirea sa se muta de la Esther la mine, apoi la mama.

Bărbatul își mișcă buzele și cu o voce profundă, melodioasă, grăi:

- Bună dimineața, doamnelor. Sper că nu m-am nimerit la o oră nepotrivită. Când ar fi cel mai convenabil să mă întorc să văd casa?

- Acum! am răspuns repede. Vă puteți uita chiar acum, domnule Desmond. După-amiază ieșim în oraș. I-am explicat, dar cu o voce tremurând', că tocmai sosiserăm, fără servitori, și că această casă necesita o curățenie serioasă.

- îmi convine.

își dădu jos pardesiul, rămânând într-o jachetă care-i venea perfect, scoțându-i în evidență umerii largi. Pe sub această superbă jachetă, i-am zărit pentru o clipă cămașa din in scump și vesta frumos croită.

Ceva din acest elegant Adonis m-a făcut să-mi pierd capul. în loc să-i iau haina și să trec la afaceri, am continuat să-l privesc și să-i răspund la zâmbete în momentul în care privirea sa scânteietoare se fixa asupra mea. Mama a fost singura care s-a dovedit a fi imună la farmecul acestui bărbat, și începu:

- Casa este mică.

- Da, am observat, spuse el uitându-se împrejur la micul salon de jucărie.

- Nu este potrivită pentru o familie numeroasă, adăugă ea.

Mama avea obiceiul de a voi să știe totul despre o persoană străină, cunoscută din întâmplare. M-am trezit așteptând cu vădit interes răspunsul lui. De asemenea am început să mă întreb ce era cu scânteile acelea răutăcioase care-i invadau ochii.

- Nu doresc casa pentru o familie, spuse el sec.

Timp de treizeci de secunde, această afirmație îmi întrerupse firul gândurilor. In această jumătate de minut, totuși mi-am dat sema care era motivul pentru care un bărbat elegant și bogat venise la ușa casei mele. Era în căutarea unui cuib de îndrăgostiți pentru amanta lui! Primul sentiment a fost de repulsie la gândul că micuța

casă pe care Graham o cumpărase pentru noi avea să fie folosită în asemenea scop. El recunoscu reproșul din privirea mea și încercă să-mi alunge acest gând.

- Cine este doamna care-mi va arăta casa? întrebă el.

- Belle? spuse mama chemându-mă să-mi fac datoria.

- Eu vă voi arăta casa, am spus voioasă.

Mama și Esther stăteau în continuare pe canapea, ceea ce însemna că mi s-a permis să fac singură turul cu domnul Desmond. Eram bucuroasă că ele nu aveau să fie prea departe de mine în timp ce eu îi arătam acestui bărbat casa.

- Acesta este salonul, am început eu, care are și un șemineu din marmură, destul de drăguț.

- Nu este totuși un "Adams", remarcă el.

- Probabil că nu. Ferestrele sunt făcute la comandă, am continuat eu făcând un semn din cap arătând spre ele.

El privi cu atenție la acele ferestre.

- Camera este destul de mică. Știți întâmplător și dimensiunile? întrebă el.

- Nu.

- Puteți să-l măsurați în pași, spuse mama. Pasul unui bărbat înalt măsoară aproape un metru.

- Este destul de greu să facă asta.... am protestat eu.

Dificultatea reieșea din faptul că mobila ocupa ambele capete ale camerei; canapeaua într-o parte, iar în cealaltă, un șifonier înalt cu multe sertare.

Nelăsându-se descurajat, domnul Desmond începu să măsoare camera, iar când ajunse în celălalt capăt își strecură piciorul între șifonierul înalt și biblioteca de lângă el.

- Eu zic că sunt aproximativ șase metri, anunță el. Și aproximativ cinci în lățime. Casa se vine împreună cu mobila?

- Dacă doriți. Sau pot vinde mobila separat, cum vă convine, am spus.

- Aș dori să păstrez șifonierul, Belle, spuse mama. Ar merge bine în salonul nostru de acasă, de la Bath. Mult mai bine decât dulapul acela mare și urât pe care-l avem acolo.

- A, sunteți din Bath! exclamă domnul Desmond. Deci, așa se explică că aveți un accent atât de frumos. Odată am petrecut și eu o săptămână întreagă în Bath.

Mama și Esther schimbară niște priviri încruntate, în timp ce domnul Desmond mă onora cu zâmbetul întrebător, confirmându-mi că îi înțelesem bine impresia pe care și-o făcuse despre întunecatul Bath.

- Care ar fi prețul? continuă el cu întrebările.

- Sase mii de lire, am sugerat, încercând să-i citesc privirea.

El dădu din cap, nici încântat, nici dezamăgit sau surprins și

întrebă:

- Pot să văd dormitoarele?

- Da, sunt sus, i-am răspuns și ne-am îndreptat spre salonul în care eu mă simțeam în siguranță.

- O idee ciudată... l-am auzit spunând cu voce tare și calmă în timp ce pășea în urma mea. Si... doar o sugestie, domnișoară Haley... fiți mai hotărâtă când spuneți prețul. Acea îndoială în tonul dumneavoastră

este o invitație, pentru un cumpărător fără scrupule, la a încerca să negocieze. Deci, cât spuneați că doriți?

- Șase mii de lire, am spus pe un ton mai hotărât.

- Așa-i mai bine! mă complimentă el.

Eram conștientă de faptul că el era în spatele meu, urmându-mă pe scări, apoi de-a lungul coridorului. Stăteam ca pe ghimpi, așteptând ca el să spună sau să facă ceva scandalos, dar el intra pur și simplu în fiecare cameră, uitându-se la tot: la tavan, la ferestre, la lemnul sculptat de pe pereți, la dezordinea lucrurilor personale. Am lăsat dormitorul cel mare la sfârșit, deoarece era cel mai frumos. O imagine se înfiripă în gândul meu, aceea a amantei domnului desmond stând tolănită în patul lui Graham. Era o blondă voluptuoasă într-un neglije alb de dantelă. Nu mi-a plăcut deloc imaginea.

- Nu folosește nimeni dormitorul cel mare? întrebă

el.

- Deocamdată nu, dar ar fi la fel de bun în chip de dormitor al amantei, nu credeți? i-am zâmbit fără a face vreo aluzie.
N-am reușit să-i văd prea bine expresia surâzătoare din ochi, deoarece se întoarse pentru a-și ascunde
fața. Dar chiar și puținul pe care l-am dedus m-a făcut să-mi dau seama că deviasem de la subiect, de la casă, și alunecam în altul despre care nu știam nimic.

- Da, într-adevăr. La urma urmei, ce legătură are sexul cu un dormitor? Zâmbi ușor și merse relaxat să dea cu pumnul în saltea. Cam tare salteaua asta.

- Saltelele pot fi schimbate cu ușurință.

- O... mie îmi place salteaua tare. Imi place foarte mult să... ă... dorm.

Am refuzat să mă jenez și să mă las intimidată de această creatură care făcea tot posibilul să mă facă să mă simt prost.

- Lemnul de pe șemineu este sculptat interesant, i-am atras atenția.

S-a îndreptat spre el și a pipăit cu degetele florile și păsările sculptate.

- Nici aceasta nu este o operă a lui Adams, am adăugat eu înainte ca el s-o facă.

- Si nici a lui Grinling Gibbsons, deși nu este nici opera unui

începător, admise el. Se întoarse și privi cu atenție camera. Nu este rău.

- Cred că-i va plăcea și ei, am spus.

Ripostă imediat:

- Poftim?

- Adică... soției dumneavoastră, i-am răspuns, încercând să par veselă.

- A, desigur, soției mele. Cu siguranță i-ar plăcea destul de mult dacă ar exista.

N-am arătat nici un pic de interes în legătură cu starea lui civilă, dar îi voi da acest amănunt lui Esther.

- Ar fi ideal și pentru un burlac, am replicat.

- Ideal? Cu greu se potrivește unei perfecțiuni desăvârșite ce poate fi atinsă în dormitoare, dar asta nu e rău. Pot vedea podul? Presupun că este deasupra dormitoarelor, nu-i așa? întrebă el.

- Probabil. Nici eu n-am văzut podul până acum. Mi-e groază să mă gândesc în ce stare se află.

Am mers de-a lungul coridorului până la scările care duceau la pod. Lucrul cel mai clar legat de acesta este frigul. Domnul Desmond îmi observă tremurul și imediat își dădu jos jacheta și mi-o puse pe umeri.

- Nu este nevoie, pot lua un șal, am protestat, dar eram

bucuroasă de căldura jachetei.

- Nu vă este teamă că aș șterpeli ceva din pod dacă m-ați lăsa singur? glumi el.

- Mă îndoiesc că vreunul din aceste cufere v-ar încăpea în buzunar.

Nu era mare lucru acolo sus, în afară de trei sufere.

- Cine știe ce poate fi în ele? Pungi cu aur, de exemplu, spuse el și în timp ce vorbea se apropie de ele și încercă să ridice capacele. Toate erau încuiate.

- Nu prea cred!

Ciudată coincidență ca el să aducă vorba despre o pungă cu bani - chiar ceea ce se presupunea că ar fi furat Graham. Dar era pură coincidență; nu părea să știe ceva concret.

Când ne-am întors jos, am făcut în așa fel încât să-i dau înapoi jacheta înainte de a intra în salon, în cazul în care mama ar fi considerat prea familiar gestul meu de a fi acceptat-o. I-am înapoiat-o chiar când ne aflam în fața dormitorului meu.

- Vă deranjează dacă mă ajutați și-mi țineți haina? întrebă el. Abia o pot îmbrăca fără valetul meu.

M-am trezit ținând jacheta domnului Desmond, în timp ce el își băga mâinile pe mâneci. Fără să-mi dau seama, printr-un gest mecanic, am ridicat mâna și i-am netezit o cută în timp ce el își trăgea haina în jos, în față.

Când mi-am dat seama ce făceam, mi-am retras mâna repede, de parcă m-ar fi ars.

- Vai, mulțumesc domnișoară Haley, spuse el peste umăr. Eu și valetul meu vă suntem recunoscători. Trebuie să ne păstrăm reputația de bărbați bine și îngrijit îmbrăcați. Pipp ar fi foarte supărat pe mine dacă aș apărea în public cu vreo cută, spuse el încet.

M-am trezit zâmbindu-i acestui orășean îndrăzneț, care răspunse tot cu un zâmbet ce-mi făcu sângele să clocotească. Am simți nevoia să fug înapoi, jos, unde eram în siguranță.

- Să mergem jos, să discutăm despre vânzare, am sugerat. La un pahar de sherry dacă doriți....

- Desigur, dar dacă sperați să mă amețesc și să mă constrângeți să facem afacerea, nu veți reuși. Eu țin la băutură. Pariez că fata unui vicar, nu.

Spunând acestea îmi luă mâna, și la scurt timp intrarăm în salon, râzând amândoi.

Ar fi greu de spus cine era mai uimită: mama sau Esther. Fețele lor speriate ne-au readus la realitate cât ai clipi. Domnul Desmond reluă discuția într-un mod vioi și specific oamenilor de afaceri.

- Aș dori să aduc mâine un specialist, pentru a vedea casa amănunțit, înainte ca eu să fac vreo ofertă, spuse el. Să vadă dacă

este sigură din punct de vedere al structurii, înțelegeți. Vreau să fiu sigur că nu va trebui să fac alte cheltuieli pentru construirea unui nou acoperiș sau pentru reconstruirea vreunui zid prăbușit.

- Vai, domnule Desmond, nu este chiar atât de rău! îl asigură mama. Ramele ferestrelor sunt crăpate, cu siguranță, iar ușile de la dulap nu se închid prea bine, dar pereții nu se "prăbușesc".

- Dar nu aveți nimic împotrivă să aduc un constructor? repetă el.

- Nimic, m-am grăbit eu să răspund ca el să nu creadă că îi ascundeam vreo fisură.

- Să zicem mâine, la ora unsprezece? întrebă el.

Scoase o mică agendă, de unde am dedus că este
un om de afaceri foarte ocupat. Dar când mi-am aruncat pe furiș o privire peste umărul său, am constatat că programul lui nu includea întâlniri atât de importante. Era scris: Zi de plată la Tattersall's, Prânz cu Boo la familia White, Cină și petrecere Doamna Higgins, și alte lucruri la fel de importante care umpleau pagina. Domnișoara Haley - am verificat casa era scris între Tattersall's și prânz cu Boo. Mama puse și ea întrebarea:

- Va veni și soția dumneavoastră să vadă casa?

- După cum îi spusesem și fiicei dumneavoastră, încă nu m-am căsătorit.

Esther își strânse buzele și apoi zâmbi, dar, din fericire, domnul

Desmond se uita la mine în acel moment.

- Casa este bună pentru un burlac, și destul de mare pentru o pereche de proaspăt căsătoriți, până vor avea doi sau trei copii, spuse mama. Vă este aproape de locul unde lucrați, domnule Desmond?

- Destul de aproape. Lucrez la Royal Exchange, răspunse el, ceea ce nu ne prea lămurea pe noi. Dumneavoastră, doamnelor, vă mutați definitiv din Londra, nu-i așa?

- Noi n-am locuit niciodată aici, spuse mama. Locuim în Bath - vă amintiți că am precizat. Este prima dată când fiicele mele vin la Londra. Cea mare, și arătă spre mine, a moștenit casa, dar nu vom locui în ea.

Domnul Desmond era obișnuit să glumească.

- Cred că v-ar plăcea Londra. Bath nu este departe

- cel puțin ați folosi casa în timpul sezonului.

Mama se uită la el de parcă ar fi fost nebun.

- Nu este departe! Ne-a luat două zile să ajungem aici! Cât despre admirația noastră față de Londra, nici vorbă. Noi nu ne gândim să rămânem, vă asigur. Vrem doar să ne luăm banii și să ne întoarcem acasă.

Când domnul Desmond își reveni după izbucnirea ei, admise cu jumătate de gură că Bath este într-adevăr "drăguț".

- S-a întâmplat ceva anume care să vă creeze această aversiune

față de Londra? întrebă el politicos.

- Nu vă puteți imagina halul în care am găsit casa când am ajuns aici, începu ea. O casă goală este un magnet pentru necazuri, bineînțeles. Un golan a intrat și a întors totul cu susul în jos.

S-ar fi crezut că domnul Desmond cumpărase deja casa, după interesul crescând din ochii săi.

- Povestiți-mi despre asta!

Am sărit pentru a-i calma temerile că acest cartier ar fi unul cu renume prost.

- N-a avariat cu nimic casa în sine.

A fost doar o farsă, mobila mutată de la locul ei, știți, nici o stricăciune serioasă.

- Ce păcat. Un șoc neplăcut pentru dumneavoastră. Și poliția a avut ceva de spus despre vinovat?

- Doamna George, vecina noastră, crede că a fost o fantomă, spuse Esther cu ochii larg deschiși de frică.

Domnul Desmond îi aruncă repede o privire pentru a vedea dacă ea glumea. Când își dădu seama că era la fel de ridicolă precum sună, spuse cu hotărâre:

- Dacă flacăra lumânării nu s-a albăstrit, atunci nu poate fi vorba de o fantomă.

- Asta m-am gândit și eu, dădu ea din cap.

- Dar poliția, doamnă Haley... continuă el uitându-se spre

mama.

Ea era bucuroasă să-și exprime opinia în legătură cu imeginea legii în oraș.

- N-a fost de nici un folos, îl asigură ea, și-i relată experiența de care am avut parte lăsându-ne pe mâna ofițerului Harrow. Și nici n-a venit, așa cum promisese că va face, pentru a se asigura că suntem în regulă. Belle îl numește Melcul din Bow Street.

- Sunt surprins.

Bow Street are o reputație deosebită, spuse domnul Desmond. Credeți că a existat un motiv anume pentru care cineva să fi spart casa? Vreau să spun, dacă n-a fost nimic luat - dacă ar fi fost cineva pe teren cunoscut, ar fi șterpelit...

își dădu seama că noi nu mai înțelegeam nimic.

- De obicei, hoții fură lucruri, explică el.

înainte ca mama să înceapă povestea morții lui Graham, m-am grăbit să spun:

- Nu, ofițerul Harrow este de părere că a fost vorba doar de cineva care a făcut o glumă proastă deoarece casa era goală. A fost ca o invitație pentru ei. îndrăznesc să cred că a fost vorba de câțiva tineri care au intrat și au dat petrecere.

- De ce ați așteptat atâta timp ca să vă descotorosiți de casă? întrebă el în continuare.

- Se afla în litigiu, i-am răspuns.

își termină paharul și l-am însoțit până la ușă, reamintindu-i de întâlnirea pe care o fixaserăm pentru dimineața următoare.

- Voi fi aici. Dar tot mai cred că ar trebui să păstrați casa, domnișoară Haley, chiar dacă nu vă căsătoriți. Se îmbrăcă, își luă mănușile și bastonul și plecă.

"Chiar dacă nu vă căsătoriți". De unde știa asta? Eu, cu siguranță nu-i spusesem. M-am întors în salon, unde Esther îl lăuda mamei pe domnul Desmond.

- De ce râdeați, când ați coborât? întrebă ea.

- De nimic - nu-mi amintesc. Mamă, i-ai spus domnului Desmond că trebuia să mă căsătoresc?

- Nu, dragă, nu i-am spus. Părea să te placă?

- Nu, dar a menționat faptul că nu mă căsătoresc. Iar sus a spus ceva despre tata că ar fi fost preot.

- Trebuie să fi auzit de tatăl tău, spuse mama. Si asta ar explica și faptul că știa că nu te măriți.

Dar știam că domnul Desmond, un orășean elegant, nu auzise niciodată despre un preot mărunt din Bath. Nu era asta. Era mai plauzibil s-o fi cunoscut pe Yootha Mailer. Aceasta era singura posibilitate ca el să fi auzit despre mine și Graham.

- Vrei să mergem acum la lăcătuș? întrebă Esther nerăbdătoare să se întoarcă în Bond Street.

Am hotărât, să plecăm de vreme ce nu aveam nici un cliwent, și în timp ce eram în oraș, am hotărât, la prânz, să mai încercăm un restaurant. De data asta am avut mai mult noroc; puiul era destul de bun. Lăcătușul acceptă să vină chiar în acea după-amiază.
Din câte ne-am dat seama, nimeni nu se mai autoinvitase în casă în lipsa noastră. Singurul lucru care ne-a atras atenția a fost focul care se stinsese și pe care a trebuit să-l reaprindem, dar încăpățânatul se făcu nevăzut într-o ceață de fum, în doar câteva minute.

In cele din urmă, ofițerul Harrow veni, după cum promisese.

Când văzu lăcătușul lucrând, nu se mai obosi să facă vreo investigație.

- Acesta-i răspunsul - încuietori noi, ne felicită el.

Era un polițist slab, dar ne-a făcut o adevărată văpaie în sobă în două minute și drept răsplată a acceptat un pahar cu vișinată.

- Dacă mai aveți probleme, doamnelor, sunați-ne în Bow Street. Suntem întotdeauna gata să ajutăm.

Își îndesă pe cap pălăria cu boruri largi și ieși fluierând. Nu credeam că vom mai avea nevoie de ofițerul Harrow. Ca polițist, nu era bun de nimic, și aflasem care era secretul lui în legătură cu aprinderea focului. A-ndesat ziare mototlite sub grătar. Lângă cămin, într-un coș de alamă, se aflau o grămadă de ziare vechi. Hotărâsem să le arunc, dar le voi păstra.

Capitolul 3

Doamna Mailer, mătușa lui Graham, Yootha, veni pe la noi la ora patru. Aveam obiceiul s-o numim mătușa Yootha când ea nu era de față, așa cum și Graham obișnuia să-i spună, dar când ea este cu noi, este doamna Mailer. O cunoscusem sub numele de domnișoara Almont, doamna Dunne, doamna Arnold și, de curând ca fiind doamna Mailer. îngropase trei soți și era în căutarea celui de-al patrulea. Și știam că va găsi unul, pentru că era atrăgătoare în felul său, fără a fi cu adevărat frumoasă. Părul ei avea șuvițe cu diferite nuanțe de șaten, dar întotdeauna coafat modern. Vivacitatea era principala sa trăsătură.
Era imposibil să nu o placi pe Yootha, și aproape la fel de greu să nu o admiri, din cauza egoismului și frivolității ei.

Ceea ce-mi plăcea în mod deosebit la ea era pregnanta amabilitate față de Graham. El se ducea direct la ea acasă în Bath, unde l-am cunoscut, iar scrisorile lui îmi spuneau că era binevenit la Berkeley Square din Londra.

Am fost speriate de bătăile ei în lemnul ușii principale. Clopoțelul de alamă în formă de ghindă aștepta sosirea lui Hotchkins. Esther se repezi să deschidă ușa.

Doamna Mailer aduse cu ea aerul de strălucire al Londrei. O ținută încântătoare și o pălărie din pene de struț cu panglică de satin îi împodobea capul, adăugând ceva înălțime staturii ei

minione. Purta o superbă rochie maro peste care avea o blană de zibelină și câteva lanțuri grele și cercei de aur.

- Am primit mesajul vostru și m-am grăbit să vin imediat! exclamă ea îmbrățișând-o pe mama.

Esther și cu mine am primit câte un sărut pe obraz înainte s-o invităm să-și tragă un scaun mai aproape de grătar.

Focul arzător al lui Harrow era binevenit în acele zile întunecoase și reci.

- Ce naiba te-a făcut să pui în vânzare casa, Belle? mă întrebă.

- A, ați văzut anunțul meu, i-am zâmbit, deoarece nu-i spusesem nimic despre vânzare.

- Anunț? Nu, n-am văzut nici un anunț.

- Atunci, cum ați știut?

- Am auzit de undeva. Cred că Eliot a trecut pe aici și l-a văzut. Stii tu, vărul lui Graham. Dar ești fraieră să vinzi casa. Ar trebui să le dați un sezon acestor fete, doamnă Haley, spuse ea adresându-se mamei.

- Nu sunt interesate de așa ceva, spuse mama cu hotărâre.

Esther protestă zgomotos:

- Eu sunt interesată!

- Bineînțeles că ești, pisicuță neascultătoare, spuse doamna Mailer, zNmbind. Atât de drăguță, precum o păpușă de porțelan. Ea este mai frumoasă decât Elena din Troia. Si adăugând dota lor

de la această casă, fiicele tale sunt cât de cât apte pentru măritiș.

Mi se luase frișca de pe tort cu această prețuire a lui Esther, fără a mi se lăsa mie4 nici un pic. Yootha a fost aceea care, nu cu mulți ani în urmă, mă considerase Incomparabila anului.

- Aceștia sunt banii Bellei, spuse mama. Si în nici un caz nu suntem pregătite pentru a fi prezentate.

- Aș fi încântată să le prezint pe amândouă. Aș fi fericită. Cum eu nu am nici o fiică, n-aș avea nimic împotrivă să le recomand pentru măritiș. Si v-aș găsi amândurora partide bune, vă garantez, spuse ea, bătând ușor cu mănușile pe genunchi.

- Nu avem nevoie de partide bune, doamnă Mailer.

Iși înclină puțin capul într-o parte și se încruntă.

- Acest lucru este greu de făcut - casa este foarte mică. Nu-mi pot imagina ce a fost în capul lui Graham când a cumpărat această cutie de jucărie, când intenționa să o umpleți cu o grădiniță întreagă. Majoritatea oamenilor ar dori mai mult spațiu.

- Am primit deja câteva persoane interesate, îi spuse mama. Un bărbat va veni mâine pentru a doua oară, aducând cu el un constructor. Acest lucru dovedește un real interesa.

Doamna Mailer păru speriată.

- Cât ați cerut?

I-am spus și apoi i-am cerut părerea.

- Mult, dar te gândești să ceri luna și te-ai putea alege cu

câteva stele. Foarte bine, cere șase mii, dar fii pregătită să primești cinci.

Ceea ce mă preocupă foarte tare acum, era să aflu despre banii pe care se presupunea că Graham i-ar fi avut când fusese ucis. Am reușit să formulez întrebarea fără să insist asupra cuvântului "ucis". Dădu din cap în semn că știa despre ce era vorba.

- Banii de asigurare. Da, știam despre ei, dar nu voiam să te tulbur atunci cu asta, Belle, deoarece erai atât de deprimată și disperată. La urma urmei, nu e nici un mister. Voiam să-ți spun într-o zi. Banii pe care-i avea Graham erau banii de la asigurări, banii care aparțineau firmei Lloyd's din Londra.

- Vecinii îmi sugerase că el îi furase, i-am spus.

- Ei, da, vecinii băgăcioși, ce știu ei? Eu eram direct implicată, Belle, iar Graham nu fura. Uite cum stau lucrurile. Pentru un colier cu smarald mi-am făcut o asigurare în valoare de douăzeci și cinci de mii de guinee la firma Lloyd's. Colierul pe care domnul Arnold, dragul Horace, mi-l dăduse cu atâta generozitate, adăugă ea amintindu-și cu nostalgie. Mi-a fost furat și i-am cerut agentului banii cuveniți.

Ochii lui Esther se deschiseră larg.

- Vreți să spuneți că Graham avea douăzeci și cinci de mii de guinee?

- Nu, draga mea, nu atât de mult. Agentul de la Lloyd's era un

om extrem de antipatic. Insinua, deși n-a îndrăznit clar să spună, că eu însămi am înscenat furtul pentru a pune mâna pe bani. Bineînțeles că nu a putut dovedi acest lucru, deoarece era o minciună sfruntată. Cu un an în urmă, pierdusem un inel și am obținut banii de asigurare pentru el, dar atunci nu era același agent. Agentul a amânat cât a putut plata pentru colier, iar în cele din urmă, a avut noroc. Un hoț oarecare a luat legătura cu el și s-a oferit să-i aducă înapoi colierul în schimbul unui procent din valoarea acestuia. Agentul de asigurări a trebuit să facă rost de zece mii de lire în bacnote. S-au înțeles ca schimbul colierului contra sumei de zece mii de lire să aibă loc într-o fabrică de gin din Lond Acre. Eu știam totul despre asta și i-am povestit lui Graham. Graham a avut proasta idee de a aștepta în spatele unui gard și a-l urmări pe bărbatul care luase banii de la agent. L-a doborât la pământ, i-a smuls geanta cu bani și a fugit acasă. Avea de gând să returneze banii firmei, dar n-a mai apucat s-o facă. Ticălosul a reușit să-l urmărească până acasă și l-a omorât. A înfășcat banii și a reușit să scape. N-a fost prins nici până astăzi. Din acest motiv a fost omorât bietul Graham. M-am simțit îngrozitor de vinovată, cu toate că i-am spus de zeci de ori să nu se implice, iar Eliot i-a spus același lucru - erau veri primari. Si Eliot ar fi fost ucis, dar, din fericire, un cal de-al său avea concurs în aceeași zi, și el nu era în oraș.

- Cum de știi toate astea, de vreme ce Graham a murit înainte să fi putut spune cuiva ce se întâmplase? am întrebat-o.

- Din câte știam fiecare, am reușit să punem totul cap la cap și ne-am imaginat ce s-ar fi putut întâmpla. Agentul de asigurări mi-a spus despre schimbul pe care-l plănuise - pentru a mă împăca, îndrăznesc să spun. Amenințasem că voi angaja un avocat. Stiam că Graham plănuia să-l intercepteze pe bărbatul cu banii. A doua zi, Graham a fost găsit mort iar banii dispăruseră: evident, hoții îl urmăriseră și-l uciseră. Cu siguranță că asta s-a întâmplat. Ce altceva?

Mama dădu din cap gânditoare, reanalizând îngrozitoarea relatare, ceea ce făceam și eu.

- Sună logic, spuse mama.

- Oricum, aceasta era concluzia la care au ajuns și cei din Bow Street, spuse doamna Mailer.

Mi-am făcut și eu o părere despre cei din Bow Street, dar înainte să mi-o expun, ea continuă:

- Mi-am recăpătat colierul, firma Lloyd's a trebuit să plătească zece mii de lire în loc de douăzeci și cinci de guinee, iar Graham a fost ucis. Este o poveste tristă și e mai bine s-o uiți. N-am mai purtat niciodată colierul. De fapt, Lloyd's a devenit atât de bănuitoare în legătură cu asigurarea bijuteriilor mele, încât nu mai port nici una. Le-am încuiat pe toate într-un seif la bancă și port

doar aceste lanțuri de aur. Din noaptea în care am fost jefuită, mi-e frică să mai port ceva de valoare.

- Ce? N-ai spus niciodată că ți-a fost furat de pe tine! spuse mama speriată. M-am gândit că trebuie să-ți fi fost furat din casă!

- Pe naiba! Mi-a fost smuls de la gât, pe când mă aflam pe scara propriei mele case. Mă întorceam de la o petrecere împreună cu un prieten de-al meu, domnul Thomson, un foarte bun prieten. "Thomson Două Picioare" îi spun prietenii.

- De ce îi spui așa? întrebă Esther.

- Pentru că are două picioare, gâsculițo! Fratele său geamăn are doar unul. îl scutesc pe bietul Limpy de porecla "un picior", înțelegi? Eu și domnul Thomson coborâserăm din trăsură. Eram împreună în fața casei și ne luam rămas-bun, când un bărbat foarte înalt a apărut din spatele tufișurilor. A sărit și mi-a smuls colierul de la gât, lăsâdu-mă cu o vânătaie îngrozitoare, spuse ea, frecându-și gâtul ca și cum ar fi durut-o și după doi ani de zile. Purta o mască. A fugit spre spatele casei. Eram atât de speriată, încât m-am agățat pentru o clipă de domnul Thomson, și până să se ducă după el, bărbatul dispăruse. A fugit, nefiind prins niciodată, și nici unul dintre indiciile agentului de asigurări n-a dovedit că eu aș fi avut vreun amestec în toată chestia asta. Pe acest hoț nu-l mai văzusem niciodată în viața mea, și nici după incident. Tot ce se poate spune este că bărbatul era foarte înalt și destul de slab. Nu este foarte

bătrân dacă judecăm după viteza cu care alerga după ce-mi furase colierul. Era un hoț oarecare. Puținele cuvinte pe care le-a rostit abia se înțelegeau, cu toate acestea, domnul Thomson părea să-i înțeleagă jargonul. Acești hoți au fiecare jargonul lor. In zilele noastre, multe dintre persoanele elegante îi imită. Ciudat, nu-i așa, cum aceste persoane cu reputație proastă pot lansa o modă? Iar tânărul Sedgley, chiar și-a pilit dinții pentru a putea fluiera birjarul diligenței de la poștă. Iar ei ne numesc pe noi, gemeile, inutile și proaste!

Mi-am amintit că domnul Desmond folosise în acea dimineață un astfel de limbaj indescifrabil, și de vreme ce aveam acest amănunt în gând, am întrebat-o pe doamna Mailer dacă-l cunoștea, căci el părea că știe câte ceva despre mine.

- Domnul Desmond? Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu acest nume.

Mama clipi gândindu-se că ea ar fi putut uita numele vreunei cunoștințe.

- Londra este un loc atât de șocant, spuse mama. Auzisem și înainte că este rău famat, dar n-am știut în ce măsură, până să petrecem aici aceste câteva zile. Oameni intrând în casa ta, întorcând-o cu susu-n jos, furându-ți bijuteriile, ucigându-l pe Graham.

- Cum? V-a spart cineva casa? întrebă doamna Mailer.

I-am descris dezastrul care ne întâmpinase și măsurile pe care le luaserăm de a schimba încuietorile: în timp ce vorbeam o privire vicleană apăru pe fața ei.

- Un lucru înțelept. In mod sigur venise după bani, conchiase doamna Mailer.

- Ai spus că hoțul a intrat, l-a omorât pe Graham și a luat banii, îi aduse aminte mama.

- Asta era presupunerea noastră la acea dată. Se pare că ne-am înșelat. De ce ar mai veni înapoi, dacă n-ar căuta banii? Graham era atât de șiret, încât nu putea fi păcălit. A ascuns banii undeva și hoțul nu i-a găsit. Banii sunt în casă, Belle, și dacă ești isteață, vei începe să-i cauți și-i vei găsi. O avere!

- Nu averea mea. Banii vor trebui returnați companiei de asigurări.

Se uita la mine de parcă aș fi fost idioată. Până în acel moment nu-mi dădusem seama că era la fel de nemiloasă și de rea ca orice locuitor din Bridewell sau Newgate. Pentru un moment ne-a privit fix, fiecare dându-și seama, fără să-i vină să creadă, că cealaltă vorbea serios; apoi, ne-am mutat privirile în altă parte.

- Da, desigur, spuse ea cu un surâs nervos.

La ceai am vorbit despre prietenii comuni din Bath, iar după o jumătate de oră doamna Mailer se ridică să plece. La ușă a spus:

- Deci ești hotărâtă să vinzi casa, nu-i așa, Belle?

- Da, decizia mea rămâne neschimbată.

Esther stătea în spatele meu, sperâns să smulgă o invitație la Yootha, înainte ca aceasta să plece. Am ajuns la concluzia că prietenii ei nu ne-ar agrea. Ea era prea viguroasă, prea londoneză, caracterul ei prea instabil, schimbător.

- Se întâmplă să știu pe cineva care ar fi interesat de o casă micuță ca a voastră. Voi veni cu el pe aici mâine, e bine? întrebă doamna Mailer.

- Bineînțeles. Nu știm sigur dacă domnul Desmond va cumpăra casa.

- La ce oră vine domnul Desmond?

- La unsprezece.

- Hmm. Zece e prea devreme. Il voi aduce pe acest prieten al meu la douăsprezece. Trebuie să ne întâlnim curând la cină sau să mergem la teatru. Vom hotărî mâine, după ce-mi voi consulta agenda. Diseară am o întâlnire.

- Suntem libere în fiecare seară! o asigură Esther.

- Toți domnii din oraș vă vor călca pragul de îndată ce vor avea ocazia să vă privească, promise doamna Mailer fericită.

- Nu și dacă aflu eu ceva. Are doar șaptesprezece ani!

- Doar șaptesprezece! Draga mea, la avansata vârstă de șaptesprezece ani, eram deja măritată de mai mult de un an. Doar

șaptesprezece ani! repetă ea și porni zâmbind spre trăsura ei.

In timp ce mama și Esther vorbeau despre viitoarea invitație a Yoothei, eu mă gândeam la povestea ei despre moartea lui Graham, și bineînțeles, la posibilitatea ca noi să stăm pe zeci de mii de lire. înainte de cină, am răscolit casa din pod până-n pivniță, fără să găsesc banii. Am găsit un snop de chei în bucătărie și în timp ce eram în pod descuind niște cufere și găsind doar pături depozitate în camfor, avocatul ne-a trimis un pachet în care se aflau hainele lui Graham, cele pe care le purtase în noaptea în care fusese omorât. Mama puse pachetul în dormitorul cel mare, unde rămase ca o fantomă, așteptând să fie examinat.

După cină, plănuisem să deschid pachetul, dar am simțit o accentuată reținere. Mi-a venit absurda idee că, dacă aș desface sfoara, aș descătușa o nouă teroare. Seara nu era un moment bun pentru a face asta. Voi înfrunta ultima fantomă a lui Graham la lumina strălucitoare a dimineții.

In seara aceea, ne-am retras la ora zece și jumătate. Stăteam în pat amintindu-mi ciudatele evenimente și ziua aceea. Polițistul din Bow Street și vecinii băgăcioși, fierarul și Yootha Mailer care s-a gândit că ar trebui să fur cele zece mii de guinee dacă le-aș găsi. La sfârșit, m-am gândit la persoana care m-a intigrat cel mai tare, domnul desmond, care știa că trebuia să mă căsătoresc, știa că tata a fost preot, și a menționat întâmplător posibilitatea existenței unui

sac cu aur în pod. De fapt, Yootha spusese că erau bancnote. Zece mii de lire în aur ar fi fost prea grele pentru un bărbat să le care, dar "aur", era un mod figurat de a spune "bani".

Domnul Desmond folosise de asemenea acel jargon, pe care nu-l folosesc oamenii decenți, care respectă legea, jargonul hoților - îl numise Harrow. De unde ar învăța acești oameni eleganți jargonul hoților, dacă nu chiar de la hoți? Si dacă domnul Desmond s-a asociat cu hoții? Dar era un pas mare până la a-l acuza de a fi implicat în moartea lui Graham. Nu avea față de hoț și nici de ucigaș, ci doar un bărbat obișnuit să flirteze. Totuși, voi ține seama de acel lucru mâine, când va veni constructorul. Un personaj pe care Yootha l-a menționat și pe care nu-l cunoșteam încă, era interesat de mine. Eram foarte nerăbdătoare să-l cunosc pe Eliot Sutton, vărul lui Graham. El, cel puțin, ar trebui să fie deasupra oricăror suspiciuni ale mele. Dacă el va fi una dintre persoanele cu care Yootha ar vrea să ne întâlnim, voi accepta. El ar putea fi sursa unui flirt pentru Esther... sau pentru mine.

Capitolul 4

Următoarea zi a fost plină. Fără servitori care să ne ajute, noi, trei femei, a trebuit să readucem ordinea în casă, pentru a o putea arăta celor doritori. N-aș putea spune care dintre cele două perechi a cercetat casa mai atent: Yootha și Thomson "Două picioare" sau domnul desmond și constructorul său. N-a existat nici un colțișor sau o crăpătură minusculă care să fi scăpat cercetării. Domnul Desmond a sosit cu omul său la ora unsprezece fix, tocmai ca un om de afaceri. Constructorul său, domnul Grant, era un bărbat întunecat și scund, cu o față de cărăuș și un corp slăbănog și strâmb, ca al unei nevăstuici. Avea cu el uneltele necesare pe care le ținea într-o geantă de piele și vorbea în acel jargon în care însuși domnul Desmond aluneca din când în când.

Au început din pod și au continuat jos, luând etaj cu etaj. Se puteau auzi ușoare bătăi cu ciocanul în podele și în pereți, și când am trecut o dată prin hol, l-am văzut pe domnul Grant în dormitorul principal, îndepărtând o scândură ce se afla la baza peretelui.

- Aveți grijă la ce faceți, domnule! am strigat tăios. Sunteți aici ca să vă uitați, nu să dărâmați casa!

Domnul desmond veni la ușă zâmbind.

- Scândurile sunt foarte slăbite. Grant bate câteva cuie. Nu doriți să mișune șoarecii pe perna dumneavoastră când dormiți,

nu-i așa?

- Soareci!

- Crăpătura nu era destul de mare pentru șobolani, mă asigură el.

- Va fi, după ce termină el. Nu strângea scândurile, ci le slăbea.

Chiar și în timp ce vorbeam, Grant băgă trei cuie între dinți, altul în scândură și începu să bată cu ciocanul făcând un zgomot asurzitor, încât a trebuit să plec pentru a-mi salva urechile.

Nici un castel n-a fost cercetat atât de amănunțit cum a fost cercetată casa mea de păpuși de către Grant și domnul Desmond. A devenit aproape o joacă o dată ajunși la parter, unde familia mea stătea în drum și invers. Mă aflam în salon scriind câteva instrucțiuni pentru servitorii care rămăseseră în casă, când domnul Desmond continuă cu acea cameră. Aș fi putut să mă mut, dar îmi plăcea focul.

- Nu mă lăsați să vă întrerup, i-am spus lui Grant.

Eram aproape sigură că omul acela nu dorea ca eu să fiu acolo, dar mi se părea că trei sferturi de oră fuseseră mai mult decât suficiente pentru examinare și am rămas în continuare, urmărindu-l pe Grant cu coada ochiului. La scurt timp, patronul său luă un scaun de lângă mine pentru a-mi distrage atenția.

- Aș dori să vă mai întreb ceva, domnișoara Haley, cu permisiunea dumneavoastră, spuse el zâmbind politicos.

- Sigur. Vă ascult.

In timp ce Grant inspecta și testa podeaua și scândurile de la baza pereților, Desmond punea o grămadă de întrebări lipsite de sens, la care n-aș fi putut răspunde nici dacă aș fi construit casa cu propriile mâini. Ce vârstă avea casa, care erau dimensiunile exterioare, lambriurile din sufragerie erau din stejar sau din cireș, sau din alt lemn, dacă tapetul din dormitorul principal era tapetul original și alte lucruri asemănătoare. Am repetat că nu știu, că nu puteam să spun cu exactitate, iar în cele din urmă i-am răspuns ascuțit că nu știam mai multe decât știa el.

- Probabil o afacere bună în minus, am adăugat. Sunt aici de patruzeci și opt de ore. Si eu nu am angajat un om care să stea în patru labe și să verifice fiecare așchie. Ce căutați?

- Termite, lemn putred, construcție slabă... și lucruri asemănătoare.

- Ați găsit ceva?

- Nimic grav. A intrat apă pe lângă ferestrele de sus. Pe tavanul dormitorului dinspre est există un semn maro ciudat. Toate ușile sunt prost fixate, iar scările scârțâie ca niște balamale neunse.

- Mă bucur că nu e nimic grav!

- Casele vechi au întotdeauna imperfecțiuni, spuse el cu indulgență. Puteți să veniți cu mine în sufragerie? Sunt niște neregularități în lambriuri.

M-am uitat peste umărul său pentru a vedea ce mai are de gând Grant. Folosind canapeaua pe post de paravan, strecura o șurubelniță între scânduri.

- Vom avea neregularități și mai mari în salon, dacă nu-i spuneți domnului Grant să se potolească.

- Mai ușor, Grant, îi ordonă domnul desmond.

Grant se uită peste umăr și spuse ceva într-un
limbaj ciudat.

- Ce tot spune?

Domnul desmond mă luă de braț și mă grăbi de-a lungul coridorului spre sufragerie.

- Domnul Grant este din Irlanda. Vorbește un dialect ciudat, fără îndoială înrudit cu cel galic.

- Sau jargonul hoților, probabil?

Se încruntă la mine, de parcă nu înțelesese remarca mea.

- Să revenim la acest lemn cu care este dublat peretele, spuse privind la el. Lemnul nu era bun, dar nici mai rău decât alt lemn al altui perete folosit de câteva decenii. Această latură a camerei este mai întunecată decât cealaltă, remarcă el uitându-se atent dintr-o parte în cealaltă.

- Partea mai întunecată nu primește lumină de la fereastră, i-am explicat eu.

- Să aprindem lumina.

- Dacă chiar considerați că este necesar...

A aprins-o și încă mai susținea că unul dintre pereți este mai întunecat decât celălalt.

- A folosit alt colorant, probabil. Diferența abia se observă, am spus. Nu observasem.

- Nu folosiți sufrageria.

- Ce vă face să credeți asta?

- Frimiturile de pâine prăjită de pe covorul din camera de zi, răspunse el.

- Servitorii noștri n-au sosit încă.

- Ce neplăcut pentru dumneavoastră, spuse el, arătând o imensă părere de rău.

M-am uitat înapoi spre salon. Grant dispăruse iar după canapea.

- Ne-ar trebui mai degrabă trăsura decât servitorii. Nu plănuiserăm să stăm atât de mult timp.

- Aș fi bucuros să vă duc oriunde doriți să mergeți.

- Sunteți foarte amabil, dar știu că sunteți foarte ocupat. Putem chema oricând o birjă.

Compasiunea se transformă în flirt pentru a-mi distrage atenția de la Grant.

- îmi răpiți șansa de a vă cunoaște mai bine, domnișoară.

I-am aruncat o privire plină de subînțeles și i-am spus:

- Mă cunoașteți deja mai bine decât vă cunosc eu pe dumneavoastră, domnule Desmond. Stiți că tata a fost preot și că eu trebuia să mă mărit. îl cunoașteți pe Graham Sutton?

Pentru moment, înclină capul în față și se încruntă, ca și cum ar fi auzit sau n-ar fi înțeles.

- Pe cine?

- Răposatul meu logodnic, Graham Sutton.

- Mă tem că n-am avut onoarea, dar mi-ar fi plăcut să-l cunosc. îi admir gusturile. Cei mai îndrăzneți ochi din Londra se plimbau admirativ pe fața mea în timp ce el rostea aceste cuvinte.

- Dându-mi seama că un val de căldură îmi urca spre față, m-am prefăcut că nu înțelegeam.

- Zău? De când ați venit aici, n-ați făcut altceva decât să-i discreditați gustul în ceea ce privește casele.

- Am crezut că v-ați dat seama că nu despre arhitectură vorbesc, doamnă. Am de gând să cumpăr casa asta, dar dacă devin interesat în obținerea unor drepturi permanente legate de...

Am simțit o mare ușurare când această impertinență a fost întreruptă de o bufnitură îngrozitoare venită din salon.

- Bărbatul ăla nenorocit îmi distruge casa! am țipat și am traversat în fugă holul, cu domnul Desmond suflându-mi în ceafă.

Domnul Grant își luase libertatea de a detașa un dulap din perete. Nu-și prea atinsese scopul, dar reușise să doboare un rând de cărți de pe raft, care provocase zgomotul.

- Incearcă să fii mai puțin zgomotos, Grant, spuse domnul Desmond cu severitate.

- Nu-i nevoie să vă răstiți. Nu-mi murdăresc eu țoalele cele mai bune pentru dumneavoastră? se plânse Grant, ridicând cărțile.

- Despre mobilă, domnișoară Haley... spuse domnul Desmond și mă luă de braț pentru a părăsi salonul zgomotos.

- Cu câteva excepții, va fi inclusă în prețul de șase mii de lire.

- Si vinul din pivniță?

La această întrebare, ochii mi se îngustară. Nu fusese încă în pivniță, și nici ieri nu se dusese. De unde știe că pivnița era plină de vinuri excelente?

- Ce vă face să credeți că există vinuri în pivniță?

- Unde să fie altundeva? întrebă el. Am presupus, desigur, că domnul l-ar fi pus în pivniță.

- Bineînțeles! Vinul nu este inclus, am spus, deoarece eram nervoasă că am fost făcută să par caraghioasă.

- Vinul călătorește puțin, spuse el în glumă, tocmindu-se. Doar din pivniță până la masă și de acolo în pahar, dacă domnul este norocos.

Părea cu adevărat interesat să cumpere casa și pentru a-i păstra

buna dispoziție i-am oferit un pahar cu vișinată. Domnul Desmond ar putea ști ceva despre afacerile lui Graham, dar dacă va fi dezamăgit negăsind o pungă cu bani când se va muta, nu aș fi cu nimic vinovată.

După vin, conversația despre afaceri a devenit o simplă flecăreală.

- Reședința dumneavoastră permanentă este la Londra, domnule Desmond!

- Familia mea este din Devon, dar eu sunt din Londra de mai bine de zece ani și mă consider londonez.

- Trebuie să-mi dați o idee în legătură cu locurile care merită să fie văzute. Sora mea este nerăbdătoare să facă turul orașului.

- Dar dumneavoastră, domnișoară Haley, fiind o tânără domnișoară, nu sunteți curioasă?

- O voi însoți, bineînțeles.

Imi făcu o listă a punctelor de atracție. Grant băgă capul pe ușă și spuse că se duce să "arunce o privire în închisoare", după care se duse în pivniță.

- Cum se face că angajați un om care nu vorbește bine limba engleză! l-am întrebat politicos.

- Grant este cel mai bun în meserie. Fiecare meserie are jargonul ei.

- Dacă nu mă înșel, acest jargon specific nu este nici galic, nici

legat de construcție. Este limbajul hoților.

O privire surprinsă îi lumină fața.

- Cum l-ați recunoscut?

Așa cum se rostește slujba în fugă, la catedrala din Bath, în ziua de azi, nu-i așa?

- Nu, domnule. Am învățat primele noțiuni în Bow Street. Nu trebuie să vă întreb unde l-ați învățat dumneavoastră, și nu-mi place că mi-ați adus un hoț în casă. Dacă domnul Grant șterpelește o duzină de sticle cu vin prin geamul pivniței, îmi imaginez că dumneavoastră nu veți face nimic pentru a-l împiedica.

- Va trebui să-i cumpăr lui Jay o botniță. Stiam că ne veți face probleme, așa că nu v-am spus tot adevărul despre domnul Grant. Nu trebuie să vă faceți griji. Cu onorariile pe care le încasează, nu mai trebuie să fure.

- Iar în engleză ar însemna...

- Este plătit foarte bine. Un deget armonios se mișca amenințător în fața mea. Fata unui preot ar trebui să poarte în cap mai multe gânduri caritabile decât să stea în calea lor, domnișoară Haley. Mă străduiesc să-l reeduc pe domnul Grant și pe câțiva dintre confrații săi. Si iată că te gândești că aș face parte din frăția pungașilor. Jay obișnuia să jefuiască case, după ce le inspecta cu grijă. L-am prins cu mâinile în seiful meu într-o noapte. In timp ce-l duceam spre Bow Street, mi-a spus o poveste atât de tristă, încât m-

am hotărât să-i dau o șansă să se îndrepte. Asta s-a întâmplat acum trei ani, din câte știu, n-a mai furat nimic de atunci.

- Sunteți un adevărat filantrop, am spus cu neîncredere.

- Cred că oamenii se pot schimba prin generozitate. Jay face treabă bună. Si de-a lungul timpului am învățat câte puțin unul din limbajul celuilalt.

Curând Grant ni se alătură și spuse:

- Mai e puțină băutură în pivniță.

- Vinul nu se vinde împreună cu casa. Ne vedem în trăsură, Jay.

Grant făcu o scurtă plecăciune care trebuia să fi fost un salut, și plecă.

- Domnule, sunteți pregătit să-mi faceți o ofertă serioasă? l-am întrebat.

- Va trebui să ascult întâi ce are de spus Grant. Când aș putea să revin?

- De îndată ce vă hotărâți. Trebuie să vă previn că astăzi mai vine cineva să vadă casa.

O scânteie plină de interes apăru în ochii săi negri.

- Cine va fi acea persoană?

- Nu știu numele acestui domn, este un prieten al unei prietene.

- înțeleg.

înainte ca el să plece, doamna Mailer și prietenul său erau

înăuntru. La început, am presupus că privirile ostile pe care le-au schimbat erau din cauza interesului pentru casa mea. Nici vorbă de așa ceva! Se cunoșteau, și judecând după figurile lor, relația nu era departe de prietenie.

- Doamna Mailer, domnule Thomson, spuse domnul Desmond făcând o reverență scurtă.

Ei dădură din cap, încă și mai scurt, dar nu vorbiră.

După ce domnul Desmond plecă, Yootha și prietenul ei intrară în salon, cu ochii plini de indignare.

- Ce caută el aici? întrebă doamna Mailer.

- Este bărbatul care ar dori să cumpere casa, am explicat.

- Domnul Maitland? Nici vorbă!

- Numele său este domnul Desmond, am spus, dar mi-am dat seama imediat că fusesem păcălită.

- Domnul Maitland, ăsta-i numele lui, spuse Yootha.

Mama, uitându-se uluită, întrebă:

- Il cunoașteți bine?

- Este agentul la care mi-am asigurat colierul și care, după ce mi-a fost furat, mi-a creat neplăceri când m-am dus să-mi iau banii, spuse Yootha.

- Vreți să spuneți că acel bărbat este agent de asigurări? am întrebat gâfâind și începând să chicotesc.

El, cu biroul la Royal Exchange și cu filantropia sa, cu trăsura și

hainele acelea superbe, și este doar un agent de asigurări! Nu putea cumpăra nici o cușcă pentru câini, dar o casă. Probabil era dator tuturor comercianților din oraș pentru a păstra trăsura și jacheta.

- Nu chiar orice agent, continuă ea. Domnul Maitland este omul care a dat zece mii de lire în noaptea în care Graham a fost ucis.

Am intrat în salon și înainte să ne așezăm, doamna Mailer mi-l prezentă pe prietenul ei. Era domnul Thomson "Două Picioare", proaspătul ei prieten. In afară de cele două picioare, avea și două mâini, doi ochi cenușii străpungători, un cap și așa mai departe, dar nimic excepțional. Avea părul cărunt, și acel tip de nas roșu adesea asociat cu pasiunea pentru băutură. Era destul de solid și era un domn în toată puterea cuvântului, atât prin prezență cât și prin maniere.

- Era vreo șmecherie de-a domnului Maitland, pentru a obține ceva de la noi? întrebă mama.

- Bineînțeles că asta era. Maitland dorește să cumpere această casă, așa cum vreau și eu! exclamă Yootha supărată. Adică...

- Stiam că nu ești interesată s-o cumperi, am spus, în timp ce ea părea rușinată de cuvintele sale. Am privit cu atenție și suspiciune la "Două Picioare” pentru a-mi da seama, după hainele sale, dacă-și putea permite să cumpere casa.

- A venit doar ca să vadă dacă găsește banii, continuă doamna

Mailer. Scutură din cap cu hotărâre în timp ce-i spunea lui "Două Picioare: Sunt aici, îți spun eu. Chiar în această casă, și domnul Maitland știe asta. Este probabil hoțul vostru. Se înhaită cu drojdia acestui oraș.

- Va fi un bonus excelent pentru oricine ar cumpăra casa. Probabil că firma Lloyd's îi va da agentului o recompensă când va returna banii. Cu siguranță de aceea caută domnul Maitland cu atâta ardoare.

- Părea un tânăr atât de cumsecade și ne-a înșelat în tot acest timp, spuse mama, surprinsă că spusese asta cu voce tare. Ne-a spus că lucra la Royal Exchange.

"Două Picioare" își uni sprâncenele încruntându-se la noi.

- Ei? Le-ați încurcat de tot, doamnelor. Birourile firmei Lloyd's sunt la Royal Exchange. Vorbiți de parcă Maitland ar fi un amărât de funcționar. Nu e nimic de genul ăsta. Fiecare agent de la Lloyd's este un om de afaceri independent - își cumpără licențe cu o grămadă de bani. Cu toții își finanțează propriile pierderi. Cele zece mii de lire au venit din buzunarul domnului Maitland. Toți aparțin firmei Lloyd's, dar lucrează pe cont propriu, asumându-și riscurile și își administrează propriii bani, acoperindu-și pierderile din propriile buzunare.

- Trebuie să fie foarte bogat! spuse Esther.

- Un om care s-a îmbogățit peste noapte, o asigură "Două

Picioare".

- Ceea ce înseamnă că are dreptul să scotocească după bani în casa domnișoarei Haley, spuse Yootha cu hotărâre. A fost o pierdere extraordinară pentru afacere, după câte se vede. Dar de aceea îi plătim cu atât de mult pentru a ne cumpăra asigurările.

Am început atunci să-mi dau seama că, având de-a face cu oameni ca Yootha Mailer, domnul Maitland proceda înțelept încercând să-și recupereze banii. Singurul lucru de care îmi părea rău era că nu fusese sincer. Această nevoie a lui de a minți, când de fapt nu era necesar, era o desconsiderare la adresa caracterului meu. L-aș fi lăsat bucuroasă să caute după bunul plac, și data viitoare când îl voi vedea, îi voi spune acest lucru - dacă ne vom mai vedea. Aveam un sentiment puternic că va fi nevoie de mai mult decât darea în vileag a minciunii sale, pentru a-l putea ține departe de domnul Maitland.

- I-a găsit? întrebă nerăbdător domnul Thomson.

- Nu, nu i-a găsit, și a scotocit casa de sus până jos, l-am asigurat.

Asigurarea nu era de ajuns.

Domnul Thomson a trebuit să repete el însuși procedura, sub pretextul că examina atent casa în vederea cumpărării. Am mers cu el și cu Yootha peste tot. Dacă cineva ar găsi banii, eu voi fi aceea. Onoarea lui Graham nu era tocmai pusă la îndoială, dar doream să-

i fac acest ultim serviciu. Am observat zgârieturi pe încuietorile cuferelor din pod. Cu siguranță, Grant le desfăcuse forțându-le și văzuse păturile. Căutarea ne-a convins pe toți că nu era nimic ascuns în casă.

După tur, ne-am retras în salon pentru sherry. Domnul Thomson nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi interesat de cumpărarea casei. Voia să vorbească doar despre bani. El și Yootha repetau că banii trebuie să fie aici, căci altfel de ce ar continua să vină oamenii să-i caute? Dar până la urmă ne-am dat cu toții seama că singurul care știa era cel care-l omorâse pe Graham; și cum nimeni nu știa cine era acela, restul era pură speculație.

- Servitorii ar putea să ne spună ceva, se gândi mama.

- Nu era nici unul aici în acea noapte, spuse Yootha. Mcadows, omul lui de bază plecase acasă, iar servitoarea n-a dormit aici. Graham era singur. Poliția a aflat totul în legătură cu asta.

- Pare ciudat că Graham să fi dat cuiva drumul înăuntru de vreme ce știuse că putea fi urmărit. Dar mă gândesc că ucigașul a dat buzna înăuntru, spuse mama și scutură din cap cu tristețe.

- N-a existat nici un semn de intrare prin efracție, și nici o fereastră n-a fost spartă. Nimic de genul acesta, spuse Yootha.

- Pare să fi fost cineva pe care Graham îl cunoștea. Cineva pe care nu avea nici un motiv să-l bănuiască, spuse domnul Thomson.

- Doamne ferește, "Două Picioare"! exclamă Yootha. Graham nu spusese nimănui. Pelty s-a dovedit a fi foarte reținut în ceea ce privește chestiunea asta. Eu n-am spus nimănui altcuiva în afară de tine. Si tu erai cu mine la petrecere în acea noapte, adăugă ea cu o privire ascuțită, care se transormă în râs.

- Domnul Pelty? am întrebat.

- Celălalt tip de la Lloyd's, partenerul lui Maitland, explică doamna Mailer. Se pare că atunci când valoarea unui obiect asigurat este mare, agenții merg câteodată jumate-jumate, iar domnul Pelty a fost cel care a împărțit cu domnul Maitland riscul colierului meu. Domnul Pelty a fost destul de înțelegător în a-mi înapoia banii. Maitland a fost cel care a aranjat cu vreunul dintre imoralii săi prieteni criminali să schimbe o parte din bani cu bijuterii. In acea zi, domnul Maitland a fost chemat urgent la Devon, așa că Pelty a rămas singur să rezolve problema. dacă n-ar fi fost Pelty, n-am fi știut niciodată detaliile. Maitland credea că poate obține orice dorea, și nici măcar nu era politicos.

Fără să mai gândesc ce spuneam, m-am auzit vorbind:

- Ce păcat!

Yootha îmi aruncă o privire tăioasă și eu am schimbat subiectul. Dar în minte îmi fulgeră gândul că domnul Maitland avea o minte ascuțită și era genul de om care mergea pe principiul "scopul scuză mijloacele", iar eu îl respectam pentru competența sa.

Dar pe el nu l-ar fi interesat Graham... ci doar colierul.

In cele din urmă, oaspeții noștri se ridicară să plece.

- Veniți diseară la cină, spuse doamna Mailer. Servitorii voștri nu sunt aici, iar voi nu vă veți mai obosi cu pregătitul cinei. Vă voi trimite trăsura mea și voi invita și vreo doi domni. Asta vă va încânta, nu doamnelor? zâmbi ea.

- Nu trebuie să mai cauți un voluntar, anunță "Două Picioare" uitându-se îndelung la mine. Era oare posibil ca boșorogul să-mi facă ochi dulci? Nu știam dacă să râd sau să-l dau pe ușă afară.

Esther era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

- Dar nu avem nici o rochie potrivită! protestă ea.

- Veniți așa cum sunteți, vom face ceva fără protocol, insistă doamna Mailer.

Mama se împotrivi, dar până la urmă își dădu seama că nu se poate opune entuziasmului lui Esther și propriei dorințe pentru o cină bună, pregătită în casă.

In drum spre ieșire, domnul Thomson își aminti pretinsul motiv pentru care venise în vizită și spuse:

- Mă voi gândi în ceea ce privește casa, domnișoară haley, și vă voi anunța. Aștept cu nerăbdare să ne mai vedem.

Am dat din cap cu răceală, pentru a-l descuraja.

Ar trebui să iau legătura cu ziarele, pentru publicarea anunțului. Nu avusesem, până acum, nici un client adevărat care să

nu fi încercat să mă înșele. Doar vecini băgăcioși, agenți de asigurare și Thomson "două Picioare". Dar mai întâi trebuia să fac ceva cu pachetul care mă aștepta pe patul lui Graham.

Am urcat și am tăiat sfoara. Deasupra jachetei se afla un pachețel conținând diamantul său, ceasul și cheile. Am ridicat micul pachet și m-am uiat la jacheta lui neagră. Vederea ei s-a dovedit a fi prea mult pentru mine. Incă nu mă puteam uita la ea. Am luat pachetul în camera mea și l-am lăsat pe pat. Poate îl voi ruga pe Hatchkins să aibă grijă de el în locul meu.

Am pus diamantul și ceasul pe toaleta din camera mea, iar cheile le-am luat jos. Ar fi bine să am o cheie în plus de la casă. Păreau a fi mai multe chei decât erau necesare. Oare ușa din spate avea cheie separată? Nu, cheia de alamă deschisese ambele uși, cea principală și cea din spate, dar mai erau încă două chei. Una de la birou, probabil, dar ce era cu a treia? Aș lua-o la Yootha să văd dacă Graham avusese o cheie de la casa ei. Probabil că așa era.

După alt prânz-picnic, Esther ne convinse pe mine și pe mama să facem o plimbare. Bătea un vânt umed și rece, neplăcut. Mama regreta că-i spusesem lui Hotchikins și lui Ettie să vină cu diligența, deoarece ar fi fost bine să avem propria trăsură în oraș.

- Dar mă gândesc că Hotchkins nu s-ar fi descurcat în traficul acesta intens. N-am văzut niciodată așa ceva. Unde se duc toți,

aveți vreo idee?

- La teatru, la petreceri și la baluri, oftă Esther.

- Nu după-amiază, gâsculițo! am tachinat-o eu.

- Poate unul dintre prietenii mătușii Yootha te va invita în oraș, spuse mama pentru a o înveseli.

Nu-mi plăcea asta. Nici unul dintre prietenii Yoothei Mailer nu ar fi fost destul de bun pentru inocenta Esther.

- Graham mi-a lăsat trăsura lui. Voi încerca să închiriez niște cai pentru scurtul timp cât stăm în oraș, le-am spus.

- Va trebui să angajezi un grăjdar, spuse mama plină de speranță.

- Presupun că acum îmi pot permite.

Ce ciudat, să fii dintr-o dată pe punctul de a fi bine, nu chiar bogat, dar destul de bogat pentru a putea închiria o pereche de cai și pentru a angaja un grăjdar.

Vântul îmi prinse boneta și mi-o aruncă de pe cap. Esther și cu mine am pornit repede după ea, cu fustele fluturând și am avut plăcerea de a fi ajutate de nu mai puțin de trei domni.

- Ce drăguț din partea lor! spuse Esther în timp ce ei se depărtau uitându-se la fata cea frumoasă. Ea, ca o fată isteață își pițigăia vocea, vorbind destul de tare pentru ca ei s-o audă.

N-am certat-o, dar i-am aruncat o privire cu subînțeles.

- Vei fi o adevărată cocheta, Esther!

- Doar mă distrez, spuse ea. Nu-i vom revedea niciodată, așa că nu-i nimic rău în asta, și a fost drăguț din partea lor că ne-a ajutat. Iți dai seama, Belle, trebuie să fie sute de domni amabili ca aceștia din Londra, iar noi nici măcar nu avem rochii potrivite.

- Hotchkins va sosi curând.

- Da, tot nu vom avea rochii ca acelea pe care le poartă doamnele la Londra.

- O, ba da, vom avea! i-am spus plină de elan.

Decizia venise de nicăieri.

Probabil din vântul care-mi luase boneta, și care ne-a adus în ajutor trei domni. Eram asaltată de amintirea imaginii domnului Maitland și a ochilor săi negri, îndrăzneți și surâzători. Aș putea oare să mă descurc cu un astfel de bărbat? Fauna Londrei era mult mai periculoasă decât bărbații blânzi din Bath. Dar de acum nu le voi mai permite celor din Bow Street și prietenilor Yoothei să-mi ajungă la inimă și să mă necăjească; iar dacă Esther, la șaptesprezece ani, era nerăbdătoare să cunoască un bărbat elegant și frumos, eu de ce n-aș face-o? Graham mă iubise, dar eu n-aș mai putea să schimb nimic.

- Nu cred că domnul Maitland va veni diseară, spuse Esther deodată.

- Domnul Maitland! Nu, prea cred. Mătușa Yootha nu-l prea

are la suflet.

- Cel care ți-a înapoiat boneta mi-a amintit de el. Ai observat ce zâmbet cuceritor avea? Mi-a făcut cu ochiul, Belle. Ce trebuie să fac când un domn îmi face cu ochiul?

- O doamnă trebuie să ignore comportamentul necivilizat, Esther.

Si nu încurajează flirtul - cel puțin până nu li s-a făcut cunoștință în mod formal, am adăugat cu mai multă indulgență.

Am izbucnit în râs în același timp. Mama era cuprinsă de același spirit copilăresc și a râs și ea cu noi.

- Oh, vorbim despre un orb conducând un alt orb. Tu să-i dai sfaturi lui Esther despre cum să se poarte cu un domn, Belle! E greu de spus care dintre voi este mai neexperimentată! Iar eu nu sunt cu nimic mai presus, spuse ea recunoscând. Ce se va întâmpla cu noi singure, la Londra?

Voia să spună fără tata, și, cu toate că părea disperată, am simțit că în acel sentiment se amesteca și o emoție plăcută. Mama nu avea mult peste patruzeci de ani. Si mai mult de jumătate din viață fusese soție de preot în provincialul întunecatul Bath. Cred că se bucura de această mică excursie la fel de mult ca Esther. Poate chiar la fel de mult ca mine.

Capitolul 5

Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să arătăm bine, dar faptul că mergeam să cinăm în ținută de zi mi-a cam tăiat cheful de vizită. Esther ne insuflă entuziasmul care mamei și mie ne lipsea. Flecărea ca o coțofană în timp ce alerga dintr-o cameră în alta, împrumutând panglici albastre de la mine, un mic colier de perle de la mama. Până să sosească trăsura Yoothei, noi eram toate agitate ca un coteț de găini clocitoare.

După cum promisese, doamna Mailer ne-a făcut rost la fiecare de câte un partener, chiar și mamei. Acest domn Stone, de care vorbim, era prieten cu
Thomson "Două Picioare". Era gras și avea și el nasul roșu ca Thomson, dar părul lui nu era nici alb ca al lui "Două Picioare", nici de altă culoare nu era, cu excepția unui franj gri și moale de jur-împrejurul țestei, ceea ce făcea din capul său o minge de biliard așezată pe o grămadă de praf.

Din prezentările pe care mătușa Yootha ni le-a făcut, mi-am dat seama cu teamă că urâta buturugă pe nume Duke (Duce) îmi era destinată. Era Ralph Duke, nu Ducele de "ceva". Era chiar mai scund decât mine, iar eu nu sunt prea înaltă. După ce m-a măsurat din cap până-n picioare, fața lui luă o expresie de pește țâfnos. Ceea ce-i lipsea în înălțime, se compensa prin greutate. Era cu adevărat șocant ca un bărbat în vârstă de douăzeci și cinci de ani să

fi adunat în jurul mijlocului un volum atât de dizgrațios. Fața exceptându-i expresia nu arăta rău, deși era mai copilăroasă decât îmi place mie: ochi albaștri, nas cârn, obraji ciudat de fini.

A deschis gura să vorbească, dar nu scosese nici un cuvânt. Ochii lui o descoperiră pe Esther. Un icnet de emoție răzbi din gâtul său, dar până la urmă își regăsi vocea.

- Bună seara. Ăăă... bună ziua, ăă... bună seara domnișoară Haley, spuse el încurcat, gândindu-se când la oră, când la toaleta mea.

Am făcut o reverență și am spus:

- Bună seara, domnule Duke.

- Păcat de casă. Jefuită și răvășită, vreau să spun. Sovăi, apoi vorbi către Esther: Da, păcat. Imi pare rău și pentru Graham. L-am cunoscut.

Aceasta a fost prima lui propoziție interesantă. Doream să fi continuat, dar cunoștința se dovedi a fi vagă, și făcută prin intermediul prietenului Yoothei, domnule Stone, care era unchiul lui Duke.

- Ne-am salutat de câteva ori, mă informă el. O dată pe Bond Street și o dată în altă parte. Cred că aici.

Am conchis că Yootha se străduise mult până să ne găsească câte un partener mie și lui Esther. Dar asta chiar nu prea mă interesa. Ochisem un domn mult mai interesant, după o arcadă, și

așteptam ca el să ni se alăture. După profilul său puteam să-mi dau seama că era prea fin și prea matur pentru cineva atât de tânăr și neexperimentat ca Esther, care era sortită să aibă flirtul în sânge.

Apoi, s-a întors spre noi și inima mea aproape că încetă să bată. Pentru o secundă, mintea mi-a jucat feste și aveam impresia că mă uit la Graham, dar am revenit deodată cu picioarele pe pământ. Stătea la o oarecare distanță de mine, în cadrul ușii, ca un tablou. Lumina strălucea pretutindeni în jurul său, de la candelabrele de deasupra capului și de la lămpile din pereți. Bărbatul avea aceeași înălțime și silueta ca și Graham, dar mă uitam insistent la capul său. Avea aceeași frunte înaltă și frumoasă ca logodnicul meu, cu părul de deasupra frunții crescând într-un vârtej accentuat. Ochii noștri se întâlniră și au rămas uitându-se unul la altul fără a rosti vreun cuvânt, fără să zâmbim, fără să ne mișcăm măcar. Conversația ușor emoționată a celor care făceau cunoștință continuă, dar eu mă detașasem de toate astea. Picioarele mele preluară controlul și mă purtară spre apariția din camera alăturată.

Eram conștientă că cineva din spate venea spre mine și l-am auzit pe domnul Duke spunând:

- Eliot este cel care vă poate spune totul despre Graham. îndrăznesc să presupun că asta ați dori.

Bineînțeles că bărbatul acela era vărul lui Graham. Eliot Sutton,

dar asemănarea era destul de ciudată pentru a mă șoca. Pe măsură ce m-am apropiat de el, am putut vedea clar diferențele. Trebuie să recunosc că Eliot era mai frumos. Trăsăturile sale erau mai bine definite, nasul mai puternic, maxilarul mai pătrat, părul lui era chiar mai frumos, cu toate că avea aceeași culoare castanie. Domnul Sutton nu zâmbi; expresia feței îi era solemnă, așa cum situația o cerea.

Domnul Duke încercă să facă prezentările:

- Eliot, dumneai este domnișoara Haley - logod... doamna care era logodită... adică domnișoara Haley, dumnealui este Eliot Sutton.

- Bună seara, am spus și i-am întins mâna în timp ce ochii mei continuau să soarbă din priviri această reîntrupare a lui Graham. El îmi strânsese călduros degetele, ceva mai mult timp decât o strângere de mână obișnuită.

- Domnișoară Haley, sunt încântat să vă cunosc. Doream să vă fac o vizită scurtă de îndată ce vă stabileați. Simt că vă cunosc deja, având în vedere că l-am auzit pe vărul meu vorbind atât de mult despre dumneavoastră. Sper că vom fi buni prieteni. Chiar și vocea sa avea același timbru sincer ca al lui Graham. Apoi, își dădu seama că îmi mai ținea mâna și îi dădu repede drumul.

- Si eu sper.

Domnul Sutton mă conduse până la canapea și am stat puțin

separat de ceilalți, cu Duke ghemuit lângă noi, ascultând. Pentru a nu-i lăsa domnului Sutton impresia că sunt puțin nebună, am încercat să-i explic:

- îmi pare rău că m-am uitat insistent la dumneavoastră, dar există o asemănare între dumneavoastră și Graham. M-a surprins.

- Seamănă ca două picături de apă! mormăi Duke.

- Cei care nu ne cunoșteau bine, ne încurcau adesea, a fost de acord Sutton, dar vom deveni prieteni mai buni, vă veți da seama că nu sunt nici pe jumătate atât de bun pe cât era vărul meu.

A spus tot ce era potrivit și plin de simțire despre Graham, și-a exprimat condoleanțele și apoi încheie această discuție dureroasă cu câteva cuvinte de îmbărbătare:

- Dar viața merge înainte, domnișoară Haley.

- Așa este, să știți, confirmă Duke.

- Acum este timpul să vă gândiți la viitor, continuă Sutton. Insist să considerați această vizită la Londra drept o vacanță și să profitați de ea, așa cum ar vrea Graham. Intenționez să vă conving să-mi urmați sfaturile. Trăsura asta o moștenesc și o împărtășesc cu Graham - un dictator, zâmbi el.

Nici un dictator nu avea astfel de zâmbet încântător.

- Oh, profit de ea, cu excepția unor mici necazuri, l-am asigurat.

- Mătușa Yootha mi-a povestit despre dificultățile

dumneavoastră. Vă rog să apelați cu încredere la mine, dacă se ivește vreo problemă care necesită ajutorul unui bărbat. îmi pare rău că dumneavoastră, doamnelor, nu aveți nici un bărbat în casă. Dacă Maitland revine să vă necăjească, anunțați-mă și voi vorbi eu cu el.

- în ceea ce privește această problemă, eu sunt cel care trebuie să vorbească cu Des, ne întrerupse Duke. Este un prieten de-al meu. Ii voi transmite eu. Nu-mi place că Des este atât de nemanierat.

Am fost surprinsă să aud că Duke și Maitland sunt buni prieteni, deoarece erau două persoane atât de diferite.

- Mă îndoiesc că îl vom mai revedea vreodată, de vreme ce a fost demascat, dar zău că nu-l condamn pentru încercarea de a-și recupera banii. Mi se pare normal.

- Felul în care a încercat nu este normal; a fost foarte bădăran, insistă domnul Sutton. De ce nu v-a scris o scrisoare pentru a vă explica situația?

- M-am gândit și eu la asta, am spus. Duke se scărpină după ureche, dar nu-i putea găsi nici o scuză plauzibilă prietenului său.

- E ciudat felul în care a încercat să-și rezolve afacerea, dar acum știe că banii nu se află în Elm Street. Nu cred că ne va mai deranja.

Domnul Sutton dădu din cap gânditor.

- Nu lăsați un început neplăcut să vă alunge din orașul nostru. Londra nu este un loc chiar atât de rău, să știți. Ați mai avut și alte necazuri? Bănuiesc că avocatul și-a îndeplinit atribuțiile, nu-i așa? V-a înapoiat trăsura lui Graham și celelalte obiecte personale?

- Trăsura nu, deși mi-a trimis o scrisoare spunându-mi adresa unde se află și le-a spus celor de la grajduri să mi-o înapoieze când voi dori eu. Mă gândesc să închiriez niște cai pe durata șederii noastre aici.

- Acesta ar fi unul din felurile în care aș putea să vă ajut! Lăsați-mă pe mine să închiriez o pereche de cai pentru dumneavoastră. O doamnă nu se poate duce la Tattersall's. Dacă îmi dați scrisoarea avocatului, aș putea lua și trăsura. Veți avea nevoie și de un loc unde să țineți caii și trăsura.

I-am zâmbit, fiind recunoscătoare pentru amabilitatea sa.

- Am avea nevoie de ajutor în probleme de genul acesta. Voi pune în vânzare trăsura când voi pleca.

- Graham avea o trăsură foarte elegantă. Nu veți avea probleme în găsirea unui cumpărător, spuse domnul Sutton. Presupun că veți dori să vindeți și celelalte lucruri. Vă spun eu cum facem, domnișoară Haley, de ce nu mă lăsați pe mine să mă ocup eu de toate acestea? Nu veți dori să umblați prin cămășile și ghetele lui - ar fi prea dureros pentru dumneavoastră.

- Voiam să-l pun pe Hotchkins, servitorul nostru, să facă asta,

dar dumneavoastră ați ști mai bine să vă ocupați de lucrurile lui Graham.

Vreau să le dau pe toate în scopuri caritabile.

- Asta ar fi vrut și Graham.

Duke se aplecă și interveni din nou în conversația noastră:

- N-am auzit detalii privind vandalizarea casei dumneavoastră și despre Des trebuind să mintă că vrea să cumpere casa. Este în stare de orice.

- De ce nu vorbești cu domnișoara Esther, Duke? sugeră Sutton răbdător.

- Poftim? Credeam că tu trebuia să... Adică... Măi, să fie! E o dulceață mică, nu-i așa?

- Foarte drăguță, fu de acord domnul Sutton.

Scutură din cap și dădu ochii peste cap uitându-se în tavan, în timp ce Duke se ridică legănându-se și traversând camera spre a o saluta pe Esther.

- Este într-adevăr unul dintre băieții cei mai buni dintre cei buni, mă asigură. Este o adevărată nenorocire pentru prietenii lui, dar noi toți îi tolerăm felul de a fi.

- Dar are caracter? Esther este o domnișoară simplă din Bath. Nu vreau să cunoască pe oricine.

- In ciuda prieteniei sale cu Maitland, Duke este un om extraordinar, mă asigură el.

- Si domnul Maitland nu este?

Domnul Sutton se gândi foarte serios la această întrebare. Era ca Graham - n-ar ponegri pe nedrept caracterul unui om. Când vorbi, cuvintele sale erau foarte temperate:

- Nu cred că este genul de om pe care Graham ar dori ca tu să-l cunoști. Nu vreau să sugerez că este un ticălos, dar este un bărbat înstărit, pe care tinerele doamne din Bath l-ar considera greu de acceptat.

Esther îi arunca priviri pofticioase domnului Sutton și nu întârzie să ni se alăture. Duke se ridică și o urmă exact ca un cățeluș.

- Ți-ai amintit s-o întrebi pe mătușa Yootha despre cheie, Belle?

- Doamna Mailer, Esther! i-am reamintit. Nu, nu încă.

- Ce cheie? întrebă Duke.

I-am spus despre cheia din pachetul lui Graham, iar domnul Sutton merse s-o întrebe pe Yootha.

Veni la noi pentru a se uita.

- Nu, nu este de la casa mea. Graham nu avea nici un motiv să aibă o cheie, dar încearc-o oricum, dacă dorești.

Faptul că ea spusese că Graham nu avea nici o cheie era de-ajuns pentru mine. Am fost surprinsă când domnul Sutton merse și o încercă în broască. Ce-a vrut să spună prin acest gest? Aproape că era o sugestie că Graham ar fi avut o cheie fără să fi avut permisiunea. Esther și Duke merseră cu el, iar eu am făcut la fel. Bineînțeles că acea cheie nu se potrivea la ușa Yoothei. Când a terminat, fără să se gândească, strecură cheia în buzunarul său.

- Voi lua eu cheia, domnule Sutton, am spus, și am întins mâna după ea.

- Vai, iertați-mă! Nu mi-am dat seama, spuse el și mi-o dădu.

Când ne-am întors în salon, mi-a explicat de ce voise să verifice cheia:

- Acum câțiva ani am avut o cheie de la casa mătușii Yootha și am pierdut-o. Graham ar fi putut s-o găsească. Era asemănătoare acelei chei de alamă. Obișnuiam să am grijă de casă în timp ce mătușa mea era la Bath.

In salon, am observat cu coada ochiului că mama și domnul Stone erau cufundați într-o discuție despre Bath. Domnul Stone era un vizitator obișnuit acolo, pentru a lua pulsul vieții orașului. Mama îl critică în glumă din cauza necunoașteri catedralei.

- La viitoarea vizită, mă veți duce, spuse el, iar ea roși ca o școlăriță. Mama, imaginați-vă!

- Mama dumneavoastră este credincioasă, după cum văd, îi

spuse Duke lui Esther.

- Toate suntem, domnule, îl informă ea. Tatăl meau a fost preot.

- Am mers o dată la biserică, spuse el solemn. Erau lumânări și se cânta. Era extraordinar de emoționant.

- Dar nu atât de emoționant încât să te facă să te mai duci, nu-i așa, Duke? îl înțepă Eliot.

- îndrăznesc să spun că mă voi duce o dată. Legat de... căsătorie, înmormântare.

Yootha ne servi o cină foarte bună, iar de-a lungul ei, conversația a fost foarte animată. deși Thomson "Două Picioare" a stat lângă mine, n-a găsit nici o ocazie să aducă vorba despre cumpărarea casei, în schimb a flirtat scandalos cu mine.

- V-ați gândit vreodată să-l înlocuiți pe tânărul Sutton în inima dumneavoastră, domnișoară Haley? mă întrebă cu subînțeles.

M-am infiorat de prostul său gust și i-am răspuns:

- Nu.

- O mare frumusețe se va irosi, în acest caz, și îmi făcu cu ochiul.

Peste masă, mă uitam la Duke privind-o pe Esther. Nu a luat nici două îmbucături, cu toate că cina era delicioasă. Dacă ar putea sări peste încă alte câteva mese, i-ar face cu siguranță un imens bine feței sale. Dar Esther nu l-a onorat cu nici un flirt. Era pre

ocupată să-i facă ochi dulci lui Eliot și cred că a primit și ceva încurajări în acest sens, deși el era atent la mine.

După cină, invitații mai în vârstă se retraseră într-o cameră de zi pentru un joc de cărți, lăsând singură populația mai tânăra. Imi venea să râd ca la o comedie văzând-o pe Esther încercându-și farmecele din ce în ce mai insistent pe lângă Eliot, și pe Duke încercând să-i atragă atenția lui Esther cu farmecul lui, încă și mai insistent.

- Unchiul meu, Gerald este episcop, îi spuse Duke lui Esther. Poate îl va ajuta pe tatăl dumneavoastră să avanseze în ierarhia preoțească.

- Nu cred. Tatăl meu a murit, Duke.

- Vai, îmi pare rău să aud asta.

In cazul acesta, nu de un episcop are nevoie, ci de un înger. Nu am îngeri în familie, dar dumneavoastră ați putea vorbi cu cei care conduc acolo sus, domnișoară Esther.

O privire de-a mea îi tăie cheful și rămase frecându-și urechea. Mai târziu începu să-i vorbească și mai frumos, și înainte să plecăm căzurăm de acord ca toți domnii să ne facă o scurtă vizită a doua zi.

- Nu putem ieși în oraș și s-o lăsăm pe mama singură. Trebui ori să rămânem acasă, ori să ieșim toți cinci împreună, am insistat.

Eliot mă îndatora încă o dată venind cu o soluție inteligentă:

- Aveți dreptate, nu putem avea încredere în acești doi tineri

jucăuși, spuse el, onorându-mă cu un zâmbet special. Mama dumneavoastră va merge cu ei. Iar în vârstnici ca mine și ca dumneata, pe de altă parte, domnișoară haley, se poate avea încredere că vor vizita turnul Londrei și Catedrala Sfântului Paul fără să cadă în păcat. Vom lua două trăsuri și ne vom întâlni cu toți acolo, pentru a le vizita împreună.

- Dar dumneavoastră trebuie să le fi văzut de zeci de ori. Vă veți plictisi, am spus eu.

- Nu le-am văzut cu dumneavoastră, zise el.

Duke se arătă foarte impresionat de acest fel curtenitor de a vorbi și încercă să facă același lucru cu Esther.

- Nici noi nu le-am văzut împreună, domnișoară Esther, spuse el. De fapt, nu le-am văzut nici cu domnișoara Haley, deși trebuia să le fi văzut de sute de ori împreună cu verii și mătușile veniți în vizită la noi. Cupola Catedralei Sfântului Paul nu va fi diferită, iar bătrânul hipopotam de la Turn va arăta la lord Liverpool ca-ntotdeauna, dar dacă doriți să le vedeți, voi renunța bucuros la după-amiaza la Jachson's Parlor, și în schimb vă voi duce pe dumneavoastră să vedeți vechile clădiri.

Esther găsi că această plimbare era mai interesantă decât statul în casă.

- Foarte bine, dar nu putem merge decât după-amiaza. Mi-ai promis o rochie nouă, Belle, îmi reaminti ea. Ne vom alege

materialele dimineață.

Apoi își întoarse privirea plină de vrajă spre domnul Sutton și întrebă: Ce fel de ținută ar fi potrivită pentru teatru, domnule Sutton? Ne gândeam să mergem să vedem comedia de la Haymarket.

Ar fi posibil să mergem neînsoțite?

Mătușa mea vă poate sfătui mai bine în ceea ce privește ținuta, îi spuse Sutton, iar în ceea ce privește escorta... de ce te gândești să mergeți neînsoțite, când i-am dat de înțeles foarte clar surorii dumitale că voi fi dădaca sa pe durata vizitei sale?

Si eu la fel, spuse Duke repede. Vreau să spun, al dumneavoastră, domnișoară Esther. Sunt foarte fericit să vă pot fi de folos. Nu m-aș supăra să văd încă o dată comedia aceea veche, vă dau cuvântul meu. Oricum, n-am văzut-o cu dumneata. Cât despre rochie... adăugă el în timp ce o privea fix... albastră. Albastră ca cerul, ca ochii dumitaleEsther își aranjă buclele atrăgând atenția asupra lor și așteptând comparația lor inevitabilă cu aurul, dar complimentul nu veni.

- Si aduceți-vă un șal gros, spuse Duke în schimb. La Haymarket e mai frig decât la Hades.

- Sper să fie așa! râse domnul Sutton.

Duke se încruntă și adăugă:

- Este rece ca gheața. Doamna Makepiece a răcit când am dus-

o acolo săptămâna trecută, și a dat vina pe mine.

Când conversația se domoli, domnul Sutton a sugerat puțină muzică. Eu nu cânt prea bine, dar Esther nu cântă deloc, așa că am rămas eu să zdrăncănesc la pian în timp ce el mă acompania cu un ton plin, baritonal, iar Duke bătea măsura cu vârful pantofilor. Am cântat "Tu Mi Chamas". Eu am ales-o deoarece era una dintre bucățile pe care le știam cel mai bine. La Bath, Graham o cântase adesea pentru noi, în timp ce eu îl acompaniam la pian. Dacă aș închide ochii, aș putea fi înapoi, acolo...

Muzica îi readuse pe cei vârstnici pentru a ni se alătura. Am mai cântat câteva piese și sosi timpul să plecăm acasă. Până la urmă, spre dezamăgirea mea, domnul Stone a fost cel care i-a convins pe toți să fie el care să ne conducă. Dar mai era și mâine o zi în care să mă aștept la... o mulțime de plăceri neobișnuite. Când am intrat în salon, erau destui tăciuni pentru a aprinde focul și pentru a încălzi lapte pentru cacao.

Am discutat despre cum am petrecut seara fiecare și eram toate mulțumite.

- Cum ți s-a părut domnul Stone? am întrebat-o pe mama.

- Bietul domn Stone, nu e bine deloc, spuse ea scuturând din cap și dezvăluindu-i necazurile. Guta, știi. Bea vin ceva mai mult decât ar trebui. Mă întreb dacă tatăl vostru s-ar supăra din cauză că am jucat cărți pe bani. Vai, și mi-e teamă că am pierdut aproape un

șiling, Belle. Domnul Stone joacă atât de bine cărți!

Esther și cu mine i-am vorbit despre planul pe care-l făcuserăm pentru după-amiaza următoare și am descoperit, spre surprinderea noastră, că mama își făcuse și ea planurile ei.

- Domnul Stone mă ia la plimbare, spuse ea și chicoti ca o școlăriță. Am crezut că tu vei sta aici cu Esther, Belle. Nu știam că domnul Sutton vă va invita în oraș.

- Domnul Stone - sugativa aia bătrână! Dacă aș fi fost în locul tău, n-aș vrea să fiu văzută cu el nici moartă într-un șanț. Nu-i mare lucru, Esther și cu mine vom merge împreună cu domnul Sutton și cu domnul Duke.

Esther era foarte încântată de acest aranjament. Eu eram mai puțin fericită, și chiar nefericită că mama dădea astfel semne de frivolitate față de domnul
Stone. Eram convinsă că le va cere lui Esther și domnului Duke s-o însoțească, dar ea nici nu aduse vorba de așa ceva.

- Incep să cred că tu ești cea care are nevoie de o guvernantă, mamă! am spus eu în glumă.

- La vârsta mea? Ei, Belle, doar nu crezi că e vorba de romantism! Mergem doar la o plimbare, iar Charles a menționat faptul că ne vom opri pentru a-i face o vizită fiicei sale.

- Charles, nu-i așa?

- M-a rugat să-i spun Charles, dar eu nu i-am cerut să-mi spună

Bridget.

- Cine este acest Charles Stone, de fapt? am întrebat-o. Am auzit ecouri ale tonului sever al tatei și mi-am dat seama că mama luase acea mină de șoricel pe care o afișase ori de câte ori tata era nervos. Am regretat îndată că deschisesem gura și vorbisem.

- E un domn foarte cumsecade, Belle. A fost membru al Parlamentului, reprezentând un oarecare loc din Wiltshire. Si în afară de asta, ies cu el doar la o plimbare.

- Oh, Belle, ești la fel de rea ca tata! mă certă Esther.

- Tatăl tău n-a fost rău! spuse mama și izbucni în lacrimi.

Aceasta a fost concluzia serii noastre în oraș. Asemenea activitate neobișnuită ne lăsase nervoase la culme. "Tiranul" se potoli și spuse pe un ton mai calm că trebui să fim toate puțin mai circumspecte în ceea ce-i privește pe domnii din Londra.

- Tu nu ești atât de circumspectă cu Eliot Sutton, îmi aminti Esther.

- Asta-i altceva. Este vărul lui Graham, m-am apărat.

Curând, ne-am dus fiecare la culcare. Amintiri ale serii îmi pluteau în gând în timp ce stăteam în pat încercând să dorm. Mă gândeam la micuța cheie de alamă și mă întrebam ce ușă deschidea. Mă îngrijora, dar nu mă împiedica să mă bucur de amintirile mele. Cel mai mult mă gândeam la Eliot Sutton, care semăna atât de mult cu Graham. Era oare posibil ca el și eu... Dar

era încă prea devreme să fac speculații.

Capitolul 6

Tocmai terminasem micul dejun și ne puseserăm hainele și bonetele pentru a merge la cumpărături când se auzi ciocănind la ușa principală.

- Poate este cineva care vrea să vadă casa! am exclamat și m-am grăbit să primesc vizitatorul.

Am rămas clipind de uimire în fața domnului Maitland, însoțit de domnul Duke; și ce pereche ciudată făceau; unul atât de înalt și elegant, iar celălalt, atât de bondoc și șifonat.

- După cum vedeți, sunt eu din nou, domnișoară Haley, spuse domnul Duke și intră neinvitat.

- Noi tocmai ieșeam în oraș, am obiectat.

Domnul Maitland avu destul de mult bun-simț să rămână la ușă, dar până la urmă am dat din cap invitându-l în hol, de vreme ce domnul Duke era deja în salon, murmurându-i lui Esther niște prostii.

- Ce zi minunată, doar că este al naibii de frig, iar cerul este mizerabil de gri, l-am auzit spunând.

- Cel puțin nu plouă, sau nu ninge, replică mama.

- Am venit într-un moment nepotrivit. Vom reveni mai târziu, spuse domnul Maitland.

Eram foarte curioasă să aflu de ce venise de fapt, și i-am aruncat în acest sens o privire întrebătoare.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, a fost tot ce mi-a spus, dar pe un ton destul de imperativ.

- Si eu aș dori să vă spun câteva lucruri, am replicat repede.

îmi aruncă un zâmbet dezarmant de intim.

- Sunt convins. Cine v-ar putea condamna? Dar aș dori să-mi acordați o șansă să vă explic cauza comportamentului meu.

- După cum vedeți, noi tocmai plecam. Nu le pot dezamăgi pe Esther și pe mama.

Curând, mi-am dat seama că domnul Duke fusese adus cu un scop.

în timp ce domnul Maitland stătea în hol, Esther ieși din salon cu boneta pe cap.

- Domnul Duke s-a oferit să ne ducă pe mine și pe mama în Bond Street, Belle, în timp ce domnul Maitland merge cu tine ca să discutați despre casă. Ne vom întâlni cu toții aici la amiază. Va trebui să ne dai bani pentru materiale.

- Minunată idee! exclamă domnul Maitland.

încercă să pretindă că ideea venise de la Duke, dar
eu știam a cui minte ageră era responsabilă.

- Belle, cel mai bine ar fi să-mi dai și mie o cheie de la casă, spuse mama, cea pe care ai găsit-o în pachetul lui Graham, pentru cazul în care am ajunge noi primii acasă.

M-am dus să aduc cheia, iar ea veni după mine.

- Nu-l aduce pe Maitland în casă dacă eu n-am sosit încă, mă atenționă mama. Ce crezi că va avea de spus în apărarea sa?

- Voi afla curând.

- Nu te deranjează să mergi cu el? mă întrebă ea cu neîncredere.

- Bineînțeles că nu. Nu este un ticălos.

Emoția fu primul meu sentiment, emoție și hotărâre să-i ceară socoteală pentru ce făcuse.

Trăsura și caii domnului Duke erau la fel de elegante ca și cele ale domnului Maitland. Două trăsuri elegante porniră grăbite din Elm Street. în cea a domnului Maitland a fost o tăcere îndelungată până ajunserăm în Bond Street. îmi făcusem ordine în idei și hotărâsem cât de dură ar trebui să fiu cu el. Până acum îmi exercitasem "tirania" numai asupra unor victime neajutorate ca mama și Esther.

înainte să apuc să vorbesc, el începu cu o scuză care mă dezarmă:

- Veți gândi că în Londra este chiar mai rău decât v-ați închipuit. îmi cer iertare că l-am adus pe Duke pe capul dumneavoastră, dar mă temeam că dacă aș fi venit singur, m-ați fi dat afară. Am procedat fără judecată încercând să ascund adevărata mea intenție. Duke mi-a spus că termenul "bădărănie" a

fost menționat seara trecută în legătură cu farsa mea. Dacă aș fi avut idee despre cât de înțelegătoare sunteți, v-aș fi abordat cu sinceritate de la început și v-aș fi spus care-mi erau intențiile. O dată ce m-am complăcut într-o acțiune de o asemenea amploare, nu puteam găsi un mod onorabil de a ieși din ea. Adevărul este că oamenii au impresia că a înșela o companie de asigurări este ca și cum ar înșela guvernul - e dreptul lor constituțional. Dar în acest caz, eu și partenerul meu am scos fiecare câte cinci mii de lire și evident, a trebuit să ne străduim să ne recuperăm banii.

M-am gândit la "Două Picioare" și la Yootha și a trebuit să recunosc că domnul Maitland nu se comportase atât de rău. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre caracterul meu.

- Bineînțeles că trebuia să faceți ceva, dar zău, domnule Maitland, să-mi dați speranțe că doreați într-adevăr să-mi cumpărați casa!

A fost plăcut surprins de tonul blând cu care i-am reproșat.

- Lucru cel mai ciudat este că într-adevăr doresc s-o cumpăr, sau cel puțin am o mătușă care și-a exprimat interesul în cumpărarea ei. Dar, desigur, nu acesta este motivul pentru care l-am pus pe Grant să smulgă lemnul fals de la baza pereților. îmi căutam banii.

- Nu sunt acolo.

I-a luat cel care l-a omorât pe Graham, așa cum bănuiesc și cei

din Bow Street.

- Dar de ce a fost răscolită casa după aceea? întrebă el.

- Nu știu. Stiu doar că banii nu se află acolo acum. Cel care a răscolit poate să-i fi găsit în cele din urmă.

Pentru o clipă mă studie cu ochii săi întunecați și inteligenți.

- Nu același lucru îl spun tăinuitorii.

- Tăinuitorii?

- Afaceriștii, oamenii care comercializează lucrurile furate din Londra. în meseria mea, trebuie să țin legături strânse cu ei. De obicei, lucrurile furate ajung la ei și este mai ieftin să le răscumpărăm de la ei decât să plătim întreaga poliță de asigurare. Desigur, este de condamnat și faptul că trebuie să le dăm bani unor hoți, dar ce altă soluție avem? în orice caz, printre ei circulă zvonul că banii n-au fost niciodată recuperați. Jay Grant, prietenul meu care ți-a trezit suspiciuni, ține legătura cu o persoană din grupul de tăinuitori.

- Ce ziceți de partenerul dumneavoastră, acel domn Pelty care practic a efectuat tranzacția? E posibil ca el să...

Domnul Maitland scutură din cap.

- Nu, este un om fără pată. Pelty aproape că este prea cinstit. Cu siguranță este prea naiv ca să poată unelti ceva de genul ăsta. îmi pare rău că i-am spus doamnei Mailer despre tranzacție, dar ne urmărea peste tot cu amenințări și ca să-i închid gura, i-a povestit

planul meu. Nu vreau să vă jignesc, dar mi s-a părut ciudat că domnul Sutton s-a implicat în această afacere. Eu nu aveam nici o legătură cu dânsul.

- Si el era prea cinstit, domnule Maitland. Orice încălcare a legii era împotriva principiilor lui. Era avocat, știți, și spera ca în cele din urmă să devină judecător. S-ar fi implicat din principiu. Să nu credeți că s-a implicat pentru a fura, pentru că nu este așa. Dacă gândiți așa ceva, înseamnă că nu-l cunoașteți pe logodnicul meu.

Mă privi sceptic.

- Nu l-am cunoscut, este adevărat. L-am judecat gândindu-mă la vărul său, Eliot Sutton.

Am sărit în apărarea lui Eliot:

- Doar nu sugerați că Eliot Sutton ar fi hoț? am obiectat.

- Bineînțeles că nu, dar cineva trebuie să aibă îndoieli în privința unui domn care nu are nici un venit și care nu muncește, și... care totuși reușește să trăiască destul de bine.

- Nu are nici un venit? l-am întrebat. Graham avea câteva mii pe an în afară de munca sa. Yootha era de asemenea bogată, așa că am presupus că și Eliot era la fel de bogat.

- Eu doar mă iau după bârfe. Acum câțiva ani, și-a vândut micuța casă de la țară pentru a-și plăti datoriile. Probabil era destul ca să trăiască și să-și țină departe creditorii până se însoară cu vreo doamnă cu zestre mare.

- Puteți fi convins de onestitatea lui, am spus hotărâtă.

- Oricum, eu n-am nimic cu Eliot Sutton, continuă domnul Maitland pe un ton care sugera că ar schimba cu plăcere subiectul. De vreme ce m-ați surprins cu amabilitatea dumneavoastră și fiind o doamnă atât de cinstită și înțelegătoare, permiteți-mi să mai apelez la natura dumneavoastră amabilă și să vă rog să mă ajutați să-mi găsesc liniștea.

- Cum aș putea eu oare să vă ajut, domnule Maitland? Dumneavoastră și copoiul dumneavoastră ați mers prin toată casa, căutând amănunțit.

- N-am căutat prin locurile personale ale logodnicului dumneavoastră.

- Un pachet conținând zece mii de bancnote nu încape în buzunarul unei jachete.

- Nu chiar, dar în buzunarul unei jachete există un indiciu. Aș dori să-mi permiteți să caut într-un astfel de loc. De exemplu, Duke mi-a povestit despre o cheie care a apărut aseară și părea să dea multă bătaie de cap.

- Mie nu mi-a dat bătaie de cap! Era probabil pentru ceva de la birou.

- Ar fi trebuit să aibă și o cheie de la birou, bineînțeles. Atunci era doar această cheie căreia nu-i știți destinația?

- Nu, erau două, am recunoscut.

- Le aveți la dumneavoastră?

- Sunt chiar aici, în geanta mea. De ce?

- Să dăm o fugă până la biroul lui, să vedem dacă se potrivește vreo cheie. Ar trebui să returnați cheia biroului, celui care a închiriat locul după plecarea lui Graham.

- Nu știu exact unde este biroul lui.

- Era pe Jermyn Street, la vest de Haymarket. Biroul aparține acum unui anume domn Sinclair. Am fost acolo în timp ce cercetam afacerile domnului Sutton. V-ar deranja dacă am merge acolo?

Mă deranjează într-un fel, dar rugămintea era atât de nevinovată, încât am acceptat. însă n-am intrat și eu. I-am dat domnului Maitalnd cheile iar eu am rămas în trăsură, uitându-mă la ușa modestă și îngrijită din lemn de stejar, care acum purta inscripția "Sinclair și Humes, birou de avocatură". Graham petrecuse în spatele acelui zid cinci ani din viață - ce ciudat că eu nu știam nimic despre afacerile sale de acolo. Fragmente întregi din viața logodnicului meu îmi erau necunoscute. De fapt, abia îl cunoscusem. Ca pe un turist care vizita orașul bath. într-un moment, domnul Maitland se întoarse.

- Una dintre chei deschise ușa. Sinclair n-a văzut niciodată una asemănătoare acestuia, spuse el și îmi puse în mână singura cheie de alamă. Eram morbid fascinată de aceasta. Era mai mult decât o

cheie a unei uși; era o cheie a lui Graham, a acelei părți din el pe care n-o cunoșteam.

Trăsura se întoarse spre vest, spre partea mai elegantă a orașului, iar noi am stat câteva momente gândindu-ne în liniște.

- Nu mi-ați răspuns, domnișoară Haley, zise el ceva mai târziu. îmi veți permite să arunc o privire prin lucrurile personale și prin documentele domnului Sutton? Acolo ar putea exista un indiciu cu privire la ușa pe care o descuia această cheie și, mai important pentru mine, un indiciu care să mă ducă la locul unde ar putea fi banii.

- Da, aveți dreptul să le vedeți.

- Putem merge acum? întrebă el nerăbdător.

- Mă tem că nu. Mama este în oraș, iar în această după-amiază ieșim cu toții în oraș. Mâine cel mai devreme

- Sunteți ocupată diseară? mă întrebă.

- Nu, nu putem ieși până nu ne cumpărăm niște rochii. Puteți veni diseară devreme, dacă doriți.

Zâmbetul său era aprobator, mai mult decât atât. Era un compliment.

- Sunteți foarte amabilă. Vreau să vă gândiți cum aș putea să vă răsplătesc. M-am oferit deja să vă duc cu trăsura. Acum vreau să v-o ofer într-un fel care va elimina șovăiala dumneavoastră. Acest om cu caracter mizerabil care v-a tot agasat - eu însumi - nu vine

neapărat cu trăsura cu cai, știți. Dați-mi voie să v-o pun la dispoziție, împreună cu vizitiu, pe durata șederii dumneavoastră la Londra.

Eram măgulită de atenția de care dădea dovadă.

- Nu putem să vă privăm de trăsura dumneavoastră pentru o săptămână, domnule Maitland.

- Da, bineînțeles că ați putea. Fiți rea, domnișoară Haley. Ați văzut cum v-a fost răsplătită politețea: prin alte abuzuri asupra răbdării dumneavoastră. Trebuie să învățați să cereți răsplată pentru cooperarea dumneavoastră.

- Nu, zău, dumneavoastră sunteți atât de ocupat. Ceva în ochii lui zâmbitori m-a împins să-l mai fierb puțin: Ați întârzia la fixarea zilei la Tatt's și la dineul de la lady Higgins, dacă v-aș lua trăsura.

- Deloc. Am fixat deja data la Tatt's, iar la petrecerea lui lady Higgins voi merge împreună cu Duke, cu trăsura lui. Păcat că nu v-ați luat rochiile, deoarece ați putea veni toate cu Duke și cu mine.

M-a străpuns ca un cuțit gândul că fuseserăm atât de neroade încât să venim la Londra fără haine adecvate. Cât de grozav ar fi fost să luăm parte la o petrecere mondenă, dar nu se putea.

- Lady Higgins ar fi încântată să aibă pe cap trei provinciale din Bath, fără îndoială, dar mă tem că trebuie să refuzăm.

- Stiu că trebuie, de data asta, dar vă avertizez de pe acum că sora mea este o mare petrecăreață. Va da mai multe petreceri cât

sunteți dumneavoastră aici, iar data viitoare nu veți mai avea această scuză a rochiilor. Ochii lui începură să-mi privească rochia, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama cât de veche și demodată era. Veți avea totuși această scuză, dacă nu vă veți alege materialul spuse el. Sora și mama dumneavoastră vă vor certa. Să ne oprim acum și să vă alegeți ceva?

Mă simțeam nesigură la gândul să fac cumpărături cu un bărbat străin.

- Nu este nevoie.

- Sunt un faimos judecător a toaletelor dumnelor, domnișoară Haley. Liz - adică sora mea - mă plictisește întotdeauna cu cele mai noi creații. Aș putea să vă spun numele celor mai renumite saloane de coafură și, case de modă.

într-o secundă veți fi cea mai frumoasă.

- Nu zău! am protestat slab.

Nu știu de ce m-am obosit să protestez. Era o forță irezistibilă în domnul Maitland, care nu accepta un refuz drept răspuns.

- Dacă doriți... Doar nu ne vom plimba pe Bond Street să vedeți dacă nu vă găsiți familia, spuse el.

Coborârăm din trăsură când am ajuns în zona magazinelor și ne-am plimbat de-a lungul străzii aglomerate. Domnul Maitland era atât de sigur pe el, încât nu s-a jenat având la braț o doamnă îmbrăcată demodat și privea cu nepăsare la trafic și la vitrinele

magazinelor, ca un client obișnuit. Cunoștea o grămadă de oameni, și-i saluta înclinându-se ușor sau dând din cap.

Când am trecut prin fața unui magazin cu textile, spuse:

- De aici își cumpără Liz materialele pentru rochii. Poate o vom întâlni pe mama dumneavoastră aici.

După ce spuse acestea, îmi ținu ușa deschisă pentru ca eu să intru. Știam foarte bine că n-o voi găsi pe mama într-un loc atât de elegant. S-ar simți și mai nelalocul ei decât mă simțeam eu. Dar timiditatea îmi scăzu când am ajuns în fața unor rafturi pline cu mătase, bumbac indian și catifele.

- La ce culoare v-ați gândit, domnișoară Haley? Ochii lui își mutară privirea de la păr la ochi, îmi studiară fața, apoi coborâră spre rochia albastră pe care o purtam. Ce vi s-ar potrivi cu părul acesta șaten moale, puțin atins de aur, și cu ochi de topaz? Având în vedere că vine iarna, veți dori o nuanță intensă. Verdele smaraldului vi s-ar potrivi, sau bronzul. O mătase ca bronzul... Aceea este foarte frumoasă, spuse el arătând spre un raft.

La cât de plin era magazinul, aveam speranța că vom ieși fără să fiu servită, dar se pare că un zânzător îl cunoștea pe domnul Maitland și veni grăbit spre noi.

- Doamna ar dori să vadă materialul acela, al treilea de sus, spuse domnul Maitland.

Stăteam, roșie la față ca o mireasă, în timp ce vânzătoarea se

urcă pe un scaun și coborî materialul. Domnul Maitland, care părea că oriunde se simte ca acasă, se duse în spatele tejghelei și i-l luă din mână,

- Dacă tot sunteți acolo sus, ați putea să-l aducewți și pe cel verde-deschis? mai ceru el.

înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, el îmi dădu jos pălăria și îmi puse pe umeri o bucată din mătasea aceea verde. Știam că următorul pas era să mă conducă spre oglindă, să mă văd, iar de asta îmi era mai teamă decât de o vizită la dentist. N-am purtat niciodată asemenea culori. Smaraldul mi-ar scoate în evidență tenul palid, dar nu puteam scăpa de mersul la oglindă. Ieșirea în oraș, sau poate disconfotrul cumpărăturilor în compania unui cunoscător mi-au adus în obraji o culoare cu care nu eram obișnuită, iar ochii îmi scânteiau. Aproape că aș fi putut purta culoarea. M-am uitat la reflexia din oglindă a domnului Maitland, deoarece a stat lângă mine tot timpul. Am văzut nehotărârea din ochii lui.

- Doriți să încercați bronzul? sugeră el.

Vânzătorul se grăbi să vină, luă verdele și îmi puse bronzul la piept. Era o mătase care lucea în lumina soarelui, făcându-mă să mă simt de parcă străluceam și eu. Eram aproape frumoasă, iar când i-am aruncat o privire nesigură în oglindă

domnului Maitland, i-am văzut buzele făcând un semn aprobator.

- Cea mai frumoasă! zâmbi el.

- Da, aceasta este potrivită, am spus cât de calm am putut și am luat materialul de pe mine. Femeia care stătea acum în fața oglinzii în haina albastră, simplă, din lână, era parcă altă persoană. Era doar domnișoara Haley din Bath, nu cealaltă femeie, de aur.

- Ce doriți la ea? întrebă domnul Maitland. Niște dantelă aurie, sau niște panglici?

Le-am ales pe amândouă: o lungime de dantelă pentru înfrumusețarea decolteului și niște panglici înguste din catifea maro-închis, pentru păr. Cheltuirea banilor în acest uriaș magazin, printre celelalte doamne elegante, mi-a dat un aer de indiferență. Nota a fost exorbitantă, dar în loc să mă neliniștească, m-a făcut să mă simt bine. Pentru prima dată mi s-au potrivit iresponsabilitatea și nechibzuința. M-am simțit altă femeie în timp ce mergeam pe stradă, căutându-le pe mama și Esther.

Nu le-am găsit, iar după câteva clădiri, ne-am urcat în trăsură și ne-am dus să ne plimbăm prin Hyde Park.

- Va fi mai multă agitație după amiază, spuse domnul Maitland, dar deja era mai multă agitație decât în Sala Pompelor de acasă, care dimineața este cel mai animat colț din Bath. Când veți avea trăsura ar trebui să veniți aici pe la ora patru să vedeți cum se amuză lumea, dacă vă interesează asemenea lucruri.

- Bineînțeles că ne interesează! am răspuns în glumă. Putem face lucruri folositoare și acasă. Cât stăm în Londra avem de gând să ne cufundăm în petreceri, plimbări și teatre.

întinse repede mâna și îmi prinse degetele.

- Ascultați asta, domnișoară Haley.

Am ascultat dar n-am auzit decât sunetul roților și al copitelor cailor.

- Ce vreți să spuneți?

- Sunetul acela ca un suspin...

- Crapă trăsura?

- Nu, e un suspin de ușurare. Trăsura mea se teme că va face turul tuturor bisericilor și bibliotecilor.

Am râs și mi-am tras degetele, eliberându-le.

- Cât de absurd sunteți! Și v-am mai spus, nu aveam de gând să luăm trăsura dumneavoastră.

- Trebuie.

- De ce trebuie?

își lăsă capul puțin într-o parte și se gândi.

- Pentru că vreau s-o luați, domnișoară Haley.

Cum altfel aș putea să încep să mă tutuiesc cu dumneavoastră? Trebuie să recunoașteți că ar suna ciudat dacă le-ați spune prietenilor dumneavoastră: "Am împrumutat trăsura domnului Maitland". S-ar gândi că acceptați favoruri de la un bărbat pe care

abi l-ați cunoscut. Nu, trebuie să puteți spune: "Des Maitland a fost amabil și ne-a pus la dispoziție trăsura și caii săi". Eu cel puțin știu că m-aș simți mai bine spunând: "Belle Haley folosește trăsura mea", decât "domnișoara Haley".

- Aveți un fel interesant de a privi lucrurile, domnule Maitland.

- Bine, deci așa rămâne, Belle. Si cum ai fost la fel de înțelegătoare ca de obicei, te voi lăsa curând să te duci acasă, pentru că știu că asta așteptai de când am ieșit din magazin.

- Vai! S-a văzut jena pe fața mea, nu-i așa? Recunosc că nu m-am simțit în largul meu acolo.

- Jenă? Nu, nu asta. Arătai derutată, dar plină de încântare și lacomă ca o fetiță într-un magazin de dulciuri. Voiam doar să spun că atunci când Liz își cumpără un material nou, abia așteaptă să ajungă acasă pentru a începe să se înfășoare în el, gândindu-ne dacă n-ar fi trebuit să aleagă o altă nuanță de imprimeu. A! Și apoi, mult așteptată bucurie de a alege modelul! Tu ai vreo revistă cu modelele? Sunt familiarizat cu toate secretele doamnelor, știi?

- îmi furați gândurile, domnule!

- Ești sigură că nu ai nici o obiecție față de această hoție măruntă? Poți să omiți cuvântul "măruntă".

- Moda nu este o treabă măruntă, iar Esther va aduce acasă o revistă de modă.

- Da, dar Esther va alege ce-i place lui Esther. Cred că domnișoara Haley ar prefera ceva serios. Cel puțin știu că domnul Maitland asta ar alege.

- Domnișoara Haley este puțin trecută de maturitate luând în considerare arborele său genealogic, ceea ce ar cere eforturi mai mari în ceea ce privește alura, vreți să spuneți?

- Trecută de maturitate? întrebă el și începu să râdă. Apele sulfuroase te-au menținut neobișnuit de bine, doamnă. Nu văd nici urmă de "laba gâștii" încă și nici vreun rid pe frunte. îți voi trimite niște reviste de-ale lui Liz.

Acest compliment era încurajator, și eram de asemenea fericită să-l aud vorbind frumos despre sora lui. Un bărbat care se înțelege bine cu familia sa, nu poate fi atât de rău.

- Cred că ești foarte apropiat de sora ta.

- Mă tolerează pentru că sunt celibatar și sunt bun la făcut comisioane și să ocup un scaun liber la dineuri. Apoi, bineînțeles, prima îndeletnicire a unei surori măritate este întotdeauna aceea de a-și vedea fratele celibatar încătușat; iar eu iau acest lucru drept un semn că are o căsnicie fericită. Nu eram sigur că a făcut o alegere înțeleaptă.

- De ce? Este ceva în neregulă cu soțul ei?

- Da, într-adevăr, este. Are ghinionul de a fi perfect. Cred că ar fi greu să trăiești cu perfecțiunea, nu crezi?

- Nu, cred că ar fi... perfect! Am simțit acea durere familiară și veche care mă rodea când a murit Graham.

- Așa spune Liz. Bărbații trebuie să fie diferiți de femei. Soțul ei este perfect fericit trăind cu o gâscă creață.

Era o ieșire neobișnuită.

Nu-mi plăcuse ideea de a petrece o dimineață întreagă singură cu domnul Maitland, dar era atât de ușor să te înțelegi cu el, încât am simțit că-l cunoșteam de ani de zile. Avea o calitate valoroasă, înțelegându-se la fel de bine și cu vânzătorii, și cu răufăcătorii, și cu doamnele de toate vârstele.

Am coborât din trăsură în parc ca să ne plimbăm. Un vânt rece adia printre frunzele copacilor, dar era vine că ne-am dat jos pentru a ne dezmorți picioarele. Domnul Maitland spuse că trebuia s-o hrănească pe lady Gray, ceea ce mă cam nedumeri.

- Se supără pe mine dacă nu-i aduc mâncare în fiecare dimineață, explică el.

- E o cerșetoare? am întrebat.

- Cea mai nereușită cerșetoare din oraș. îți voi face cunoștință cu ea.

Nu eram sigură că voiam să adaug o cerșetoare pe lista cunoștințelor mele. Domnul Maitland îmi făcuse deja cunoștință cu un hoț.

Avea o pungă de nuci în buzunar și începu a se uita prin

copaci. La scurt timp, o veveriță mare, gri, veni și luă nucile din mâna lui și i-am fost prezentată lui lady Gray. Alte veverițe erau buruoase să culeagă nucile pe care el le arunca în iarbă. Părea mai tânăr și mai puțin sofisticat când făcea asta. De fapt, arăta ca un băiat.

O gaiță albastră îndrăzneață, făcea un zgomot asurzitor deasupra capetelor noastre, în vârful unui copac. Era furioasă că fusese exclusă de la masă. Când una dintre nuci a fost aruncată la câțiva metri în spatele celorlalte, gaița albastră plană și o înfășcă.

- O, Des, privește! am râs. Acum doamna Gaiță a venit la petrecerea noastră.

- Foarte rău pentru ea. Nu am milă față de doamnele îndărătnice, spuse el mototolind punga goală. Când veni lângă mine, avea un zâmbet triumfal. Dar mă bucur că a venit, chiar dacă n-a fost invitată - a convins o altă doamnă îndărătnică să-mi spună Des, zise el și îmi puse mâna pe frațul său pentru a ne întoarce la trăsură.

Când am ajuns în Elm Street am fost uimită să aflu că era ora douăsprezece și jumătate. Domnul Maitland n-a mai intrat, dar mi-a adus pachetele până la ușă și am fixat ora la care să se întoarcă în acea seară. Mama și Esther făcuseră deja sandvișurile și s-au grăbit să mă certe pentru întoarcerea mea târzie.

- Ne temeam că domnul Maitland ți-a făcut ceva, mă certă mama.

- O, dar mi-a făcut, mamă. M-a dus să cunosc o cerșetoare din parc, am râs și i-am spus povestea.

- Data viitoare voi merge cu tine și cu domnul Maitland, spuse Esther. Domnul Duke este groaznic de plictisitor. N-a vorbit decât despre predici și biserici.

- Pare un tânăr bine educat, spuse mama aprobator.

- Ce ți-ai cumpărat? întrebă Esther.

Ne-am uitat fiecare la ce și-a cumpărat. Domnul Duke le dusese pe doamne la Panthenon Bazzar. Mama se gândi că lucrurile de acolo nu erau chiar atât de bune ca ale mele. Nu i-am spus prețul șocant al "mărfii" mele de calitate superioară, dar nu mi-a părut rău că n-am făcut-o.

După-amiază, ceilalți vizitatori au venit să ne scoată în oraș. Era atât de ciudat s-o văd pe mama ieșind pe ușă la brațul altui bărbat, altul decât tata. Sentimentul de schimbare, de ciudat, a fost diminuat de Eliot. M-am simțit ca acasă, periculos de acasă, atât de mult mi se părea că eram cu Graham. Am mers să vedem Catedrala Sfântului Paul și Whitehall, și Palatul și Parcul Sfântului James. Domnul Duke ne-a amuzat cu flecăreala sa prostească.

în incinta Catedralei Sfântul Paul, stătu la intrare ținând-o pe Esther de braț.

- Ei, asta numesc eu biserică! exclamă el.

Ceva mai devreme, la Palatul Sfântului James, declarase că acela este ceea ce numește el palat cu adevărat, iar Parcul Sfântului James ceea ce numește el parc cu adevărat.

Am avut o după-amiază încântătoare, iar când ajunserăm în Elm Street, mama și domnul Stone tocmai soseau și ei, așa că am rămas câteva momente să mai vorbim.

- Cum se simte sora dumneavoastră, domnule Stone? am întrebat.

- N-am fost la ea, recunoscu mama. în schimb, am fost la o galerie de artă. Vai, ce picturi! De-ajuns să facă o doamnă să roșească.

I-am aruncat domnului Stone o privire tăioasă, iar el încercă să se scuze.

- Ne relaxăm și noi un pic.

- Când ați dori să vin să iau lucrurile lui Graham? întrebă Eliot înainte de a pleca. Sau să le iau chiar acum, dacă tot sunt aici?

Respectasem programul de acasă, și știam că mama dorea să ia cina imediat.

- Poți veni mâine dimineață? i-am sugerat.

- Dacă tot nu intenționați să ieșiți în oraș, de ce să nu vin astă-seară? insistă el.

- Am fost în oraș astăzi toată ziua. Cred că mama e obosită.

Nu aveam nici un motiv să țin secretă vizita domnului Maitland, dar nu i-am spus. S-ar supăra. Nu, acesta era Graham! Ce ciudat. în timpul după-amiezii, mintea mea fusese ocupată schimbându-l pe Eliot cu vărul său. Graham s-ar fi supărat, dar Graham ar fi avut motive, deoarece eu fusesem logodnica lui.

- Voi veni mâine la ora zece, atunci, dacă vă convine, spuse el foarte înțelegător.

- Ar fi perfect.

După ce el și domnul Duke plecară, i-am spus mamei că domnul Maitland va veni în această seară.

- De ce? întrebă ea uimită.

I-am explicat că dorea să caute indicii, cu scopul de a-și găsi banii, iar ea acceptă. Esther, fata șireată care știe să obțină ceea ce vrea, îmi aruncă o privire înțeleaptă cu coada ochiului, dar nu spuse nimic. Cu toate acestea, la cină își puse panglicile cele noi, și împrumută din nou perlele.

Capitolul 1

Când domnul Maitland ajunse la ușă în seara aceea, am avut două surprize. Prima a fost ținuta lui de seară, deoarece se ducea la petrecerea surorii sale. Părea un străin în haina aceea neagră și cu o lavalieră de in. A doua surpriză a fost aceea că veni încărcat ca un valet, aducând flori pentru mama, o cutie de bomboane pentru

Esther și o cutie de alune sărate pentru mine.

- Doamne, domnule Maitland, nu trebuia să faceți asta! exclamă mama, dar era încântată de atenția lui. Fugi imediat să-și pună florile în apă.

Esther își luă bomboanele și spuse:

- Acesta este un compliment neașteptat, domnule. Doriți să sugerați că nu sunt destul de dulce?

- Bineînțeles că nu. Făceam referire la clișeul "dulciuri pentru cea dulce".

I-am mulțumit și eu văzând eticheta.

- Sunt onorată, domnule Maitland. Acum că vă înțeleg motivația, nu trebuie să vă întreb dac sunt destul de sărată. Am onoarea de a fi comparată cu delicata lady Gray, nu-i așa?

- Trebuie să știți, Belle, că le-ai înlocuit pe doamnele Gray și Jay în stima mea.

L-am privit încurcată pentru că mi se adresase pe numele mic, dar numai Esther era de față, iar el îmi ignoră privirea. înainte să trecem la treabă, stăturăm câteva minute în salon. Mama se întoarse cu florile puse într-o vază și ne servi cu ceai.

- Domnul Maitland se duce la o petrecere, mamă, i-am explicat. Sunt sigură că va dori să plece repede, așa că ar vrea să treacă la treabă.

Se uită la mine și spuse glumind:

- Nu scapi așa de ușor de o lipitoare, milady. Trebuie să vă străduiți mai mult. Accept amabila dumneavoastră invitație la ceai, doamnă, spuse el uitându-se la mama, dar cred că fiica dumneavoastră dorește mai întâi munca. De unde sugerați să începem?

- Graham își folosea dormitorul pe post de birou așa că de acolo ar fi cel mai bine, am propus.

Esther, nerăbdătoare să fie și ea băgată în seamă, îl întrebă pe domnul Maitland:

- Ce credeți că veți găsi?

- Probabil nimic, dar aș vrea să mă uit, poate totuși voi reuși să aflu ceva.

Esther veni cu noi sus și stătu pe pat mâncându-și bomboanele, în timp ce domnul Maitland scormonea prin sertarele biroului, iar eu controlam buzunarele de la haină. L-am observat ridicând teancul meu de scrisori adresate lui Graham. Se uită la panglica albastră de satin, se uită la mine și le puse în sertar. M-am dus la noptieră și am deschis sertărașul. Acolo se aflau o cutie de medicamente pentru dureri de cap,
o carte cu eseuri și o mică agendă.

Am deschis repede agenda și m-am uitat la ultima pagină scrisă, unde cele mai multe însemnări erau legate de cumpărarea și mobilarea casei. Graham ținea cu precizie contabilitatea. Erau

înscrise câteva obiecte: canapelele și mesele, draperiile și argintăria, dar acestea nu i-ar fi de nici un folos lui Desmond. Am răsfoit înapoi spre notările mai vechi, citind cu atenție conturile și căutând orice ciudățenie. în luna ianuarie a anului în care a murit, scosese de la bancă două sute de lire, însemnate cu K.N. Uitându-mă în continuare la șirul lunilor, am văzut notate retrageri regulate ale unor sume mai mici: zece lire, cinci lire, douăzeci de lire, iar în august, încă douăzeci de lire, toate însemnate cu K.N. Am mers cu gândul înapoi, încercând să-mi amintesc ce făcea Graham în acea perioadă.

în ianuarie a fost prima dată când ieșeam cu Graham, la Assembly Rooms în Bath. Inelul meu aparținuse mamei lui, deci nici măcar acesta nu fusese o cheltuoală.

Am închis agenda și l-am privit cu atenție pe Desmond, peste umăr. își ridică privirea spre mine și observă aerul meu gânditor.

- Ați găsit ceva? întrebă el și veni spre mine.

- Nimic interesant. E personal.

întinse mâna spre agendă. Esther se uita la noi și decât să facă o scenă în fața ei, l-am lăsat s-o ia. O studie dând înapoi câteva pagini. Mi-am dat seama când am descoperit literele K.N. Nu mai răsfoi, încruntându-se confuz. Nu mi-a cerut să păstreze agenda, ci o puse la loc în sertar și spuse:

- Asta e muncă seacă. Crezi că putem să bem un pahar de vin?

Esther se plictisea, așa că sări repede să ni le pregătească. Desmond așteptă până ea ajunse prea departe pentru a nu ne mai auzi, apoi întrebă:

- Recunoști aceste inițiale, K.N.

- Nu. Crezi că se referă la vreo persoană?

- Presupun că da. Aceste inițiale nu sunt niște abrevieri cunoscute.

- Poate că Graham întreținea vreo rudă nevoiașă. îi voi întreba pe doamna Mailer și pe Eliot Sutton. Oricum, nu are nici o legătură cu banii dumitale. Ultimul K.N. a fost notat în luna august, cu luni de zile înainte să fi fost ucis.

- Am remarcat. Se uită în jur și observă o grămadă de haine ale lui Graham pe pat. Ce este aceea?

I-am răspuns încet, în timp ce ochii mei erau ațintiți asupra nefericitei grămezi. Mâinile lui le prinseră pe ale mele într-o strânsoare caldă.

Vocea lui era joasă, compătimitoare.

- Ce treabă tristă pentru tine, biata Belle. Nu este deloc cum ți-ai imaginat tu că va fi prima ta excursie la Londra. Te-ai uitat în acel pachet?

- Nu încă. N-am putut... Vocea mi se sparse, dar am alungat lacrimile fierbinți care-mi apăruseră în ochi. Degetele lui le frecau pe ale mele atât de tare încât devenise dureros. Mi-am revenit și m-

am uitat la pachet. Mai devreme sau mai târziu trebuie s-o fac și pe asta. Dacă există ceva care ți-ar putea fi de folos, acolo ar trebuie să fie, nu-i așa? Acestea sunt lucrurile pe care le-a purtat în noaptea aceea.

Desmond ridică jacheta și o scutură înainte de a se uita prin buzunare.

- Ceasul și alte bijuterii erau într-un pachet separat împreună cu cheile lui, i-am spus. Cei din Bow Street trebuie să le fi golit.

- Cred că da. Poate în vestă...

începu să scotocească repede prin ea. Acolo era un singur obiect: o mică agendă cu adrese. O văzusem des, deoarece Graham o avea la el tot timpul. desmond se uită prin ea, și cu un deget urmărea fiecare coloană.

Arătătorul său se opri și îmi aruncă o privire rapidă și îngrijorată.

- Ce este? am întrebat și m-am apropiat de el uitându-mă peste umărul lui. Am citit: K. Norman, Aleea Fleury, numărul 7, apartamentul 2B. Asta trebuie să însemne K.N.! Unde este Aleea Fleury?

- Este o străduță scurtă, lângă Long Acre, chiar la vest de Intrarea Sfântului Martin, răspunse el. Nu este un cartier select.

- Long Acre?

- Da, pe aproape, spuse el și se uită gânditor la mine.

- Acolo a fost predat colierul, unde Graham l-a lovit pe acel bărbat și a luat banii. Desmond, crezi că Graham ar fi putut să lase acolo punga cu bani? Vreau să spun că era foarte aproape, și de vreme ce știa că cineva îl urmărea... O, trebuie să mergem să ne întâlnim cu K.Norman.

- Eu mă voi duce. Aceea nu este o zonă unde să meargă o femeie.

- Prostii! Ce-mi pasă mie? Vin cu tine.

- îți admir entuziasmul, dar stai și gândește-te o clipă. Dacă acest K.Norman are banii de doi ani și nu

i s-a părut normal să-i înapoieze, ei bine, asta ar trebui să-ți spună ceva despre caracterul lui. N-aș putea să te iau acolo. Ar fi inacceptabil.

- Dacă totuși K.Norman era vreun prieten sau pensionar de-al lui Graham, atunci nu era un criminal. Am dreptul să merg. Asta mă implică și pe mine. Ai adus deja un hoț obișnuit în casa mea, așa că nu te mai preface că-ți pasă.

Zâmbi resemnat.

- Nu mă vei ierta pentru că ți-am făcut cunoștință cu Grant, nu-i așa Belle? Bine, te voi lua, dar nu pentru că vreau. Oricine sau orice s-ar dovedi a fi K. Norman, dacă ceva iese rost, este vina ta.

Am auzit pașii lui Esther pe scări. Apoi, după ce veni și ea, amândoi am decis că nu mai era nimic de făcut sus și am coborât

pentru a-i ține companie mamei.

I-am împărtășit și ei mica noastră descoperire.

- K. Norman, spuse ea, și ochelarii ei licăriră în lumina lămpii. Pe mama lui Graham o chema Leader înainte de a se căsători, așa că nu poate fi o rubedenie de-a ei. A avut un văr, Kenneth, dar numele său de familie era Sutton. K. Norman. Nu-mi spune nimic.

Mă simțeam frustrată că știam atât de puține de viața lui Graham.

- Probabil că este vreun client, am spus.

- în acest caz, K. Norman l-ar fi plătit pe domnul Sutton și nu invers, sublinie Desmond.

Curând epuizasem acest subiect și am vorbit de altele.

- V-ați instalat confortabil, doamnelor? întrebă el.

- Dacă vă uitați atent în această seară, nu veți mai vedea firimituri pe covor, i-am spus. Mama a învățat să folosească mașina de gătit. Toarnă gaz asupra hârtiilor și a lemnelor.

- Gaz? Dar este periculos, doamnă! Veți provoca un incendiu în horn. Cât de mult veți mai sta fără servitori? Vă întreb că eu aș putea să mă lipsesc de unul până vin ai dumneavoastră. Nu-mi place să vă știu aici neprotejate.

- Pentru noi este bine, l-am asigurat. Ne învață să fim independente. De fapt, mă gândesc serios să instalez chiar eu un

inel pentru ciocănit la ușă. Am descoperit o cutie cu unelte în bucătărie.

- Lăsați-mă pe mine să fac asta, se oferi Desmond.

Mama a fost de-a dreptul șocată și a protestat, dar până să numeri până la trei, el luase șurubelnița și atașase la ușă ghinda noastră de alamă, dar puțin strâmbă.

- Mai există vreo treabă ciudată pe care aș putea s-o fac cât timp stau aici?

- Vai, Doamne, nu, cât de drăguț din partea dumneavoastră, spuse mama. începuse să fie destul de relaxată în prezența lui.

I-am reamintit că va întârzia la petrecerea surorii lui.

- Bine, spuse el. De fapt, aceasta este o petrecere legată de afaceri, pentru asociații soțului ei și a familiilor acestora. Cei mai mulți dintre acești asociați au fiice - mironosițe toate. De ce să-mi petrec întreaga seară cu mironosițele, când aș putea fi cu cele trei superbe nou-venite în oraș? Nou-venitele au un aer aparte. Nu mai puțin de trei domni m-au întrebat cum te cheamă, Belle, după ce ne-au văzut azi-dimineață plimbându-ne mândri pe Bond Street. Le-am spus că nu-l știu, adăugă el. Nu voiam să te expun vizitelor ducilor și baronilor.

- Desmond! țipă Esther. Aș da orice să cunosc un duce!

- Ai cunoscut deja unul, fetițo. Domnul Duke vorbește numai despre ochii tăi albaștri și părul tău de aur.

- Adică, un duce adevărat, se bosumflă Esther.

Mama scoase un sunet dezaprobator, dar blând.

Desmond își îndreptă umerii și spuse:

- Duke este la fel de real ca și ceilalți. Nu-l poți face să dispară. L-ai prins, fetițo, și să nu crezi că nu vei fi invidiată de câteva duzini de doamne mult mai în vârstă, care au pus ochii pe el. Poate că domnul Duke nu este cel mai frumos bărbat din Londra, dar este foarte cunoscut și este de asemenea un tip foarte cumsecade.

- Doamne ferește, ce treabă ai avea cu un duce, Esther? întrebă mama. Nici măcar n-ai ști cum să i te adresezi.

- Nu aveam de gând să-i scriu o scrisoare! spuse ea.

- Si nici să-i vorbești, după câte se vede, am adăugat eu.

Era trecut de ora zece când Desmond se ridică să plece în cele din urmă.

- Chiar și o lipitoare trebuie să plece odată.

Mâine dimineață îmi voi trimite vizitiul la ordinele dumneavoastră, spuse el.

- Nu începe iar! Ți-am spus că nu-ți vom lua trăsura!

- Iar eu v-am spus că o veți avea, fie că vreți, fie că nu. Belle, nu este singura binecuvântată cu încăpățânare.

în dimineața următoare, trăsura era în fața ușii la ora nouă fix. Am dat liber vizitiului și eram hotărâtă să-l las pe Eliot să

închirieze o pereche de cai și să aducă de la grajd, cât mai curând, trăsura lui Graham.

Eliot sosi la ora zece, după cum hotărâsem. Mama veni cu noi în dormitor când l-am luat pe Eliot sus pentru a împacheta lucrurile lui Graham. El adusese un cufăr pe care el și vizitiul l-au urcat pe scări. mama și cu mine împătuream hainele, iar Eliot le aranja în cufăr.

- Aceasta este o treabă dificilă, spuse el trecând cu degetele peste jacheta albastră de stofă, din Bath. Eram cu Graham când a fost convins de Waston să ia această jachetă. Ne-am certat din cauza nasturilor. Si acum cred că sunt prea mari, chiar dacă lui Waston i-au plăcut.

- Ce vei face cu aceste lucruri? întrebă mama. Vreau să spun că nu pot oferi unor domni niște haine uzate și în același timp sunt prea moderne pentru un azil de săraci.

- Știu o casă de preoți pensionați. Sunt întotdeauna bucuroși să accepte astfel de donații, răspunse Eliot. Mamei îi surâse ideea ca preoții, favoriții ei, să primească hainele. Treaba nu dură mult. Pantofii împachetați în hârtie erau ultimii de pus în cufăr.

înainte să închidem capacul, Eliot se încruntă și se uită la dulapul gol.

- Unde este jacheta pe care o purta Graham în noaptea în care a fost ucis? Știu că n-a fost înmormântat cu ea deoarece chiar eu am

făcut aranjamentele. în noaptea aceea purta o jachetă mai veche și o vestă în dungi!

M-am uitat spre pat și am văzut că pachetul dispăruse.

- Mamă, ai văzut cumva pachetul care era aici?

- L-am pus acolo, lângă piciorul patului. Esther a murdărit cuvertura aseară și am vrut s-o curăț. Iată-l.

- Ei, am terminat! exclamă mama.

Voiam să-i mulțumesc lui Eliot într-un fel și m-am hotărât să-i dau ceasul lui Graham. L-am luat jos și, după ce el și vizitiul duseră cufărul afară, i l-am dat.

- Stiu că ai deja un ceas, Eliot, dar aș vrea să-l ai pe acesta. Nu l-aș folosi niciodată, dar tu erai și prietenul cel mai bun al lui Graham, și vărul său.

Buzele i se strânseseră de emoție și pentru o secundă înfiorătoare, am avut impresia că o lacrimă îi tremura în colțul ochilor. Stiu că degetele îi tremurau când a întins mâna să ia ceasul și când vorbi, vocea îi era nesigură.

- Acest lucru înseamnă extraordinar de mult pentru mine, domnișoară Haley. Este foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Stătea uitându-se fix la el, apoi oftă adânc și-l puse în buzunar.

- Doriți un pahar de sherry înainte să plecați? îi oferi mama.

- Da, ar fi perfect.

M-am dus să aduc paharele și o farfurie cu biscuiți. Când

paharele noastre fură umplute, Eliot își luă libertatea de a propune un toast.

- Bem acest pahar în memoria lui Graham? sugeră el.

M-am uitat la fruntea sa nobilă, atât de cunoscută mie datorită logodnicului meu, la ochii triști și gânditori, și am simțit un nod urcându-mi în gât. Nu puteam vorbi. Ceilalți spuseră: "Pentru Graham" și băurăm cu toții.

Eliot se uită în jur la micul salon, având un aer nostalgic.

- Fiecare obiect din această cameră îmi amintește de el. Această canapea, domnișoară Haley la câte ne uitaserăm înainte de a găsi această nuanță de albastru-pal care-i plăcea Bellei. întotdeauna îmi vorbea despre tine spunându-ți Belle. Simt că și eu trebuie să-ți spun la fel.

- Aș dori să o faceți. Am fi fost rude dacă... Vă rog, spuneți-mi, Belle.

- Dacă dumneavoastră, toate îmi veți spune Eliot, zise el incluzându-le pe mama și pe Esther.

Am băut mai departe, dar ne înconjura o atmosferă apăsătoare, cu acea umbră din trecut.

- Un sherry excelent. Eu l-am informat pe Graham despre acest lot, continuă Eliot. Ce bucuros era, aranjându-și pivnița. Ce zici despre aceste rasteluri cu vine, Belle? Au venit de la un conac din Grosvenor

Square, care își refăcea pivnițele. Graham le pusese sub geamuri, dar l-am sfătuit să le mute și așa a și făcut. Vă sunt la îndemână jos, mai lângă scară.

- Prea la îndemână. Deja am făcut poteci pe aici.

- De ce nu? Le veți da cu casă cu tot și nici nu vor mai urca mult prețul. Cel puțin nu cred că veți căra vinul până la Bath, nu-i așa?

- O, sigur că nu.

- Ați mai avut clienți care să vină să vadă casa?

- Nici unul, spuse mama, dar mi-am amintit că Desmond spunea că știe pe cineva interesat.

Ca și cum vorbind despre el l-am făcut să apară, nici două minute mai târziu, veni Desmond.

M-am dus să deschid ușa și l-am găsit admirând munca mâinilor sale - ghinda.

- Asta-i o treabă bună de tâmplar, spuse el și bătu ușor în ea. Sunt aici pentru a depune o plângere în numele vizitiului meu. Dorește să știe de ce ai refuzat să mergi cu el.

Singurul mijloc de a evita să discut despre asta era să schimb vorba.

- Desmond, dorești să intri? Eliot este aici pentru a lua lucrurile lui Graham.

- Atunci, poate nu este un moment potrivit pentru vizita mea. Voiam doar să fixăm o oră pentru vizita noastră la K. Norman, dacă mai ești interesată.

- Bineînțeles că sunt! Dar mai întâi trebuie să scap de Eliot. Vai, Doamne! Sunt îngrozitor, iar el este atât de amabil. Totuși în ciuda amabilității sale și în ciuda asemănării cu Graham, eram nerăbdătoare să-l văd plecat pentru a putea să merg să-l vizitez pe K. Norman.

- Când să mă întorc? Trebuie să facem asta cât timp este lumină. Refuz să te iau acolo după ce se întunecă. Doamne, nici chiar eu nu m-aș duce!

- Pleacă în curând. Ora două îți convine?

- Perfect. Ne vedem la două. își atinse ușor pălăria și apoi plecă cu pași mari spre trăsură.

Când m-am întors în salon, tremuram din cauza vântului de afară. Toți se uitau la mine, așteptând să le spun cine fusese la ușă.

- Era domnul Maitland, am spus eu scurt.

- Ce voia? întrebă Esther.

- Dorea doar să știe dacă poate să ne ajute cu ceva, să ne ducă undeva sau să ne aducă ceva, pentru că știe că nu avem trăsură, am spus eu, mințind.

- Este foarte amabil cu noi, spuse mama.

Eliot nu păru bucuros când rosti numele lui Maitland. O cută de supărare apăru între sprâncenele lui.

- dacă aș fi în locul vostru, n-aș vrea să am de-a face cu Maitland, spuse el. Nu face altceva decât să se folosească de voi.

Am simțit un val de furie cotrpindu-mă și m-am grăbit să sar în apărarea lui.

- încearcă să-și recupereze banii, Eliot. Nu e nimic rău în asta.

- Banii lui? Doar jumătate erau ai lui. Cealaltă jumătate erau ai lui Pelty. Dacă vreți să știți părerea mea, cred că Maitland știe mai mult decât lasă să se creadă. A fost întotdeauna mânăn mână cu criminalul. Ar fi plăcut pentru el dacă ar putea găsi cei zece mii de lire fără să-i spună nimic partenerului. El n-a plătit decât cinci mii din buzunarul său.

- Nu face niciodată așa ceva, Eliot. E un tip foarte drăguț, îl asigură mama.

- Nu știu decât ce aud de la doamna Mailer. Stiu că a fost foarte reținut în ceea ce privește plata asigurării când i-a fost furat colierul. Unele din întrebările lui au fost mai mult decât impertinente, sugerând chiar că îi punea la îndoială cuvântul. Cu siguranță că Graham l considera nedemn de respect. Cred că acesta era unul din motivele pentru care

Graham era hotărât să ia banii, astfel încât Maitland să nu poată umple întregul oraș cu suspiciunile sale nefondate. Dacă Maitland l-ar fi lăsat pe Pelty să plătească cele douăzeci și cinci de lire, așa cum acesta avea de gând, Graham ar fi trăit acum, Belle. Tu, dintre toți oamenii, mă poți condamna cu adevărat pentru că nu-l agreez și pentru că sunt șocat că ești gata să-l primești în această casă?

Mă simțeam vinovată după acuzația lui.

- Ce a aflat el până acum? Ceva interesant? întrebă Eliot.

Eu eram singura care știa despre K.Norman. Știu că mama n-ar fi fost de acord să mă duc în Long Acre și nici nu aveam de gând să-i spun, cu toate că aș fi vrut să discut și cu Eliot despre asta.

- Nu, nimic, am răspuns.

- Aș dori să mă ții la curent. Adică, să fii atentă la măscăriciul ăla. De fapt, îl voi urmări eu și am să văd ce pune la cale.

L-am condus până la ușă. îmi pusesem mica agendă cu adrese în buzunarul de la fustă și am scos-o înainte ca el să plece.

- Eliot, se întâmplă să știi cumva cine este acest K. Norman din agenda lui Graham?

Luă agenda și se uită în ea.

- K. Norman, spuse el scuturând din cap. Nu, nu cred. De ce mă întrebi?

- Problema e că îi dădea bani acestui K. Norman, i-am răspuns și i-am spus numele, datele.

- Din ianuarie până în august, zici. Da, acum îmi amintesc vag. Era un client de-al lui Graham. Bărbatul fusese bătut rău într-o noapte, pe o alee lăturalnică. Avusese piciorul rupt și fața mutilată. L-a recunoscut pe unul dintre agresori și a depus o plângere împotriva lui. Graham l-a adus în fața tribunalului, dar a pierdut procesul. A considerat că vina a fost a lui pentru că n-a prezentat bine cazul și a hotărât să-l întrețină el însuși pe Norman până acesta ar fi fost din nou capabil să muncească.

- De ce s-a simțit răspunzător? Cu siguranță că nu-și plătea toți clienții ale căror procese le pierdea.

- Bineînțeles că nu, dar, în timp ce-l reprewzenta pe el, lucra la alt caz mai important și a considerat că nu dăduse destulă atenție cazului lui Norman. Apărarea avea multe alibiuri pentru omul lor și nu mai știu și altceva. Când Graham a primit un onorariu foarte mare de la celălalt client, s-a hotărât să-l împartă cu Norman. Ei, știi cum era Graham, cinstit până-n pânzele albe.

- înțeleg. Ceea ce mi-a atras atenția a fost adresa - aproape de Long Acre, de unde Graham a luat banii în noaptea aceea. M-am gândit că se putea ca el să fi lăsat banii acolo, dacă știa că e urmărit, înțelegi?

- Nu prea cred, Belle. Oamenii precum K. Norman nu au casă și se mută din loc în loc. Mă îndoiesc că după doi ani ar mai locui în Intrarea Fleury. Si ar fi fost ultima persoană căreia Graham i-ar fi încredințat banii, atâția bani, dar dacă vrei, mă voi interesa eu.

- Nu, nu te deranja. Eram doar curioasă. Simțeam că nu mai are nici un rost să mă duc în Intrarea Fleury, dar domnul Maitland avea adresa și cu siguranță că buldogul acela va continua investigația.

Eliot plecă, iar eu m-am întors în camera lui Graham pentru a aduna și a arunca cele câteva haine purtate care nu meritau să fie date de pomană. Si biroul trebuia golit. Nu doream să las ca scrisorile mele pentru Graham să fie citite de eventualul cumpărător. Am găsit o cutie de carton în care să păstrez unele lucruri și am început să sortez și să le arunc pe celelalte. A trebuit să întrerup curățenia pentru a lua prânzul și pentru a mă pregăti în vederea vizitei domnului Maitland.

Vizita nu mă mai încânta deloc. Eliot avea dreptate, n-ar

trebui să avem o relație atât de strânsă cu bărbatul care era parțial responsabil de moartea lui Graham. O, nu responsabil din punct de vedere legal, dar totuși implicat. Cum m-am putut lăsa convinsă să-l primesc în casă și să mă tutuiesc cu el? Era caracterul său degajat, zâmbetul său, farmecul folosit cu pricepere. Si Esther era victima acestui farmec. Nici chiar mama nu era imună în întregime, dar eu fusesem cea care-i deschisese ușa după ce venise cu povestea sa înșelătoare de a dori să cumpere casa.

Capitolul 8

- Trăsura vă așteaptă, doamnă, spuse domnul Maitland cu o plecăciune plină de grație și păși în hol. Cu această ocazie, singurul său cadou era un număr recent al revistei "La Belle Assemblée". Mi-o dădu cu o pagină îndoită. Liz a sugerat că asta ar fi pentru tine, spuse el deschizând revista pentru a-mi arăta rochia cu o croială îndrăzneață care ar fi făcut furori în Bath, dacă aș vi avut vreodată curajul s-o port acolo.

- Este evident că Liz nu are nici cea mai vagă idee despre gusturile mele, sau de lipsa acestora, i-am explicat cu răceală.

- Din contră! Până acum este familiarizată cu toate detaliile despre tine si este nerăbdătoare să te cunoască. Am fost însărcinat să aduc familia Haley cu regularitate la cină, îndată ce rochiile sunt gata. Era hotărâtă să vină să vă viziteze, dar m-am gândit că ați dori să vă sosească servitorii înainte de a primi musafiri.

- Da, bineînțeles.

Mi-am pus boneta si mi-am îmbrăcat haina în hol, în timp ce Desmond intră în salon pentru a-i saluta pe ceilalți.

- Ce veți face cât sunt eu plecată? am întrebat-o pe mama.

Ce o fi provocat roseața care i-a colorat obrajii palizi?

Fusesem atât de absorbită de propriile treburi, încât nu observasem că ea si Esther se îmbrăcă prea frumos pentru o după-amiază acasă.

- Croitoreasa vine pentru a începe rochiile, Belle, îmi reaminti Esther.

- Am măsurile tale, adăugă mama, si dacă vrei să-ți alegi vreun model, o putem comanda si pe a ta.

Țineam "La Belle Assemblée" în mână. îndrăzneam oare să-mi comand acel model superb pe care mi-l sugerase Desmond? După ce vom ajunge acasă, voi putea oricând să-i mai adaug sus un rând de dantelă, iar până atunci va fi potrivit pentru Londra. Am răsfoit repede revista și am observat că modelul care mi s-a recomandat și care mi se părea îndrăzneț, era, de fapt, cel mai modest.

- Aceasta, cred, am spus, dându-i mamei revista deschisă la pagina sugerată de sora lui Desmond. Se uita când la mine, când la poză, cu ochii deschiși larg de uimire. Voi mai adăuga un rând de dantelă în jurul corsetului, desigur, am spus pentru a primi permisiunea.

- E prea... orășenească, a fost obiecția ei blândă.

Desmond zâmbi și îmi sări în ajutor.

- Da, acesta este modelul în vogă la Londra, în sezonul acesta. Nu dorim ca fata noastră să fie demodată, dar nu-i

recomand tinerei Esther să aleagă asemenea decolteu decât peste câțiva ani. Dumneavoastră ce model v-ați ales, doamnă Haley?

O discuție despre rochia ei, și mai ales pericolul mânecilor scurte i-au distras atenția de la alte proteste împotriva alegerii mele. Oare de unde știa că mamei îi plăceau mânecile lungi, și că tiparul ar putea fi modificat cu ușurință pentru a obține această antichitate? Dar era un artist în a înșela; putea manipula pe oricine. A reușit să mă facă să cred că oricare altă rochie, în afară de cea recomandată de el, ar părea demodată.

Am plecat și imediat ce m-am urcat în trăsură am fost asaltată de o căldură plăcută, degajată de cărămizi fierbinți. Era pregătită și o învelitoare de blană.

- Acesta este un lux neobișnuit pentru un șoarece provincial, am spus.

- Trebuie să fi observat și până acum încercările mele de a te orășeniza, Belle. încă mai sper să te rețin aici, în Elm Street.

- Asta îmi amintește de clientul pe care mi l-ai căutat pentru casă. Ai spus că o mătușă era interesată, dacă-ți mai aduci aminte.

- I-am dat raportul lui Grant. Suma de șase mii de lire i

se pare exagerată și mi-a ordonat să mă tocmesc cu tine până ajung la cinci mii de lire, incluzând și mobila, iar tu ai mai putea câștiga cinci sute, dacă ai scoate la licitație toate obiectele care nu-ți mai folosesc.

O vom lăsa pe mătușa mea să fiarbă o vreme, după care îi vom întoarce oferta.

N-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Era prea puțin credibil, prea nerăbdător să mă ajute.

- întotdeauna vă păcăliți așa familia, subminându-le tranzacțiile?

- De obicei, sunt de partea șoarecelui. Mătușa Phoebe are de unde să plătească.

- Te rog, spune-i mătușii că domnișoara Haley a spus cu o voce hotărâtă șase mii de lire. Si acum, în legătură cu acest K. Norman, Desmond...

- Insist să mă lași să mă duc singur. Strada Fleury nu este într-un cartier potrivit pentru o doamnă.

- Despre acest lucru vreau să discutăm. Am vorbit cu Eliot Sutton și nu mai cred că este necesar să merg și eu. I-am explicat cine este K. Norman și ce șanse mici sunt să mai locuiască în strada Fleury.

Domnul Maitland avea pe față o expresie de îndoială.

- Vrei să spui că logodnicul tău și-a întreținut clientul timp de opt luni de zile, scoțând din propriul buzunar imensa sumă de cinci sute de lire?

- Da, ar fi trebuit să-l fi cunoscut pe Graham pentru a-l înțelege. Așa era el.

- Văd că nu mi-am angajat avocatul potrivit!

- A câștigat un comision foarte mare și din el l-a plătit pe domnul Norman. Conștiința i-a dictat rău, deoarece avea senzația că o parte din vina pierderii procesului era a lui.

- Aseară n-am văzut nici urmă a acestui comision mare înscris în extrasul de cont de la bancă.

Enervarea mea își atinsese curând apogeul.

- De ce nu poți să crezi că Graham era bun? De ce ești atât de suspicios în legătură cu toți și cu toate? Nu toată lumea este la fel de rea ca tine, domnule Maitland!

- Din experiență, mi-am dat seama că majoritatea oamenilor sunt chiar mai răi! replică el tăios.

- La ce te poți aștepta când preferi să te înconjori de hoți și de criminali? Ar trebui să încerci să-ți găsești niște prieteni decenți.

- Asemenea întruchipări ale banalității precum doamna Mailer și domnul Sutton, vrei să spui?

- Cel puțin ar fi o îmbunătățire în comparație cu domnul

Grant.

- Domnul Grant îmi este mai mult asociat decât prieten.

- Ar trebui să fii atent cu asociații tăi. Un bărbat se cunoaște după persoanele în compania cărora este văzut.

- La fel și o femeie! îmi răspunse cu furie.

- Foarte adevărat. Voi fi mai atentă pe viitor. Si poate vei fi atât de amabil să întorci trăsura acum. Vreau să merg acasă.

Ochii lui întunecați mă străpunseră.

- Acesta este felul tău de "domnișoară din Bath" de a spune că nu vrei să mă mai vezi? Asta este? Nu sunt destul de cizelat pentru tine? Prefer să mi se spună verde-n față, Belle. Ce te-a enervat atât de tare? Ești atât de meschină încât să nu mă agreezi din cauză că munca mea presupune legături cu câteva persoane dubioase sau care nu sunt respectate? Sau este onestitatea mea de a admite că nu cred în poveștile lui Eliot Sutton? Dacă ai fi avut atâta încredere în Graham precum pretinzi, nu te-ai mai neliniști din cauza îndoielilor mele. Mi-ai explica rațional de ce crezi că mă înșel. în adâncul sufletului ești conștientă că nici Graham Sutton și nici alt avocat n-ar cheltui cinci sute de lire pentru un client, fără nici un motiv întemeiat. Pur și simplu nu se face. Nici un om n-ar face așa ceva!

- Graham a făcut-o! am spus eu cu o voce care speram să pară rațională.

- Atunci, nu era om; era un sfânt. Ești destul de ferm convinsă, încât să mă lași să verific treaba asta?

- Să mergem în Aleea Fleury, vrei să spui?

- Nu, am fost un idiot să accept să te iau acolo. Vreau să spun, să mergem la biroul lui Sinclair și să luăm dosarele logodnicului tău. Sunt într-un colț al biroului. Sinclair n-a știut ce să facă cu ele.

- Ar fi trebuit să-mi spui!

- I-am spus că voi trece să le iau azi și că ți le voi trimite să faci ce vrei cu ele.

- Perfect, să mergem atunci.

I-a făcut semn vizitiului și ne-am îndreptat spre Jermyn Street. A trebuit să intru și să semnez pentru primirea cutiei. Reîntâlnirea cu încă o fatomă a lui Graham a fost o experiență care m-a întristat profund. închiriase biroul gata mobilat. Acolo, unde un bărbat scheletic, cu ochelari lucra la dosarele lui, stătuse o dată Graham. Petrecuse doi ani din viață în acest birou înfricoșător și întunecat. Mi-l imaginam într-un loc mai mare, înconjurat de lucruri frumoase. Asta nu semăna cu Graham al meu. El iubea frumusețea și luxul.

Am semnat o hârtie, iar Desmond a luat cutia de carton

la trăsură. îi spuse vizitiului să ne plimbe prin oraș, în timp ce noi răsfoiam documentele chiar acolo în trăsură. Stiam ce perioadă căutam, așa că nu ne-a fost greu să găsim însemnările dintre ianuarie și august. Am fost surprinsă de natura banală a afacerilor lui Graham. Pentru majoritatea cazurilor nu câștiga mai mult de zece guinee, deși avea o mulțime de clienți cu proprietăți mici și proprietari prin testament. Nu există nici un K. Norman înscris și nici un onorariu mare care să-i fi permis să cheltuiască cinci sute de lire cu Norman. Mă uitam cu neîncredere în dosare.

- Trebuie să fie o greșeală. Nu pot fi acestea toate dosarele. Ce este în cel de colo?

El deschise alt dosar, și altul, până le-am parcurs pe toate, ducându-ne înapoi cinci ani.

- Nu înțeleg. Eliot a spus... Cred că ar trebui să ne ducem în strada Fleury până la urmă.

Dar el devenise rece și retras.

- Te-ai răzgândit în privința venirii, acum m-am răzgândit eu și nu vreu să te iau cu mine. Era o idee proastă.

- Foarte bine. îi voi spune lui Eliot să mă ducă.

- Nu! Acest cuvânt a fost mai degrabă lătrat.

Nu m-am obosit să mă cert. Domnul Maitland nu avea nici un cuvânt de spus legat de locul unde mă duceam sau

de persoana cu care mergeam.

- Acum ne întoarcem în Elm Street?

Se strâmbă și își frecă bărbia cu vârful degetelor.

- Belle, trebuie să vorbim. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă de bani cât negru sub unghie. Este ceva ciudat la mijloc. Stiu că nu-mi aprobi asocierea cu tipi de genul lui Grant, dar, de fapt, într-adevăr există onoare și printre hoți. Cele zece mii de lire nu au ajuns la Stop Hale Abbey. Acesta este locul de întâlnire principal al hoților. Te-ai putea gândi că nu-i mare tragedie - că ei nu-i meritau de la bun început - dar acest lucru a împiedicat desfășurarea normală a afacerilor mele. Depind de acești oameni, pentru că datorită lor economisesc bani în stabilirea pretențiilor, și de atunci sunt foarte rezervați în a mai face înțelegeri cu mine. A trebuit să plătesc bani grei. La început am crezut că doamna Mailer a aranjat să fie furată bijuteria, și am fost foarte șovăitor în ceea ce privește plata. Ea mai pretinsese o sumă mare cu un an înainte, iar asta ne face întotdeauna să fim suspicioși. Noi nu pretindem că suntem sfinți, adăugă el făcând apropo la Graham.

- Asta-i foarte inteligent din partea voastră.

- Cu toate acestea, am aflat că Billie Crestatul într-adevăr furase colierul, așa că n-o mai bănuiesc, în legătură cu

colierul, cu toate că Morrison încă mai crede că ea și-ar fi putut fura propriul inel cu un an înainte. Acesta n-a apărut la Stop Hale Abbey. Dar chestia este că cei din Bow Street sunt surprinși că hoții l-au urmărit pe Graham și au luat banii. De fapt, nu ei i-a luat, și atunci, unde sunt? Asta mă intrigă. Dacă există un nou procedeu de a fura, este crucial ca eu să-l aflu.

- Chiar te rog să faci ce vrei, dar asta nu are nici o legătură cu mine. Eu tot aș vrea să mă duc acasă.

- La cine altcineva aș putea să apelez, decât la tine? Trebuie să fie un indiciu, ceva ce omitem. Tu ai casa, documentele și toate lucrurile lui personale.

- Le-ai verificat deja pe toate. Eu nu te pot ajuta. Eu n-am fost acolo. Mă tem că ți-ai irosit timpul și talentul, domnule Maitland, ca să nu mai vorbim de flori și atenții.

Un zâmbet galeș și dezaprobator cu privire la ce gândeam se instală pe fața lui frumoasă, și scutură din cap la auzul cuvintelor mele.

- N-aș spune că florile și bomboanele au fost irosite. Nucile, după câte văd, nu și-au făcut efectul dorit. Si apropo de nuci, lady Gray ne va aștepta.

- Acum chiar aș dori să merg acasă, te rog.

- îi voi cere scuze din partea ta lui lady Gray. Pot să-i spun că te vei întoarce mâine?

- Ai obținut ce voiai de la mine. Dacă cineva lasă la ușa mea o pungă cu bancnote vechi, poți fi sigur că ți le voi trimite dumitale, domnule Maitland.

- Aș aprecia gestul, domnișoară Haley. Si, dacă tot veni vorba, nu erau bancnote vechi: erau curate, noi-nouțe. Nemarcate, de asemenea, pe care hoților nu le place să le aibă la ei. Dar nu numai informații doresc eu de la tine.

- Ce altceva, atunci?

întinse mâna peste dosare și mi-o luă pe a mea. Vechiul surâs răutăcios din ochii lui dispăruseră. Era serios, chiar grav.

- Vreau să fiu din nou Desmond. Vreau ca tu să fii Belle. Spre deosebire de alți oameni, n-am nimic împotriva amestecării afacerilor cu plăcere. Mi-a făcut
o plăcere deosebită să fac afaceri cu tine. Stii ce prost s-a sfârșit relația noastră. Nu în asta a constat plăcerea. Aș vrea să ne fi întâlnit în alte împrejurări, dar mă bucur că te-am cunoscut măcar așa, decât să nu te fi cunoscut deloc. E greu pentru un păcătos înveterat ca mine să concureze cu amintirea unui sfânt, Belle. Dă-mi puțin timp să mă lupt cu

ea.

Răsuflarea mi-a rămas în gât și am simțit o căldură invadându-mi trupul. M-am uitat în jos la poala mea și i-am văzut degetele lungi împreunate cu ale mele. Degetele lui se mișcară și una dintre mâinile lui îmi atinse bărbia și mi-o ridică până când ochii noștri se întâlniră și ne priveam unul pe celălalt. După strălucirea blândă a ochilor lui, mi-am dat seama că mă va săruta, chiar acolo, în plină zi, în mijlocul unei străzi aglomerate. Graham ar fi fost revoltat.

- desmond, eu...
- Sșș!

Buzele lui le atinseră pe ale mele, lin ca o briză. Am auzit un geamăt stins. Sărutul lui Graham nu fusese niciodată așa. Acest sentiment violent era cu totul altceva. Buzele lui erau o scânteie pentru ființa mea care era pe punctul de a lua foc, iar flăcările se dovedeau a fi scăpate de sub control.

Cu toate că eu eram cea cu prejudecățile, Desmond a fost cel care a pus capăt acestei porniri. Se depărtă de mine și mă privi cu ochii largi de surprindere.

- Belle, iartă-mă. N-ar fi trebuit... vocea sa trăda șocul față de cele întâmplate.

Oifi eu domnișoara din Bath, dar cel puțin nu sunt ipocrită și nu aveam nici o intenție să arunc toată vina pe el.

- Nu-i nimic. Nu se va mai întâmpla.

Cuvintele mele au fost îngânate chiar ridicol, cu răsuflarea tăiată. Nu mă simțisem niciodată în viața mea așa, ca o proastă, dar eram aproape incapabilă să mai vorbesc din cauza nemiloasei îmbrățișări.

El continuă să se uite într-un mod ciudat și neîncrezător. Mi-am făcut de lucru ridicând dosarele, iar el se simți obligat să mă ajute, de vreme ce le dărâmase intenționat. După ce dosarele au fost așezate înapoi în cutia de carton cu atâta grijă de parcă ar fi fost neprețuitele Biblii tipărite de Gutenberg, ne-am lăsat pe spate încercând să ne gândim la ceva de spus pentru a reduce tensiunea. M-am uitat în jos la pantofi, afară pe fereastră, și în cele din urmă la nori, dar cu coada ochiului îl vedeam pe Desmond uitându-se insistent la mine.

Până la urmă n-am mai suportat și m-am întors, uitându-mă fix la el.

- Așa-i mai bine, spuse el cu un zâmbet nervos.

- Am avut parte de ruperea infernală, de ruperea indirectă și chiar de cea sublimă. Acea privire plină de ură este o ușurare, îți spun eu.

- Ce tot spui?

- Tot jargon, dar acesta este mai puțin condamnabil. La

Cambridge, unde am studiat eu, există un sistem de a scăpa de cunoștințe uitându-te în altă parte când le întâlnești. Fiecare are grade diferite de respingere. Tu m-ai scutit de respingerea directă, motiv pentru care îți mulțumesc. Fără îndoială că acesta va veni cu prima ocazie când ne întâlnim pe stradă.

- Faci mult zgomot pentru nimic. Nu sunt deloc supărată.

- Atunci, de ce refuzi s-o vizitezi pe lady Gray? Haide, Belle, gândește-te la biata de ea, tremurând de frig, înfometată, așteptându-și nucile. Probabil că are și un pui de hrănit.

După ce încercă să mă convingă, scoase dintr-un buzunar o pungă de nuci.

- Desmond Maitland, ești cel mai mare escroc din Londra. Nu te-ai da în lături de la nimic, nici măcar de la a te folosi de un animal nevinovat pentru a-ți atinge scopul. Să mergem atunci, înainte ca bietul pui să moară de malnutriție. îmi imaginez că ai răsfățat-o în așa hal, încât nici nu-și mai căuta singură de mâncare. Va sta pe pulpele ei grase, așteptându-te s-o hrănești. Cum se face că nu-i aduci o farfurie de argint?

Se relaxă și zâmbi ca de obicei.

- Am încercat și asta, dar preferă degetele mele. îi făcu din nou semn vizitiului și la primul colț, trăsura întoarse spre Hyde Park.

Restul după-amiezii l-am petrecut în mod plăcut, fără a mai aminti de K. Norman, Graham sau de banii dispăruți. Desmond îmi povesti despre el însuși, despre faptul că era doar un fiu mai mic, dar care a fost destul de norocos să aibă un unchi bogat care i-a lăsat o sumă de bani nespecificată, pe care i-a folosit pentru a-și deschide o firmă ca agent de asigurare în cadrul companiei Lloyd's. Eu i-am povestit despre zilele plictisitoare și obositoare din Bath, dar nu i-am precizat cât schimbase Graham toate acestea.

- înțeleg din ce în ce mai puțin această nerăbdare a ta de a vinde casa și de a te întoarce la Bath, spuse el scuturând în iarbă ultimele nuci.

- Poate că Bath este într-adevăr întunecat, dar cel puțin este un rău pe care-l știu. Este nevoie de curaj pentru a schimba răul știut cu necunoscutul. Si în afară de asta, nu este vorba numai despre mine. Trebuie să mă gândesc la mama și la Esther.

- Nu-mi pari a fi o doamnă lipsită de curaj. Lucru de care voi trei aveți nevoie este câte un soț, fiecare vreau să spun.

- Nici nu vreau să mă gândesc că tu voiai să spui că ar trebui să împărțim unul. Mă îndoiesc foarte tare că gusturile noastre ar fi destul de asemănătoare pentru ca un singur bărbat să fie pe placul tuturor.

- Ce fel de domn ar fi pe placul tău, Belle?

Imediat după ce pusese întrebarea își dădu seama că alegerea mea fusese făcută și aceea era Graham. Mi-am dat seama după încruntarea sa rapidă că regreta întrebarea, și m-am hotărât să-i risipesc jena.

- Uită-te la mama cum încearcă să câștige afecțiunea domnului Stone. De asta s-a gătit! Desmond, pun pariu că o vizitează în după-amiaza asta. Era emoționată. Stiu că nu și-a pus cel mai bun guler de dantelă doar ca s-o impresioneze pe croitoreasă. Si Esther s-a schimbat. Si ticălosul de Duke va fi acolo. Trebuie să ajung acasă!

Era amuzat de preocuparea mea, dar chemă trăsura.

- Nu pot vorbi despre intențiile domnului Stone, dar te asigur că Duke este un băiat serios. Se întreabă deja dacă domnișoara Esther ar prefera un inel de logodnă cu diamante sau cu safire, să se asorteze cu ochii ei.

- Ea are doar șaisprezece ani!

- El are doar douăzeci și patru.

- Da, da el este... of, știi tu! Sunt îngrijorată. Mârțoagele astea nu pot merge mai repede?

îi făcu din nou semn vizitiului și foarte curând goneau pe străzi cu o viteză periculoasă. Si aveam dreptate să fiu îngrijorată. Atât domnul Stone cât și domnul Duke se aflau în salon, bând vinul lui Graham

- o sticlă goală era răsturnată pe masă, cu o mică baltă de vin sub ea, și o alta aproape goală. Mâncau bomboanele și alunele lui desmond, vorbind și râzând prostește în timp ce masa de cărți era abandonată. Se puneau dejala cale planuri pentru tot felul de ieșiri: o piesă de teatru, o plimbare cu trăsura la țară și, pentru a liniști conștiințas mamei, o întoarcere la Catedrala Sfântului Paul. Natura conversației mi-a displăcut cel mai mult. Domnul Stone vorbea chiar deschis despre amante și fuste transparente și despre ceva numit Camera Verde la teatru. Mama se arătă destul de șocată, dar nu făcea nimic pentru a-l opri. N-ar fi știut cum, sufletul inocent. Cred că însuși Desmond, care nu era tocmai un moralist sever, era surprins să vadă familiaritatea celor patru.

Cu o voce care ar fi făcut să înghețe chiar și un eschimos, le-am spus cât era ceasul și că trebuia să strângem mizeria și să preparăm singure cina. De fapt, nu era târziu deloc, dar

nimeni nu avu curajul să mi-o spună. în cele din urmă domnul Stone se ridică.

- Atunci, te voi vizita mâine, Bridget, spuse el în drum spre ieșire.

Zdrobise apărarea mai. Reverendul Strang dorea de șase luni să-i spună Bridget, dar întotdeauna se lovea de un zâmbet care sugera amânare.

Imediat ce domnul Stone plecă, nu m-am jenat s-o chem la ordine în fața lui Duke și a lui Desmond.

- Mamă, mă surprinde atitudinea ta! Abia îl cunoști pe bărbatul ăsta, și îi permiți să vorbească atât de necuviincios în fața lui Esther! Uită-te la dezastrul ăsta... beați vin și bârfeați. Nu te preface că era o discuție serioasă.

Ea păru rușinată, așa cum era și cazul; încercă să mă calmeze spunându-mi că rochiile noastre vor fi gata în câteva zile.

- Nu-mi pasă de rochii. Sunt destul de cu capul pe umeri că să vă duc pe amândouă acasă, la Bath, mâine, chiar în zori.

- Belle, dar mâine sosesc Hotchkins și Ettie, spuse ea. Nu-i poți urca înapoi în diligență chiar în ziua în care sosesc.

Stii cât de obosite și zdruncinate am fost când am ajuns la Londra.

Duke se uită la mine cu spaimă, dar se îndreptă pentru a

lupta.

- Tocmai îi spuneam mamei dumitale, domnișoară Haley, ar trebui să așteptați până la primăvară. Călătoria este de două ori mai grea iarna. Nămeți de zăpadă, străzi care arată ca o budincă.

- Prefer nămeții și drumurile proaste în locul domnului Stone.

- Domnul Stone este unchiul lui Duke, draga mea, mă avertizează mama, zâmbindu-i lui Duke în semn de scuză.

I-am aruncat lui Duke o privire descurajatoare și am spus:

- Stiu foarte bine lucrul acesta.

- Doar din partea mamei, spuse Duke pentru a o drege. Eu nu sunt un Stone!

Desmond puse o mână pe cotul prietenului său și începu să-l conducă spre ușă. Protestele lui Duke se puteau auzi destul de bine.

- Femeia asta este o scorpie dezaxată.

Desmond îl împinse mai repede.

- Nu pot înțelege cum o poți numi "incomparabilă". E de-a dreptul imposibilă!

Desmond îl împinse în hol și se întoarse să-și ia rămas-bun.

- O după-amiază plăcută, doamnelor. îți mulțumesc pentru ajutor, Belle. Vin imediat pe la... ăă... înainte să plecați?

în ochii săi negri, scânteietori, era mai mult amuzament decât părere de rău pentru ceea ce se întâmplase.

- Atunci ar trebui să vii foarte repede. Bună ziua.

Plecară, dar în zece secunde se auzi o bătaie în ușă, iar Desmond era înapoi, aducând cutia de carton cu dosarele.

- Ai spus să vin repede, spuse el. Nu-mi rupe nasul. Duke prevede că îmi vei rupe coloana în trei locuri și-mi vei smulge nasul. Mă crede foarte curajos că m-am urcat în trăsură numai cu tine. Când putem s-o mai facem? Doar nu vrei într-adevăr să pleci foarte curând, nu-i așa?

- Acum sunt prea supărată ca să pot hotărî ceva. Te rog să pui cutia pe masă. Nu știu ce crezi despre noi acum, după ce ai surprins asemenea scene de desfrâu.

- Ajung să cred că mama ta, Esther și cu mine ne-am înțelege foarte bine. Doar tu ai mai rămas pe din afară, Belle.

- Va trebui să te mulțumești cu bigamia.

- M-aș opri la monogamie, dacă ar fi "mono"-ul potrivit. Nu mă refer la mono-tonie. Mi-am strâns buzele pentru a-mi ascunde un zâmbet, dar mi-a interpretat greșit gestul. Te las să te întorci la îndatoririle tale. Arată-le pe dracu'.

Zâmbi și ieși repede râzând.

Am rămas singură în hol pentru a-mi reveni. Exagerasem. Fusese mai mult șocul. Să-ți vezi propria mamă flirtând cu un șmecher bătrân și în fața fiicei sale tinere și influențabile, era cel mai enervant. Ca să fiu foarte sinceră, m-aș fi enervat mai puțin dacă Desmond n-ar fi fost martor la acea scenă, după ce-i dădusem peste nas pentru moravurile lui ușoare.

De fapt, eu făcusem mai rău decât mama și Esther. îi permisesem ticălosului să mă săriute în plină zi. întreaga familie Haley o luase pe o cale greșită, și judecând după râsetele înfundate și pe ascuns care se auzeau din salon, ele se distrau din plin. Imaginea îmbujorată reflectată în oglindă îmi amintea că nici propria mea aversiune față de viciu nu era atât de puternică precum trebuia să fie. Mă gândeam la protestele lui Duke. "Nu înțeleg cum o poți numi incomparabilă".

Mi-am însăprit trăsăturile pentru a părea nervoasă si m-am întors în salon.

Capitolul 9

în seara aceea, Eliot veni la nouă fix pentru a ne spune că dusese pachetul la azilul clericilor pensionați, unde fusese primit cu multă plăcere. Nu a stat mult, a fost o vizită de

curtoazie. Doream să vorbesc puțin cu el, între patru ochi, și când își scoase ceasul - ceasul lui Graham pe care i-l dădusem eu - m-am ridicat să-l conduc până la ușă.

- Nici nu știi cât prețuiesc acest ceas, spuse uitându-se la el și mângâie cadranul cu degetul. A fost foarte drăguț din partea ta să mi-l dai.

- Mă bucur că-ți place.

- Nu este vorba numai de asta, este vorba și de proprietarul său și mai cu seamă cea care mi l-a dăruit, care mă face să-l prețuiesc atât de mult.

Aceste cuvinte care-mi erau adresate au fost însoțite și de o privire plină de admirație. în hol, văzu deodată maldărul de dosare, ceea ce a dus bineînțeles la subiectul pe care doream să-l deschid.

- Astea de unde au mai apărut? întrebă el.

Stiam care era părerea lui despre Maitland, așa că, pentru a preveni o neplăcere, i-am răspuns doar că mi le dăduse domnul Sinclair.

- Aceste ultime probleme trebuie rezolvate cât timp sunt aici. Eliot, este foarte ciudat, că în dosare nu se face nici o referire la K. Norman.

- Bineînțeles că nu, Belle. Nu era o cheltuială de afaceri.

Graham l-a plătit pe Norman din propriul buzunar.

- Mi-ai vorbit despre un caz important pe care Graham îl câștigase. Nici acesta nu este menționat în dosare. Toate cazurile lui erau neînsemnate.

Fruntea lui nobilă se încreți în timp ce se gândea la acest lucru bizar, dar în cele din urmă elucidă misterul.

- înțeleg acum ce s-a întâmplat. A preluat un caz al unui unchi de-al său, bătrânul Elmer Sutton din Norfolk. Era ceva despre un vecin care încerca să-l înșele pe Elmer și să-i ia pământurile. Graham nu dorea să accepte nici un onorariu... știi cum e Graham! Nu punea niciodată propriul interes înaintea familiei. Dar Elmer insista să-l răsplătească și i-a dat o mie de lire. Se pare că Graham a considerat-o drept cadou sau moștenire, nu onorariu, așa că nu a trecut suma în dosarele sale de afaceri.

- Când s-a întâmplat asta?

- A fost chiar înainte ca tu și Graham să vă logodiți, cred... De aceea tu n-ai aflat nimic.

- Dar n-am văzut nici o astfel de depunere nici în contul său personal!

- Nu putem decât să presupunem, dar probabil că a hotărât să nu-i depună la bancă. Spunea că Elmer - care este

cam excentric - l-a plătit în monede de aur din propriul lui seif. Si, bineînțeles, imediat ce te-a întâlnit pe tine, a început să se intereseze de o casă, de mobilă și așa mai departe. îmi amintesc că multe dintre obiecte le-a plătit în lire de aur.

Cam asta trebuie să fie explicația, de vreme ce spui că nu este menționată nicăieri această tranzacție.

- D, asta ar explica. Nu este important, dar mă întrebam și eu, știi.

- După cum ai spus, lămurește toate necunoscutele. Mai este un detaliu pe care vreau să-l pun la punct. în legătură cu trăsura lui Graham, Belle. Când vrei să închiriez o pereche de cai și să-ți scot trăsura de la grajduri?

Mă frământa treaba asta.

- O trăsură ar fi cu siguranță folositoare la oraș, dar pe de altă parte, până când vând casa, n-aș vrea să am cheltuieli suplimentare. Probabil voi vinde trăsura.

- De ce să nu înhămez caii mei și să-ți aduc trăsura s-o vezi? Există două avantaje. îți va da posibilitatea să hotărăști dacă vrei s-o păstrezi până pleci și s-o iei cu tine la Bath. E o trăsură frumoasă.

- Da, e mult mai drăguță decât trăsura familiei noastre. Si care este celălalt avantaj?

Zâmbi ușor și spuse:

- îmi dă mie o ocazie excepțională să ies cu tine.

Acel zâmbet era destul de plăut pentru a mă emoționa.

- Dacă nu te-ar deranja s-o aduci pe aici....?

- Să mă deranjeze? Belle, cum să mă deranjeze de vreme ce o fac pentru tine? întrebă el și scutură din cap. Mă jignești ezitând să mă lași să te ajut. Nimic nu mă bucură mai mult decât să-ți pot face câteva servicii.

- Ești foarte amabil. Atunci, mă voi duce repede până sus să-ți aduc scrioarea de la avocat.

- Va trebui să scrii și tu o scrisoare către cei de la grajduri, prin care îmi acorzi permisiunea de a acționa în numele tău. Doar câteva rânduri. Voi aștepta.

Când m-am întors cu scrisorile după care fugisem, Eliot se uita prin dosarele lui Graham.

- Cred că Graham a greșit plasându-și biroul în strada Jermyn. Ar fi putut obține cazuri mai importante dacă ar fi plătit o chirie mai mare, într-un cartier mai modern. Afaceri imobiliare și testamente. Graham era capabil de mai mult decât atât.

- Totuși, avea un profit destul de bun.

- Muncea mult pentru el. Un adevărat pasionat de muncă.

- Poftim scrisorile. Când vei aduce trăsura?

- Aș vrea să pot spune mâine dimineață, dar plecarea mea la țară... Este o nuntă, sau aș putea amâna plecarea ca să-ți aduc mai întâi trăsura. Poți aștepta trei zile?

Am dat din cap afirmativ.

- Ah, apropo, am trecut prin strada Fleury. Nu mai locuiește nici un K. Norman acolo. Nici măcar nu-și mai amintește cineva de el. Acela este un fel de cartier de unde oamenii se mută tot timpul. Casele sunt puțin mai curate decât cocinile. E genul de loc unde nu mi-ar plăcea să te știu ducându-te. N-aș putea sta liniștit nici o clipă și mi-aș face griji pentru tine. Nu te vei duce, nu-i așa, Belle?

Eram flatată de grija pe care mi-o purta.

- Nu, nici nu mă gândesc să mă duc. îți mulțumesc pentru ajutor, Eliot. Trebuie să vii la cină după ce sosesc servitorii noștri și ne aduc haine adecvate.

- Aștept cu nerăbdare. Noapte bună, Belle.

I-am întins mâna pentru a-mi lua rămas-bun de la el, dar îmi apucă degetele și mi le sărută. Cum stătea aplecat peste mâna mea, i-am văzut fața dintr-un unghi ciudat, care-i scotea în evidență vârtejul și fruntea înaltă. Ce senzație stranie, de parcă ar fi fost

Graham. Am așteptat ca nodul cu care mă obișnuisem să mi

se ridice în gât. Dar nu s-a întâmplat. M-am bucurat de neobișnuita senzație a unui bărbat sărutându-mi degetele, dar n-am mai avut sentimentul că Graham s-ar fi întors la mine. începeam să-l apreciez pe Eliot pentru el însuși.

După plecarea lui, am luat dosarele și le-am pus în cutia de carton, lângă celelalte obiecte pe care urma să le arunc. Eliot și Graham erau amândoi în mintea mea. Graham era bărbatul cel mai misterios, dar Eliot era, fără îndoială, mai frumos. Graham muncea cât era ziua de lungă în acea mică debara care-i servea drept birou și nici măcar nu era obligat să muncească. Avea un venit, în timp ce Eliot ducea o viață de fluture. Cu toate acestea, fluturele era foarte amabil și curtenitor cu mine. De fapt, un pic mai mult decât amabil.

Servitorii veniră la amiază și începură să se agite zgomotos. După un lung discurs critic privind riscurile pe care le presupusese călătoriaw cu diligența, trebuia să-și dea și ei părerea în legătură cu casa.

- O cutie neobișnuită de pantofi, asta este! îmi spuse Ettie. Cum s-ar fi așteptat vreodată domnul Sutton că tu vei locui în patru camere, este dincolo de puterea mea de înțelegere.

- Se aștepta ca eu să folosesc atât etajul cât și parterul.

- Ce bine ziceți, domnișoară, dar unde ne vom așterne capetele, eu și Hotchkins? Mansarda aia e ca o ghețărie și nu sunt nici paturi.

- Esther și cu mine ne vom muta în dormitorul cel mare. Tu și Hotchkins veți avea camerele pe care le folosim noi acum.

Să dormim la același etaj cu familia? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu mușcăm. Vom sta aici cel mult o săptămână.

- E o grămadă de lenjerie de schimbat și atâtea de despachetat. Mă voi apuca imediat de treabă și-l voi trimite pe Hotchkinas să cumpere mâncare adevărată.

Ettie era adepta meselor bogate și îndestulătoare, de preferat o friptură destul de mare pentru a hrăni o armată, ceea ce însemna că din ea se hrănește o familie mică timp de o jumătate de săptămână.

Domnul Sutton veni în vizită după-amiază, așa cum amenințase.

- Am lăsat trăsura să aștepte, Bridget, spuse el, aruncându-i o privire de mielușel.

- Ar fi cel mai bine să-i spui vizitiului să-și vadă de drum, l-am informat repede. Mama mea dorește să rămână

acasă în această după-amiază.

Se uită la mine cu ochii săi roșii, dar îi trimise vorbă vizitiului înainte de a lua loc uitându-se în jur după o sticlă cu vin.

- Doriți o ceașcă cu ceai, domnule Stone! l-am întrebat.

- A? Mi-ar prinde bine ceva să-mi scoată frigul din oase.

Ochii săi se îndreptară spre măsuța cu vin.

- Bine, voi cere ceai, am spus eu și am tras de șnurul clopoțelului.

Pe la ora două și jumătate, domnul Duke ni se alătură și acceptă o ceașcă de ceai călduț, deoarece nu am cerut încă un ceainic. Duke era absolut înspăimântat de mine. A stat tăcut ca un călugăr. Nu se uită nici măcar o dată spre măsuța cu vin. Abia a îndrăznit să privească spre Esther. Eram convinsă că un astfel de tratament le va scurta vizita, dar când apăru Yootha, la ora trei speranța mea luă sfârșit.

- Noi vom bea ceai proaspăt, Belle, spuse mama.

- Ceai? Nu vă deranjați servitorii pentru ceai, doamnă Haley. Vinul va fi foarte bun pentru mine. A, Esther! Văd că ți-ai găsit un domn tânăr, excelent. Nu ți-am spus eu cum va fi? Si tu, ticălos bătrân, spuse ea, întorcându-se spre domnul Stone. Sper că te porți frumos!

- Să vă ajut cu vinul, doamnă Mailer, spuse el și sări să

umple două pahare. Duke se uita cu jind la sticlă, apoi se uită la mine cu teamă, și sorbi din ceaiul său.

- Ei, dar trebuie să spun că toți păreți întunecați, remarcă Yootha, când am început să laud virtuțile Catedralei Sfântului Paul. Să jucăm o carte, să ne treacă timpul mai repede.

Masa a fost trasă aproape, mie mi s-a cerut să ocup al 4-lea loc, iar Duke puse în sfârșit mâna pe vin și profită de puțină intimitate cu Esther. Conversația de la masa de joc includea rochii, petreceri, personalități și alte asemenea bârfe elevate. Singurul aspect plăcut era că eu câștigam destul de mulți bani: o bancnotă de o liră de la domnul Stone, care n-a protestat, și un șiling de la Yootha, care a fost nemulțumită.

Tocmai îi condusesem la ușă și plecau, deși domnul Duke era încă agățat ca o lipitoare de canapea, când domnul Maitland intră grăbit. Se salută sec cu ceilalți oaspeți. îmi dădeam seama că Desmond era emoționat în legătură cu ceva, dar nu era emoție de fericire. Mama își făcu de lucru strângând masa de cărți, în timp ce eu l-am condus spre canapea, pentru ca Esther și Duke să se bucure de puțină intimitate, măcar aparent. Mă îndoiesc că ceilalți puteau auzi conversația noastră, din cauza chicotelilor lui Esther.

- L-ai văzut pe Eliot azi? mă întrebă Desmond.

- Nu, este plecat din oraș. De ce mă întrebi?

- Cam pe unde?

- Nu știu. A trebuit să se ducă la o nunță, la țară. De ce vrei să-l vezi?

- Nu am un motiv anume. Am crezut c ar putea arunca o lumină asupra acestei afaceri cu dosarele lui Graham. Erau apropiați ca niște frați.

- L-am întrebat eu despre dosare, i-am spus și i-am explicat de ce suma primită nu era specificată acolo.

El ascultă cu vădit interes, dar când vorbi, se referi la alt aspect al problemei.

- înțeleg! Deci, te-a vizitat! O fulgerătoare sclipire apăru în ochii lui.

- A trecut pe aici aseară, am spus, supărată pe mine pentru că simțeam că trebuie să-i dau explicații acestui străin impertinent. Probabil că mă voi întâlni cu el mâine. Se ocupă de o problemă a mea personală.

- Ce problemă personală? întrebă el.

- Personală înseamnă o afacere privată a cuiva, Desmond. Pot să știu când ai căpătat un asemenea interes brusc pentru Eliot?

Arboră un zâmbet șiret și încercă să mă îmbuneze flatându-mă.

- Ei, trebuie să știi că mă interesează acest domn care încearcă să se interpun' între mine și "scopie".

Aparent, Duke auzi ultimul cuvânt, deoarece arunc' o privire speriat' spre noi, așteptând ca eu s' izbucnesc într-un acces de furie. I-am zâmbit foarte dulce pentru a-i da de înțeles c' nu aveam de gând s' asasinez pe nimeni.

- Nu am timp s' m' gândesc la idile.

- Consider o greșeală ca această lady nemăritată să se lase atât de copleșită de treburi. Lasă-mă să preiau eu din treburile tale. Faptul că nu ai trăsură și refuzi cu încăpățânare s-o folosești pe a mea nu sunt motivele din cauza cărora ești prea ocupată pentru o idilă. Cred că ai moștenit trăsura lui Sutton. De ce nu-ți închiriezi niște cai ca s-o poți folosi?

- Mulțumesc, dar cineva se ocupă deja de treaba asta.

- Tu ai numi asta o treabă pur personală? întrebă el și râse.

Aveam sentimentul că el știuse tot timpul în ce problemă mă ajuta Eliot și nu dorea decât o confirmare.

- Cum ai aflat?

- Am fost pe la grajduri și doream să arunc o privire la

trăsură. Știu că Graham era călare în noaptea aceea, dar m-am gândit că ar fi putut ascunde banii acolo. Era doar o presupunere. Nu mi-au dat voie să văd trăsura, dar știu că me vei informa dacă vei găsi o umflătură în vreun buzunar lateral.

- Dar Eliot nu ia trăsura până mâine.

- Da, așa au spus și ei.

Vizitiul lui fusese pe acolo cu scrisoarea și cu ordine de a fi curățată pentru a putea fi folosită. Si altceva în afară de cumplita povară de a-i scrie lui Eliot acel ordin, ce te-a mai împiedicat să te gândești la idilă?

- încercarea de a-mi aduce copilul ăsta al meu pe calea cea bună. Să știi că am fost un căpcăun perfect toată după-amiaza asta.

- Niște urme se mai întrezăresc.

- Am ținut sticla de vin închisă, cel puțin până a sosit Yootha, mătușa Yootha.

- Mătușa Yootha? Sigur era mătușa lui Graham și nu a ta?

- Da, dar în familie obișnuiam să-i spunem mătușa Yootha. O cunoșteam de mult.

- Si acum că Yootha a scos dopul la sticlă... Se uită spre masa de lângă canapea, unde mai rămăsese încă băutură.

- Te rog, servește-te.

- Să te servesc și pe tine? Vom mai avea nevoie de o sticlă.

- Sunt în pivniță. Hotchkins este la cumpărături iar Ettie schimbă așternuturile. E prea mare deranjul.

- Hai, vino, leneșo. Vin jos cu tine să te ajut să alegi.

Mă ajută să mă ridic de pe canapea și am luat o lumânare să coborâm în pivniță.

- Sper că nu crezi că suntem întotdeauna așa nepoliticoși, Desmond. De obicei, conduc casa după niște reguli stricte, dar cu această mutare suntem cu toții dezorganizați și dezorientați. Am ajuns.

Desmond merse de-a lungul intervalului, ridicând din când în când câte o sticlă pentru a-i citi eticheta.

- Aveți marfă bună aici.

- Băuturi bune le numea Graham.

- Am avut grijă să evit limbajul deoarece știu că ai o aversiune față de el. Argoul este ciudat de seducător, totuși. Am auzit că până și episcopii îl folosesc. Așeză lumânarea pe un butoi și ridică o sticlă prăfuită. Mă întreb de unde o fi făcut rost de acest vin roșu de Bordeaux. Excelent an.

- Eliot ți-ar putea spune. El a fost mentorul lui Graham la capitolul vin. Eliot a reușit să facă rost de aceste rasteluri

de la o casă care fusese distrusă. Tot el a sugerat să fie puse aici, departe de aerul rece de la fereastră.

începură să-l înțepe nările, dar reuși să-și stăpânească un strănut, și să ia o mină sarcastică.

- Atunci nu voi îndrăzni să-ți spun că trebuiau să stea mai departe de fereastră, unde temperatura este constantă. încep să cred că nu trebuie să glumești în ceea ce privește cuvântul lui Eliot. Crezi că Eliot ar permite ca noi să împărțim această sticlă? întrebă el.

- îmi este doar un prieten, nu stăpân.

- Un prieten foarte bun, Belle? mă întrebă el privindu-mă în penumbră. îl cunoști de mult timp?

- Nu l-am mai întâlnit niciodată înainte de această vizită. El trebuie s-o fi vizitat pe Yootha la Bath, dar n-am avut niciodată ocazia să-l cunosc.

- Este o cunoștință complet nouă, atunci?

- Da, dar prietenia a fost grăbită de faptul că era prietenul și vărul lui Graham. Sunt foarte asemănători la chip.

- Aparențele pot înșela.

- Nu m-am înșelat în privința lui Eliot. Stiu că este un fluture, dar fluturii pot fi încântători. Si chiar folositori - ne-a

fost de ajutor în multe feluri.

- Si care au fost aceste feluri?

Pivnița era un loc straniu pentru o conversație, dar ne-a oferit intimitate și nici unul dintre noi n-a făcut vreun gest să plece.

- A luat lucrurile lui Graham și le-a dus de aici, ne va aduce trăsura sa mâine. A, și din întâmplare, a verificat strada Fleury și pentru mine. K. Norman nu mai este acolo.

A urmat o pauză lungă, stânjenitoare. O pauză bănuitoare, într-un fel. Desmond părea că era pe punctul de a spune ceva, de a mă contrazice.

- De ce te uiți așa? Și tu ai fost acolo?

- Am fost, dar, ca și Eliot, n-am găsit nimic de raportat. îmi pare rău dacă am fost dur în privința lui Eliot. Știi pe ce să dai vina. Se uită la mine cu o expresie amuzată, întrebătoare.

- Ne întoarcem sus acum?

- Ar fi bine, înainte să fac ceva care-ți va displace.

M-am întors și am făcut un pas. Degetele lui mă apucară de braț și mă opriră. Inima începu să-mi bată cu putere și știam - credeam că știu - ce avea de gând să facă. Mă întoarse spre el și mă privi în lumina pâlpâitoare a lumânării un moment, care păru o veșnicie. Apoi zâmbi și

spuse:

- Nu-ți fie teamă. Nu te voi săruta. Nu acum.

Ce om extraordinar era! Zâmbi ușor și luă lumânarea, apoi ne-am întors în salon. Duke se purta frumos, iar mama, gâsculița îi lăsase nesupravegheați pe cei doi tineri.

Esther îl îmbrobodise.

- Duke spune că ne va duce pe toate la Haymarket imediat ce ne luăm rochiile. Mâine ar trebui să fie gata, Belle, putem merge mâine seară?

- De ce mă întrebi pe mine? Trebuie s-o întrebi pe mama.

- Stii că nu ne va lăsa să mergem, dacă tu nu accepți.

- Pe cine include, exact această ieșire, domnule Duke? am întrebat ascuțit.

Cu siguranță, Duke nu se gândise la această problemă.

- Esther, eu, dumneavoastră, bineînțeles...

- Te simți apt pentru a însoți trei doamne, nu-i așa, Duke? întrebă Desmond, dar privirea ațintită rapid asupra mea indică persoana pe care probabil ezita s-o abordeze.

- Mă gândeam că poate tu... Unchiul Charles...

La naiba, sunt șase locuri în lojă. Putem foarte bine să le ocupăm pe toate, de vreme ce plătim.

- Eu accept, zise Desmond, dar ce spune domnișoara Haley, acceptă ca în grup să fie inclus și domnul Stone?

Eram aproape la fel de nerăbdătoare să ies ca și Esther și părea greu să-i respingem flirtul mamei, de vreme ce Esther și eu le aveasm pe ale noastre. Trei perechi de ochi curioși și plini de speranță erau pironiți asupra mea, așteptându-mi decizia.

- Doamne ferește, mama e destul de matură pentru a decide singură. Pe ea trebuie s-o întrebi, Esther.

Esther dispăru și veni înapoi cât ai zice pește pentru a anunța acordul mamei.

Seara păru extrem de plictisitoare, după ce toți prietenii noștri ne părăsiseră. M-am dus la fereastră de zeci de ori, fiind convinsă că una dintre trăsurile care treceau se va opri și vreun vizitator va veni la ușa noastră. Nimic de acest gen nu se întâmplă. Tot ce se auzea era forfota prin casă a lui Ettie. Veni să se asigure că eu și Esther avem tot ce ne trebuie, când am urcat în dormitorul cel mare pe care acum îl împărțeam.

- Veți vedea un mic medalion de fildeș acolo, pe noptieră, îmi spuse ea. L-am găsit sub pernă când v-am schimbat patul. O frumusețe mică. Trebuie să fie vreo rudă de-a domnului Sutton, de vreme ce o avea sub perna dumnealui.

M-am dus imediat s-o văd, și m-am trezit uitându-mă fix la un chip tânăr, deosebit de frumos. Era o miniatură din fildeș a unei fete blonde pe care n-o mai văzusem niciodată în viața mea.

- Lasă-mă să văd! spuse Esther, înghesuindu-se în cotul meu. Drăguță! De fapt, semăna bine cu Esther - nu era o asemănare izbitoare, dar era același tip, era de aceeași vârstă. Cine poate fi?

- Nu am nici cea mai vagă idee.

- Trebuie să știi! Graham o avea sub pernă. Probabil că avea o iubită, Belle, spuse ea și râse pentru că, bineînțeles, amândouă știam că asemenea frivolități nu erau deloc genul lui Graham. Mama ar putea ști, de ce n-o întrebi pe ea?

Am întrebat-o pe mama, care rămase la fel de perplexă precum rămăsesem și eu. Murmură:

- Foarte ciudat, într-adevăr, foarte ciudat. Aproape ca și cum... dar Graham nu era acel gen de bărbat.

- Nu fi ridicolă! Bineînțeles că nu era așa.

- După spusele domnului Stone, în Londra toți fac așța. Un bărbat este considerat foarte prost dacă nu are o amantă. Asta a

spus dumnealui.

- Crezi că domnul Stone se consideră prost, mamă? o întrebai eu. Cu toate că era o întrebare retorică, menită să-i deschidă ochii, ea ținu morțiș să mă asigură că el însuși se numise "un flăcău bătrân și prost”.

Cu toate acestea, eu nu-l consideram pe Graham prost, dar nici nu credeam că avea o amantă. Era absurd. Totuși, cum stăteam așa în pat gândindu-mă la asta, n-am găsit nici o altă explicație. Faptul că acea miniatură se afla sub perna lui, mă făcea să gândesc altfel. Si era și atât de deosebit de frumoasă. Yootha și Eliot ar putea să-mi răspundă la întrebări, dar nu cred că le voi arăta miniatura. îmi pare rău că Esther o văzuse, pentru că dacă incredibilul era adevărat și Graham îmi fusese necredincios, preferam să țin secretul închis în propria-mi inimă. Dar n-aș crede, aș prefera să trăiesc, decât să fiu nevoită să accept că Graham mă înșela.

Capitolul 10

După o noapte de somn destul de agitat, m-am trezit de dimineață simțindu-mă ca o cârpă de spălat vasele. Drumul până la Haymarket Theatre se întrezărea ca un test de anduranță. Nici chiar sosirea toaletelor noastre de la modistă nu reuși să mă înveselească, deși arătau foarte frumos. în buzunarul fustei mele, miniatura îmi părea o povară ca de plumb, deși nu era mai mare

de câțiva centimetri. Era un fel de înțelegere tacită printre membrii familiei ca descoperirea să nu fie comentată, ceea ce nu le-a împiedicat pe Esther și pe mama să-mi arunce priviri pline de milă.

Eliot nu va veni azi. Din cauza comportamentului meu dur care l-a îndepărtat pe Stone și pe Duke, singura companie de așteptat era aceea a grăjdarului lui Desmond, care urma să aducă trăsura în această după-amiază. Pentru a face să-mi împrăștii starea de spirit proastă în care mă aflam, am hotărât să accept trăsura, doar de această dată, și să le plimb pe mama și pe Esther la Hyde Park, la ora patru; de fapt, o mare prostie.

Pe la ora trei eram deja gata de plecare, doar pelerinele mai trebuia să ni le punem, șezând în salon pregătite și așteptând trăsura. Deodată, se auziră roțile acesteia, iar când trăsura se opri, Desmond sări din ea și se îndreptă spre ușa noastră. Cu el se afla un individ - că "domn" nu-l prea puteam numi totuși - care arăta o idee mai bine decât hoții. Starea mea de spirit proastă se îmbunătăți simțitor și când Hotchkins se îndreptă spre ușă, colțul buzelor mi se ridicară într-un zâmbet. Degetele mi se strânseră în jurul miniaturii de fildeș, fiind convinsă că i-o voi arăta lui Desmond.

Apoi, Hotchikins îi anunță venirea, iar planul meu a fost dat uitării. Am rămas gânditoare, cu ochii

pironiți asupra feței sale implacabile, la reverența lui rece, la ochii lui negri acuzatori.

- Desmond, ce este? l-am întrebat.

El nu spuse nici un cuvânt, doar se uită fix la mine, de parcă aș fi fost o diavoliță. Cel care începu să vorbească fu însoțitorul lui, și nu voi uita niciodată acea teamă care-mi cuprinsese inima, ca într-un pumn tare și rece de piatră. Bărbatul întinse o hârtie și spuse:

- Dețin un mandat de percheziție a acestei case, domnișoară Haley. Sunt procuror și orice împotrivire a dumneavoastră cu privire la îndeplinirea sarcinii mele va fi considerată drept delict.

Mă trecu un fior. Eram aproape sigură că voi leșina, până când mama mi-o luă înainte. Si, pentru ca totul să fie încă și mai rău, în acele momente stătea în picioare și se prăbuși pe podea cu o bufnitură îngrozitoare. Tremurul îmi încetă, inima mi se dezmorți, iar sângele începu să-mi curgă din nou prin vene. Am înfășcat sticla cu vin și am fugit la mama, în timp ce Esther se repezi s-o cheme pe Ettie. Hotchkins veni în fugă și am reușit cu toți s-o ridicăm și s-o așezăm pe canapea.

în timp ce noi făceam asta, intrușii ne priveau dar nu s-au oferit să ne ajute în vreun fel sau măcar să-i ceară scuze. Când am fost siguri că mama își revenea, procurorul ne anunță că nu avem voie să părăsim casa sau să mutăm ceva, nici măcar o

batistă, deoarece, în caz contrar, am fi intrat sub incidența legii și am fi fost pedepsiți cine știe cum... cu spânzurătoarea, probabil.

Au urcat la etaj unde au început să ne cotrobăie prin lucruri. Hotchikins, aruncând flăcări din priviri, spuse:

- Mă voi duce sus și-i voi ține sub observație. Nu-și vor umple buzunarele, nu cât sunt eu de față!

- Eu voi lua un cuțit și-i voi spinteca ficatul tipului ăluia dacă începe să-mi răvășească lucrurile pe acolo, spuse Ettie. Trădătorul! Și mai stătea ieri în salon cu dumneavoastră, domnișoară, bând cu lăcomie vinul dumneavoastră... toată după-amiaza.

Când fu în stare să vorbească, mama întrebă cu voce stinsă, tremurătoare:

- Ce înseamnă asta, Belle? Ce caută?

- Banii, bineînțeles, i-am răspuns.

- Ce-l face să creadă că sunt aici? întrebă Esther. Curând începu să se văicărească: Bănuiesc că asta înseamnă că nu voi mai merge diseară la Haymarket.

Teama mi se transformă acum în furie. Cum îndrăznea Desmond Maitland să ne acuze că am furat, că am fi niște hoațe, după cât de mult l-am ajutat? Ne stricase toată ziua, dar nu-i va strica lui Esther mult-dorita seară la teatru.

- Dacă nu suntem închise la Bridewell până atunci, vom merge, Esther, i-am promis. Vă garantez, cu toate acestea, că domnul Maitland nu va fi printre noi.

- Si părea atât de drăguț! spuse mama scuturând tristă din cap. Totul a fost o șmecherie, Belle. Doar s-a prefăcut că te place pentru a reuși să intre în casa noastră. în tot acest timp ne-a crezut hoațe. N-ai decât să spui ce vrei despre domnul Stone, dar el n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Abia îmi puteam controla tremurul de supărare al vocii.

- Nici o ființă umană n-ar face asemenea lucru! Acest om este un monstru. Nu-i voi ierta niciodată asta! Niciodată!

Mama, acel munte de înțelegere, spuse:

- Sub nici o formă. Zău, nu există nimic mai rușinos și mai degradat decât trădarea unui prieten.

- Aș vrea ca Duke să fie aici, murmură Esther.

De parcă bursucul ăla mic ar fi putut ține piept unui monstru ca Maitland.

Când terminară cu etajul, reveniră jos, urmăriți încă de privirile lui Hotchkins și de ale lui Ettie care ținea strâns cuțitul sub șorț și Biblia în cealaltă mână, pentru a-i îndepărta pe acești demoni. Noi, femeile, merseserăm sus pentru a fi cât se poate de departe de ei. Ne îngrămădirăm toate, moarte de frică, în dormitorul cel mare. Existau câteva urme a cotrobăielilor lor, dar

camera nu era atât de deranjată.

La început am vorbit sporadic, dar, o dată cu ztrecerea timpului, am tăcut toate, ceea ce mi-a permis să mă gândesc. De ce Maitland schimbase deodată tactica? Scotocise deja această casă din pod până-n pivniță și știa că banii nu se aflau acolo. Ce-l determinase să-și schimbe părerea? Credea că am dosit banii în altă parte și i-am adus înapoi după cercetarea lui amănunțită? Dacă într-adevăr așa stau lucrurile - și nu puteam găsi o altă explicație - atunci el crezuse tot timpul că eu eram o hoață oarecare, iar prefăcătoria lui de a fi galant a fost doar atât, o prefăcătorie. Oare cum convinsese el un judecător să elibereze un mandat?

Cu aproape o oră mai târziu, Ettie veni la noi și spuse că domnul comisar Roy ar dori să vorbească cu domnișoara Haley, în salon.

- Vai, Doamne, crezi că ar trebui să te duci? întrebă mama. Fețișoara ei palidă mă impresionă. Vrei să mergem cu tine, Belle?

Stiam ce experiență cumplită ar fi pentru ea și doream s-o scutesc și pe Esther de acest lucru.

- Bineînțeles că trebuie să mă duc, dar nu este nevoie să vă faceți probleme. Am de gând să-l fac pe comisarul Roy să-și ceară iertare înainte să plece. Cel puțin domnul Maitland a plecat?

M-am uitat întrebător la Ettie.

- Tocmai își punea pălăria când am urcat eu, mă asigură ea.

- Bine, atunci mă voi duce. Sunt curioasă să aflu de ce a fost făcută această percheziție. Voi afla de la comisarul Roy.

Comisarul era singur în salon, dar am văzut de după perdele că trăsura lui Maitland îl aștepta. Am intrat cu capul sus. Când dădu cu ochii de mine, Roy sări în picioare.

- Aș dori o explicație și o scuză pentru acest deranj de neiertat, domnule.

îmi făcu semn spre canapea, dar am preferat să rămân în picioare. Eram prea emoționată pentru a mă așeza.

- Stiți, domnișoară, este vorba despre bani, începu el foarte conciliant.

- Mi-am dat seama și eu de asta. Ce l-a convins pe domnul Maitland că ar fi aici, de vreme ce percheziționase deja casa de sus până jos?

îmi arătă o bancnotă nou-nouță de o liră și spuse:

- Această bancnotă este ceea ce l-a convins.

- Ai găsit-o aici? l-am întrebat.

- Nu se poate spune că a găsit-o. Din câte am înțeles, chiar dumneavoastră i-ați dat-o, domnișoară Haley. Maitland a pus la cale un joc de cărți și a aranjat în așa fel încât să câștige pentru a

vedea o mostră a onestităţii dumneavoastră.

Aceasta este bancnota pe care dumneavoastră i-aţi dat-o şi care face parte din teancul care a fost furat.

Mi-am amintit discuţia pe care o avusesem cu Maitland, cu privire la bancnote. "Erau nou-nouţe. Si nemarcate..."

- De unde ştia că face parte din banii furaţi? A spus că banii nu erau marcaţi.

- îndrăznesc să spun că v-a zis asta pentru a vă păcăli. Nu sunt marcaţi în aşa fel încât dumneavoastră să vă daţi seama, dar dacă vă uitaţi cu atenţie, există o tăietură mică la jumătatea din stânga jos. Nici măcar n-a făcut-o intenţionat, deoarece hoţii nu folosesc bani marcaţi, dar când bancnotele au sosit de la Mint, a observat întâmplător această mică neregularitate. Veţi vedea de asemenea, cu toate că bancnotele au doi ani vechime, n-au fost prea mult timp în circulaţie.

- Mi se pare o dovadă foarte subţire pe baza căreia să fie eliberat un mandat de percheziţie a casei mele.

- Ei bine, este şi nu este. în meseria lui, Maitland are adesea de-a face cu judecători, şi am ajuns la concluzia că, de obicei, el ştie ce spune. în general, adulmecă în direcţia corectă.

- De data asta a greşit.

- Oare? Ochii lui albaştri, plini de suspiciune, mă străpunseră.

- Da, a greșit.

Se aplecă spre mine și vorbi pe un ton scăzut:

- E gata să trateze cu dumneavoastră, domnișoară. Sfatul meu este să nu ratați ocazia. Spuneți-mi de unde să luăm restul de bani și nu se va merge mai departe. Veți fi scutită de rușinea arestului și de neplăcerea de a fi închisă. Urât loc, Bridewell.

în cazul în care ați înghițit un cărbune încins, veți înțelege ce am simțit eu. Pieptul îmi ardea, iar capul îmi era pe punctul de a exploda. I-am arătat cxu degetul spre ușă și am țipat ca o precupeață:

- Ieși afară! Afară din casa mea, și să nu mai îndrăznești vreodată să-mi apari la ușă! și poți să-i spui domnului Maitland că a dulmecat în direcție greșită de data aceasta. Mica lui farsă nu a mers.

Procurorul scutură din cap și făcu un zgomot dezaprobator cu limba.

- Atunci, de unde ați căpătat tonul ăsta, domnișoară? îmi flutuiră în față bancnota aceea blestemată.

Trebuia să comit un act de violență, dar de vreme ce îmi era frică să lovesc un procuror, i-am smuls bancnota și am alergat spre sobă. M-a oprit înainte s-o arunc în flăcări.

- Nu știu de unde a apărut. Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, pe care deja i l-am dat.

- Atunci, acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

- Da.

Procurorul Roy stătu cu picioarele depărtate și dădu din cap.

- Arzând această dovadă incriminatorie, nu v-ați făcut nici un bine, domnișoară. La fel cum nu vă va fi de ajutor restul de bani. Nu-i puteți cheltui nicăieri pe această insulă.

- V-am spus că nu am blestemații de bani! Mă faceți mincinoasă?

- O mincinoasă și o hoață, cred, au fost cuvintele domnului Maitland.

Aceasta a fost ultima picătură. M-am întors și am părăsit camera, fugind înapoi sus, la mama și la Esther. Câteva clipe mai târziu l-am auzit pe procuror părăsind casa și, de la fereastră, l-am văzut urcând în trăsura lui Maitland. Mi se făcu greață gândindu-mă la această groaznică experiență. Eram prea derutată ca să pot vorbi rațional sau să mă pot gândi. M-am trântit pe pat și le-am spus ce se întâmplase. Mă simțeam ca și cum aș fi povestit un coșmar și, curând, mă voi trezi și va rămâne doar atât, un vis urât. Deoarece tremuram ca o frunză, mama și Esther m-au învelit cu o pătură și au plecat. Am rămas zăcând pe pat pentru a-mi reveni. Nu m-aș fi simțit mai devastată nici dacă odiligență cu patru cai ar fi trecut peste mine.

Ce spirit rău posedă această casă? încă de când am pus

piciorul în ea, n-am avut decât necazuri și întrebări fără răspuns. Unde erau banii? De ce-i dăduse Graham cinci sute de lire lui K. Norman? Ce făcea logodnicul meu cu miniatura unei tinere fete superbe sub perna lui? Esther se procopasise cu un bursuc fricos, rotund ca o lună plină, iar mama cu un ticălos bătrân și bețiv. Si, în comparație cu mine, ele au făcut o alegere bună. Cel puțin, cavalerii lor nu și-au ascuns defectele. N-au pretins că le iubesc, ca apoi să le aducă poliția pe cap.

Venirea la Londra a fost o idee foarte proastă. Voi lăsa vânzarea casei în mâinile unui agent imobiliar și-mi voi duce familia acasă înainte să sfârșim în închisoare. Mâine, Eliot îmi va aduce trăsura. Mi-am dat seama că n-o mai voiam, și nici o amintire a dragului și necredinciosului Graham. Oare cum o fi acea femeie zâmbitoare? îi voi sugera lui Eliot să ducă trăsura înapoi la grajduri pentru a fi vândută, și vom fugi urgent înapoi la Bath.

Decizia cea grea fusese luată, dar de ce întârziase atât de mult pentru a fi luată? De parcă n-aș ști! Am sprijinit această nebunie a familiei, pentru că eu însumi fusesem cuprinsă de nebunie - nebunia de a crede că Desmond m-ar putea iubi când, de fapt, tot ce făcea el nu era altceva decât să se folosească de mine. Plănuise un joc de cărți "pentru a lua o monstră a onestității mele", după cum se exprimase blând procurorul. îmi

spusese că bancnotele erau nemarcate, sperând că astfel voi avea impresia că le pot folosi după cum doream. îmi întinsese o cursă și, cu toate că eram nevinovată, am căzut în ea.

- îi voi trimite un bilet domnului Duke pentru a anula ieșirea de diseară.

Esther începu întâi să urle, apoi izbucni în lacrimi și în cele din urmă se aruncă la picioarele mele, apucându-mă de fustă și implorându-mă. Ar fi trebuit o inimă de fier să o refuze, dar a mea era numai de piatră. Era deja destul de dezamăgită că trebuie să părăsim Londra atât de curând; dar să rateze unica ocazie de a vedea o piesă, ei bine, asta era prea mult. De asemenea mai erau și noile rochii superbe care trebuiau luate în considerare. Eram toate mândre să le purtăm. în cele din urmă am plănuit să-i scriem un bilet domnului Duke prin care să-l informăm că nu doream să-l avem în companie pe domnul Maitland.

Hotchkins duse biletul și stăteam toate pe ghimpi, așteptând cu sufletul la gură întoarcerea lui. Oare Duke o fi acasă? Va găsi un înlocuitor pentru Maitland, sau cel puțin va fi de acord să-l excludă de la întâlnire pe el, care-i era prieten mai vechi decât noi? Până se întoarse Hotchkins, Esther mai avea puțin și se urca pe pereți. Duke era cu el, cerând mii de scuze și dând o amestecătură de explicații. Socat cum era, uitat să fie atât de

înfricoșat de mine cum era înainte, fiind în schimb exagerat de politicos.

- Mii de scuze, domnișoară Haley! Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu Desmond, vă jur că de obicei este cel mai bun dintre băieții buni.

Ceva trebuie să-l fi înfuriat groaznic, și nu mi-a spus niciodată nici un cuvințel.

- îmi vei găsi și mie un însoțitor, Duke, sau va trebui să merg singură cu voi, cuplurile de îndrăgostiți? l-am întrebat.

- Nu cred că știu pe cineva care ar îndrăzni... Adică, vreau să spun, în ultimul moment, știți... Poate unchiul Charles ar putea găsi pe cineva.

- încearcă la Thomson "două Picioare", am sugerat eu mai mult în glumă, fără să mă gândesc serios.

Mai târziu în acea seară, când ne-am aranjat toaletele și ne-am admirat rochiile una alteia, și când în cele din urmă i-am întâmpinat pe domni în salon, într-adevăr, cel care mi-a oferit brațul a fost Thomson "Două Picioare" și tot el a fost acela căruia a trebuit să-i ascult toată seara galanteria siropoasă și insistentă.

- A fost drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați, domnișoară, începu el. Sunt foarte măgulit de onoarea pe care mi-o faceți. Adu-mi-l pe Thomson "Două Picioare", ați spus într-o suflare, când tânărul Duke v-a întrebat pe cine ați dori să luați.

I-am aruncat lui Duke o privire.

El chicoti nervos în spatele lui Esther și zâmbi - sau cel puțin cred că acea expresie înfricoșată trebuie să fie un zâmbet. "Două Picioare" avea deja mâinile mele într-ale lui. înainte să creadă că m-aș fi îndrăgostit de el, a trebuit să-i tai tot cheful de a se îndrăgosti el de mine.

- Adevărul e că nu cunosc nici un domn în Londra. Nici unul, în afară de dumneavoastră, i-am explicat.

El clipi, își țuguie buzele și șopti:

- Nu va fi nevoie să mai cunoașteți și alții. Mă descurc cu dumneavoastră singur, domnișoară.

Mi-au rămas doar vagi amintiri despre ce se întâmpla pe scenă. Era o farsă romantică deosebit de veselă care ținu publicul spectator într-un hohot continuu. în pauză câteva dintre cuceririle lui Esther ne invadară loja, ceea ce m-a împiedicat să ies să-mi dezmorțesc picioarele, pentru că nu îndrăzneam s-o las pe Esther nesupravegheată în timp ce mama și domnul Stone plecară să bea un pahar cu vin.

în timpul ultimului act al piesei am observat în partea opusă a sălii un domn care părea să aibă impresia că spectacolul se desfășura în loja noastră. Avea ochelarii îndreptați invariabil spre noi. încă o cucerire a lui Esther, m-am gândit, și eram pe punctul de a întoarce capul, când el își coborî ochelarii și am văzut că era

Desmond Maitland.

Mi-am adunat tot controlul de sine pentru a rămâne pe scaun. Instinctul îmi spunea să sar, să zbor peste sală, și să-l bat bine, dar am fost politicoasă și am întors capul. în acea seară, ochii mei nu s-au mișcat măcar o dată, nici măcar jumătate de centimetru, la stânga scenei centrale. Eram curioasă să-i studiez însoțitoarea. Era o tânăra drăguță, cu părul închis la culoare și cu o rochie roșie. Umerii îi erau albi și părea că ne privește la fel de insistent ca Maitland.

Piesa se termină și trebuia să se fi sfârșit și chinul, dar nu, domnul Stone ne aranjase o cină la Hotelul Pulteney. Am încercat să refuz, dar mama mă luă de o parte și-mi spuse:

- Se vor aștepta să vină cu noi acasă pentru a mânca, dacă nu mergem, Belle. Este cel mai ușor așa

- îi putem lăsa la ușă.

Mi-am adunat curajul pentru încă o oră de veselie forțată și zgomot. După spectacol, jumătate din teatru se golise pentru a veni la restaurant. Acest loc era încă și mai aglomerat și mai zgomotos decât Haymarket, dar curând ne-am așezat confortabil într-o încăpere mai retrasă. Diversiunea de a avea o farfurie plină în față i-a dat lui "Două Picioare" altceva de făcut în afară de a mă pipăi pe mine. Am mâncat puțin și am băut două pahare cu vin, ceea ce mi-a îmbunătățit dispoziția. Am reușit să găsesc ceva

amuzant în toată afacerea asta. Trebuie să mă fi amețit puțin, pentru că, de fapt, noaptea noastră avea ceva în comun cu o melodramă vulgară mai mult decât cu o comedie.

Domnii mai în vârstă au băut o groază de vin, iar Duke ceva mai puțin. A afirmat de vreo două-trei ori că ceea ce văzuse numea el piesă adevărată. Când fu vremea să plecăm acasă, cele două trăsuri au fost aduse. îmi displăcuse să-i las pe mama și pe Stone singuri în drum spre teatru, dar simțeam că era o pază ineficientă pentru Esther. Cu domnul Stone, care mergea pe trei cărări, am hotărât să n-o las singură cu el. Si totuși, s-o las pe Esther, o fetișcană, singură cu Duke, părea și mai rău. Am rezolvat dilema, mărturindu-i lui Duke că nu-mi plăcea starea unchiului său și l-am însărcinat cu cea mai mare severitate să le ducă pe mama și pe Esther cu bine acasă.

- Tu ai aranjat întâlnirea. Este de datoria ta să ai grijă ca doamnele să nu pățească nimic, i-am atras atenția.

- Pot spune că mă descurc cu unchiul Charles. Nu devine nesuferic când... Dar "Două Picioare" ar putea deveni. Această despărțire te va lăsa singură cu "Două Picioare", mă puse el în gardă.

- Sunt două trăsuri și nu ne putem înghesui toți într-una singură. Mă descurc cu "Dpuă Picioare".

- îndrăznesc să spun că te poți descurca, admise

el.

Curând, mândria cu care mă lăudasem urma să fie pusă la încercare. Boșorogul cel șiret îi spuse vizitiului să meargă într-o altă direcție, să nu ne ducă acasă în Elm Street, ci în Hyde Park.

în bezna nopții și nefiind familiarizată cu Londra, nu mi-am dat seama că mergeam într-o direcție greșită. Eram destul de ocupată să găsesc scuze pentru a mă muta de pe o banchetă pe alta, pentru a scăpa de avansurile lui "Două Picioare". Abia când vizitiul a intrat pe o alee întunecată a parcului, mi-am dat seama ce făcuse, și aveam mai mult decât o bănuială de ce alesese locul acesta întunecos și izolat.

Chiar dinainte de a-și strecura brațul pe după talia mea, știam ce avea de gând.

- Poartă-te cum se cuvine, "Două Picioare"! am exclamat și l-am împins.

- îmi plac fetișcanele pline de viață, spuse el râzând și mă atacă.

Buzele lui ude de vin le căutau pe ale mele. Era lucrul cel mai dezgustător pe care vi-l puteți imagina, să vă urmărească printr-o trăsură un bătrân beat și obsedat sexual. Nici nu putea fi insultat. Toată împotrivirea mea plină de furie era luată drept o încurajare jucăușă.

- Nu-ți face probleme, domnișoară. Pe "Două Picioare" l-ai

vrut, pe "Două Picioare" îl vei avea. Pusesem ochii pe tine mai de mult. Eram prea timid pentru a vorbi deschis, dar tu mi-ai arătat drumul. Ah, te-ai gândit bine să scapi de ceilalți. Nici eu nu mă puteam descurca mai bine.

- îți voi arăta drumul afară din trăsură dacă nu stai jos odată și dacă nu te comporți cum se cuvine, domnule! i-am spus.

- Noo, amândoi am prefera confortul și intimitatea trăsurii. Sunt prea bătrân pentru a face așa ceva afară.

Era un ton nou și înfricoșător în spusele lui. Iar mâinile lui căpătau mai multă îndrăzneală la fiecare atac. Nu mă puteam înțelege cu el. Mă cuprinse panica. Va trebui să scap - să sar din trăsură și să fug printre umbrele din parc. Când caii au încetinit la o curbă, eu aveam deja mâna pe mânerul ușii. Am deschis-o și m-am rostogolit afară, pe pământ. Trăsura lui Thomson mai merse câțiva metri. "Două Picioare" sări din trăsură, iar eu m-am ridicat și am rupt-o la fugă. Se mișca foarte repede pentru un bătrân, pe câtă vreme eu eram împiedicată de fusta lungă și de pantofii cu toc.

Parcul era pustiu la o jumătate de oră de miezul nopții. Aerul era rece, iar singura lumină era aceea a lunii, acoperită pe jumătate de nori. Copacii din parc se înălțau asemenea unor umbre tăcute și era o tăcere profundă. Singurele sunete erau făcute de vântul care bătea cu putere printre copaci, bufniturile

înfundate ale pașilor noștri și gâfâitul nostru trăgând cu nesaț aerul în timp ce alergam. M-am gândit să părăsesc aleea și să fug spre boschete și copaci, dar mi-era teamă că pe acolo ar fi fost încă și mai greu de mers și în plus, îmi era puțin teamă ca nu cumva să mă rătăcesc.

Thomson nu alerga mai repede față de mine, dar pașii lui se apropiau totuși câte puțin, iar eu nu mai puteam alerga mult. Tocmai când începu să pară că mă ajunge, am văzut o speranță de salvare care-mi dădu ultimul strop de energie.

Luminile unei trăsuri apărură din depărtare, venind spre noi. Exact la timp; vederea îmi era limitată, iar răsuflarea mea abia mai putea să-mi umple plămânii. Am fugit clătinându-mă pe aleea care venea trăsura și am început să fac semne disperate cu mâinile. Birjarul mă văzu și struni caii să se oprească. Binevenitul zornăit al hamurilor și comanda de hoo! dată din inimă de birjar erau ca o muzică pentru urechile mele. Ușa se deschise imediat și din trăsură coborî un bărbat. Cu ultimile puteri am mers cu pași nesiguri sore el, în timp ce bărbatul se grăbi să vină spre mine. Când ne mai despărțeau aproape trei pași, l-am recunoscut pe salvatorul meu ca fiind Desmond Maitland.

Capitolul 11

Dacă ar fi putut exista o soartă mai grea decât să fiu prinsă de Thomson "Două Picioare", aceea era să fiu salvată de creatura odioasă care stătea în fața mea. Am încercat să-l înjur dar nu mai aveam suflu. în schimb m-am moleșit, gâfâind, și brațele lui m-au prins chiar înainte să ating pământul. O mie de gânduri, sunete, imagini amestecate îmi treceau prin minte în minutele următoare. îmi amintesc cum Maitland m-a scuturat și m-a întrebat ce se întâmplase, dacă pățisem ceva, lucruri de genul acesta. Chipul său era ca o mască albă de furie strălucind în lumina lunii. Când a hotărât că încă mai aveam ceva viață în mine, m-a trecut din brațele sale în cele ale birjarului. Maitland s-a luat după "Două Picioare" și l-a doborât cu o lovitură uluitoare în falcă. Nu știu care sunet era mai dezgustător - acela făcut de pumnul său lovind, sau acela al înjuràturii care a urmat - dar amândouă mi s-au părut extrem de potrivite situației. Maitland m-a întors și m-a suit în trăsură ca pe un pachet. Masca de furie de pe fața sa părea să fi devenit ceva asemănător unei stânci.

De data asta nu mai erau cărămizi calde, însă picioarele îmi ardeau după ce alergasem pe drumul pietruit. Maitland aruncă pătură de lână peste mine, dar imediat am dat-o la o parte. Respirația mea gâfâită căpăta un ecou în spațiul acela mic și închis. Era singurul sunet ce se auzea, până când Maitland a scos

o sticlă cu vin dintr-un buzunar, i-a scos dopul și mi-a înmânat-o fără să-mi dea și un pahar.

Atunci mi-am dat seama că gâtul îmi era uscat, și am ridicat sticla pentru a bea direct din ea. Brațele îmi tremurau, și respirația îmi era gâfâită. Am tras o dușcă zdravănă, și apoi i-am înapoiat sticla domnului Maitland. M-am întrebat dacă să-i mulțumesc sau să-mi urmez sfatul inimii și să plec fără nici un cuvânt.

în timp ce cântăream această decizie, vocea lui se auzi ca un cuțit în tăcerea întunecată:

- Sper că ești mulțumită!

Anticipasem diferite reacții din partea lui - scuze, simpatie - dar în nici un caz această furie rece, vehementă. Urmând unei nopți lungi, extrem de frustrantă pentru mine, acest lucru îmi era suficient pentru a nu mai ține cont de bunul-simț.

- Nu, sunt departe de a fi mulțumită. Aș fi preferat să fiu prinsă de Thomson, decât să fiu salvată de tine.

După acest discurs curajos, am întins mâna spre mânerul ușii. Mâna lui s-a repezit și a prins-o pe a mea într-o încleștare dureroasă. N-am ezitat să-mi folosesc unghiile pentru a-l descuraja. Când s-a retras surprins, am deschis ușa și am sărit afară. Nu eram sigură dacă nu cumva sărisem din lac în puț sau invers, dar parcul părea și mai întunecat decât înainte, și am stat

un moment înainte de a porni la drum, departe de Thomson. Cu toate că n-aș fi admis nici într-un milion de ani, am răsuflat puțin ușurată când ușa s-a deschis și el a devenit după mine. Am grăbit pasul când el trebui să alerge ca să mă poată prinde. N-a încercat să mă oprească sau să spună ceva, ci doar mergea cu un pas în urma mea, parcă era prințul consort. Am auzit trăsura întorcând și venind după noi.

Am ajuns la o cotitură, și a trebuit să mă opresc ca să mă orientez. Maitland s-a oprit și el, așteptând. M-am întors spre stânga și mâna lui mă prinse de braț.

- Te îndrepți spre Piața Belgrave. Elm Street este în direcția aceea, spuse el.

- Mulțumesc, iar acum că știu drumul, nu mai este necesar să mă însoțești.

- Consideră-mă ca o umbră.

îmi țineam capul ridicat, ceea ce nu-mi îngăduia să văd deloc drumul spre piatra mare din calea mea. Mergeam repede și apăsat și am lovit-o cu destulă forță pentru a-mi trezi teama de a-mi fi rupt degetul mare de la picior. N-am putut să-mi înăbuș un mic strigăt de durere. Am făcut totuși un pas, dar durerea era prea mare. Atunci mi-am dat seama că nu voi putea merge pe jos până acasă.

Maitland și-a ridicat brațul pentru a fec semn trăsurii să se

apropie și apoi mi-a deschis ușa. Eram atât de nervoasă încât îmi venea să-l lovesc - pe el sau trăsura - dar durerea din deget mi-a curmat intențiile. M-am urcat și am stat țeapăn ca o scândură în timp ce Maitland se așeza lângă mine, iar trăsura se punea în mișcare. Situația mea umilitoare s-a dovedit benefică pentru dispoziția lui. Vocea sa nu mai avea deloc accente de furie când a întrebat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în capul tău?

- Mă duceam acasă după cea mai groaznică seară, și zi din viața mea!

Replica lui avea forța unui bici plesnind în aer:

- A cui vină ste? N-ai fi fost atacată de bătrânul acela pervers dacă nu te-ai fi suit singură cu el în trăsură. Esther, cel puțin are o scuză pentru purtarea ei de femeie ușoară, ea este tânără și neexperimentată. Tu ești destul de matură ca să știi mai bine. Ziua ta, și a mea, ar fi fost mai puțin groaznică dacă mi-ai fi spus adevărul despre bani.

Chiar când credeam că nu mai aveam un gram de furie în mine, dintr-o dată am revenit la viață, arzând la fel de intens ca flacăra unei lămpi de gaz.

- Mulțumesc pentru că mă faci mincinoasă... și hoață! Știu că banii ocupă o poziție de prim rang în scara ta de valori, dar pentru mine înseamnă mult mai puțin. îmi pare foarte rău că nu

ai putut să găsești banii. Fără îndoială că e o mâhnire pentru tine faptul că n-ai putut pune mâna pe cele cinci mii de lire ale domnului Pelty, dar te înșeli, cum trebuie să știi deja, gândind că sunt la mine. Noi cei din Elm Street am fost amuzați de mica ta comedie, jocul de cărți organizat pentru a vedea cât de cinstite suntem, cum ne-ai asigurat că bancnotele nu sunt marcate, ca să le cheltuim. Din păcate pentru tine, noi am avut acea banconotă tăiată. Poate ai dori să iei foarfeca pentru banii altor prieteni, să-i tai și să pui legea pe urmele lor, în schimb.

O dată terminată izbucnirea mea, mi-a întors capul și am început să privesc pe fereastră în întunericul de afară.

El se repezi în față, îmi apucă bărbia și îmi întoarse cu putere capul pentru a-mi vedea chipul.

- Ce era să cred? Bancnota era la tine!

I-am răsucit mâna și i-am împins-o înapoi.

- Nu mă atinge. Tu ai crezut că eu aveam comoara, cu mult înainte de asta, altfel nu ne-ai fi pus la încercare. Cum îndrăznești să intri în casa noastră ca prieten și să ne tratezi atât de mizerabil!

- Adineauri m-ai acuzat că am încercat să-l înșel pe Pelty!

- Dacă aș putea, te-aș acuza și de moartea lui Graham! Nu sunt deloc convinsă că n-ai nimic de-a face cu asta.

- Belle, eu nu încercam să te păcălesc. Recunosc că la început

gândul acesta mi-a trecut prin minte, dar m-am răzgândit de acum câteva zile. Am făcut-o doar pentru a-l liniști pe Pelty. îmi tot trăncănea că "domnișoara Haley trebuie să știe ceva" și am făcut-o pentru a-i dovedi că erai nevinovată. Am rămas mut de uimire când am văzut bancnota și tăietura de pe ea. Tu i-ai dat lui Eliot Sutton acea scrioare prin care îl împuterniceai să ia trăsura. Era posibil ca banii să fie acolo.

- Eliot n-a primit încă scrisoarea.

- Dar îngrijitorul lui ar fi putut s-o primească. îți spun, acea liră era din banii care au dispărut. De unde o aveai?

- Sunteți sigur că aveți încredere în cuvântul unei mincinoase, domnule Maitland?

- Nu sunt responsabil pentru ceea ce s-ar putea să-i fi spus lui Roy, după ce mi-ai dat bancnota aceea.

M-am simțit trădat. El mi-a spus că ai încercat să arzi bancnota. Ți se pare asta o dovadă de nevinovăție?

- Să zicem mersi că nu l-am împins și pe el pe foc. Am făcut asta într-un moment de furie.

- Un moment de furie care nu ne va duce nicăieri, spuse el, iritat.

- Cel puțin, mă va duce acasă. Regret că am venit la Londra. ar poate asta mi-a făcut bine, la urma urmei. Nu eram convinsă pe deplin că diavolul există; acum știu că Londra e plină.

- Ai reușit să te încurci mai mult decât o muscă într-o pânză de păianjen. Ce avea de gând Thomson în acea trăsură din care ai simțit nevoia s-o rupi la fugă?

- Tu ce crezi?

- Aveai o idee despre cum s-ar purta el în intimitate. Mâinile lui erau numai pe tine în timpul piesei. De ce ai plecat acasă cu el?

- Fiindcă nu puteam să le las pe mama sau pe Esther singure cu acei neisprăviți! Nu puteam să le supraveghez pe amândouă. Doar nu vrei să sugerezi că eu aș fi vrut să... Vocea mea căpătă accente de indignare, și am simțit lacrimi în ochi. Le-am înlăturat clipind, doar ca să aud un sunet jalnic de sughiț ieșindu-mi din gât. Era o replică a lungului meu calvar, fiindcă de obicei nu bocesc așa de ușor.

Maitland a folosit-o pentru a-mi prinde mâinile.

- Ești sigură că n-ai nimic? Acum mă întorc și-l lovesc pe nemernicul ăla de-i scot toți dinții din gură.

- Sunt bine, n-am nimic. îmi dai și mie, te rog, sticla de vin? Cred că m-a apucat sughițul, am spus, sperând că astfel îmi va trece. Mi-a întins sticla cu vin și am luat o înghițitură mică.

- Ai fi putut să accepți să te însoțesc. Eu am venit la teatru doar ca să te văd pe tine, să încerc să găsesc o ocazie pentru a-ți vorbi. A fost un noroc că am urmărit trăsura lui Thomson.

Credeam că te mai prind la poartă.

- Rematca asta nu este foarte flatantă pentru doamna care era cu tine. Dacă doamna este un termen corect pentru o femeie care apare în public doar pe jumătate îmbrăcată.

- Eram cu sora mea, zise el cu o voce mai blândă.

- îmi cer scuze. în acest caz, să știi că i-am admirat rochia.

- Aici nu este Bath.

Moda este mai îndrăzneață la Londra. Poate că viața pare mai agitată aici, dar cel puțin eu nu te-am făcut să cobori din trăsură.

- Am plecat deja o dată în noaptea asta, si as mai fi făcut-o chiar acum dacă nu m-ar fi durut degetul, mai rău ca o măsea stricată.

A urmat un moment de tăcere. Ne îndreptam către est, pe Piccadilly; el luă vinul si-l puse deoparte. Lămpile cu gaz de pe străzile acestui cartier făceau să ne vedem mai bine în trăsură. Am observat că-si încrucișase brațele si se lăsase pe spate comod, pentru a savura discuția aprinsă.

- Ai primit scrisoarea de la mine?

- Da.

- Ei bine, acum că ai avut ocazia să te calmezi, vei face ce te-am rugat?

- Să fac ce?

- Ce te-am rugat.

- N-am zis că am si citit scrisoarea. Am aruncat-o în sobă.

- Trebuia să am grijă să nu stau aproape de soba aceea. Văd că foloseste drept cos de gunoi pentru obiecte nedorite.

- Fii fără grijă, nu vei fi niciodată aproape de ea, doar dacă nu cumva casa va fi cumpărată de mătușa ta. Nu aș crede vreo secundă că ai avea într-adevăr o mătușă.

- Am cinci mătuși.

- Asta nu te face membru al rasei umane.

- Belle, și ție îți lipsesc câteva calități umane. Dacă erai o femeie normală, ai fi citit scrisoarea din curiozitate, ca să știi ce scria în ea.

Doream să ascult dar refuzam să întreb. După încă un moment de liniște, cedă și îmi spuse:

- M-ai convins că banii nu sunt la tine. Dar vreau numai să-mi spui un singur lucru. De unde aveai acea bancnotă?

- De ce l-aș pune pe ofițerul Roy pe urmele unui prieten?

- Eliot?

- în nici un caz.

- Yootha?

- Nu.

- Nu poate fi "Două Picioare". Ai trimite poliția după el imediat.

- Aș vrea să fi putut spune că el este, dar nu-i așa.

- Si nu este Duke... Stone! exclamă el triumfător.

- Da, de la Stone o am. Intenționam să-l chestionez în seara asta și să văd dacă pot afla ceva, dar am fost prea ocupată.

- Am observat în timpul piesei. Trebuie să fi fost și mai ocupată în trăsură. Iar parcul este și el departe de a fi un loc sigur, noaptea.

- Foarte adevărat. Te-am întâlnit pe tine aici, nu-i așa?

Afișă un zâmbet satisfăcut.

- Nu-ți pare bine că s-a întâmplat așa? Nu aștept mulțumiri pentru că te-am salvat, dar nu mă așteptam deloc la acel debit verbal după scrisoarea mea de scuze, pe care, desigur, nu te-ai deranja s-o citești. De vreme ce n-ai citit-o, acum îmi voi cere iertare în persoană. Belle, îmi pare nespus de rău. Dacă aș fi avut cea mai mică idee despre cum urmau să iasă lucrurile, n-aș fi obținut acel mandat. A fost un gest nechibzuit, în urma unei furii de moment, când am crezut că-ți băteai joc de mine. Stiu ce ai simțit când mi-am făcut apariția. Sper că poți să mă crezi și să înțelegi cum m-am simțit.

- în ciuda celor mai bune intenții ale mele de a fi intransigentă, te înțeleg. Și data viitoare, după ce degetul meu încetează să mai pulseze ca o tobă, sunt sigură că te voi ierta. Dar

te rog să nu îmi ceri s-o fac în seara asta. Prinsă între fotografie, mandatul de percheziție și Thomson "Patru mâini?, îmi este teamă...

Am simțit mâinile lui prinzându-le pe ale mele, nu cu vreo intenție romantică, ci cu surprindere.

- Ce fotografie? întrebă el repede.

Eram stânjenită de faptul că îmi scăpase și încercam să schim subiectul, dar el insista.

- Doar o miniatură pictată pe care am găsit-o în casă.

- Portretul unei blonde sub perna lui Graham? întrebă el.

Deci o văzuse în căutările sale. Toată rușinea mea îi fusese cunoscută tot timpul. Faptul că Graham mă înșela, și eu, ca o proastă, îl adoram ca pe un idol.

- Belle, n-ai nici un motiv să crezi că reprezintă ceva, mă consolă el. E probabil o nepoată sau o verișoară preferată.

M-am prins de ideea asta cum se prinde de un pai cineva care se îneacă, pentru a salva aparențele. Cu toate că Graham nu prefera în mod special vreo nepoată sau verișoară, știam că avea mai multe.

- Desigur, asta trebuie să fi fost, dar tot am rămas surprinsă.

Desmond mă răsfăța cu poveștile lui despre rudele sale preferate, de genul feminin, ale căror imagini îi umpleau

dormitorul, iar eu, cu aceeași politețe, nu-l făceam mincinos, ci doar întrebam:

- Ești sigur că ai suficient loc pentru un pat cu toate acele picturi aglomerând spațiul, Desmond?

El îmi făcu cu ochiul complice.

- Desigur. Consider patul ca pe una dintre cele mai importante necesități - și plăceri - ale vieții, dacă există partenerul potrivit.

- în cazul tău, asta ar însemna o femeie, presupun.

- O femeie? Nu accept orice articol nehotărât în patul meu. Ea trebuie să fie o femeie pe care o aleg eu.

Până să ajungem în Elm Street, toată furia și neîncrederea dintre noi se evaporase. îi spusesem, din greșeală, Desmond o dată, și mi se părea artificial să revenim la domnul Maitland după aceea.

- Mă voi ocupa de Stone, spuse el când trăsura se opri. îl voi pune pe Grant să se uite în casa lui. Mai am și alte câteva idei.

- Ce fel de idei?

- Am de gând să mă întorc la locul faptei - nu la tine acasă, ci unde s-a făcut schimbul - și să urmez drumul pe care Graham s-a întors acasă. Inițial, am crezut că s-ar putea să fi lăsat pachetul la K. Norman, dacă-ți amintești. N-a fost așa, dar s-ar putea să mă lovească din nou inspirația în timp ce merg pe drumul acela.

- Dacă mă rogi foarte frumos, s-ar putea să merg și eu cu tine, m-am oferit eu.

- Atunci nu te voi ruga frumos. Nu-ți va plăcea.

Extraordinarul meu gest de a mă oferi fusese respins brutal. Era suficient pentru a-mi reduce indispoziția și a-mi da seama cât de josnic era Desmond Maitland.

- Atunci, voi veni cu Eliot. Trece mâine pe la mine, i-am spus, foarte atentă să nu sune malițios.

- Asta mă va învăța minte! Belle, eu pot fi condus, dar nu cu amenințări copilărești.

Pentru a doua oară în acea noapte eram agresată de o persoană care se considerase gentleman. Domnul Maitland băuse vin, ca și domnul Thomson. Era în toate privințele la fel de insistent, cu toate acestea pe ansamblu, experiența era complet diferită. Buzele lui tinere ardeau și ale mele răspundeau, în ciuda judecății mele. Căldura emana prin mine și în jurul nostru, încingând spiritele și imaginația cu emoții nemaitrăite înainte. Ca fiica unui preot, îmi dădeam seama că aceasta trebuie să fie o mare greșeală, totuși mi se părea absolut potrivit și natural, și inevitabil. Si incredibil de plăcut.

Când în cele din urmă am putut să vorbesc, vocea mea era ca o șoaptă tremurândă.

- Acum chiar că trebuie să plec.

- îți șifonez imaginea, draga mea? mă necăji el. Ochii lui negri prinseseră reflexia unei lămpi din stradă, chiar înainte să-și coboare capul.

Cu fața extrem de serioasă, mă întrebă:

- Să înțeleg că nu mai suntem dușmani de moarte, domnișoară Haley?

- Eu nu prea le permit dușmanilor de moarte să mă compromită, domnule Maitland.

Un zâmbet apăru pe chipul lui.

- Să te compromită? Nu prea aș spune că am ajuns atât de departe! cineva ca Esther ar putea fi compromisă cu un sărut, dar sigur, unei femei care a fost logodită, i se îngăduie ceva mai multe.

- La Londra, poate, la Bath, te asigur, această doamnă logodită nu a fost atât de bine lucrată ca în seara aceasta.

Păru surprins; uluit nu este un cuvânt prea dur pentru a descrie mutra uimită pe care o făcu.

- Mi-e teamă că m-am lăsat dus de val. Data viitoare voi încerca să mă comport la fel de onorabil ca gentlemanii din Bath.

- Nu există termen de comparație, Desmond. Doar încearcă să crezi că nu sunt o mincinoasă și o hoață. Va fi suficient pentru început.

- Hai să încercăm amândoi să avem încredere. Nu voi crede că tu vrei să furi banii, dacă promiți să crezi că eu nu vreau să-l hărțuiesc pe Pelty. Asta m-a durut, iubito!

- Bine! Acum știi cum stau lucrurile, și cum m-am simțit eu.

- îngerii sunt supuși răzbunării, nu-i așa? întrebă el și îmi luă bărbia în mână. Cunoștințele mele teologice sunt depășite. Mama ta te va considera un înger căzut dacă intri arătând astfel.

Am crezut că trebuie să se vadă strălucirea feței mele în urma îmbrățișărilor, dar când își scoase batista și îmi șterse o urmă de praf de pe obraz, mi-am dat seama că se referea la praful în care căzusem.

- Văd că luminile sunt aprinse, așa că au ajuns în siguranță acasă. Cred că se îngrijorează pentru tine. Trebuie să plec. Pot să îndrăznesc să mă prezint la ușa ta mâine?

- Drumul ți-e pavat.

Am coborât din trăsura lui Desmond și el m-a însoțit până la ușă.

- Regret sincer tot răul pe care ți l-am provocat, Belle. într-o zi ne vom uita în urmă și vom râde, ei?

Gândul unui viitor împreună îmi aduse un zâmbet pe față.

- Văd că deja zâmbești.

- Sunt prea obosită ca să mă strâmb.

- Bine, oportunități ca acestea nu trebuie irosite.

Am primit încă un sărut zdrobitor, încă arzând după îmbrățișări, ca să le mai dojenesc pe mama și pe Esther. Oricum nu puteam fi prea severă cu ele, pentru că erau îngrijorate pentru starea mea și pentru distrugerea noii mele pelerine aurii, ca și pentru coafura și fața mea murdară și, desigur, degetul care căpăta rapid o urâtă nuanță palidă. Am accentuat comportamentul erotic al lui Desmond, pentru a-i netezi drumul de întoarcere.

- De vreme ce ți-a intrat din nou în grații, e păcat că arătai atât de oribil, observă Esther.

- Unii oameni nu se judecă după aspect, Etsher, am spus eu cu demnitate.

Capitolul 12

în dimineața următoare, "tiranul" se afla într-o formă excelentă pentru a-și pune la zid odrasele. Mama fu luată la întrebări pentru că nu-l chestionase pe domnul Stone cu privire la bancnotă.

- N-am vrut să-l jignesc, Belle. Am fost mai convinsă ca niciodată că el n-are nimic de-a face cu asta. Doar Maitland este cel care ți-a sucit capul, judecând chiar și numai după felul cum s-a purtat cu noi.

- Ba cu mine s-a purtat foarte frumos, mamă. Dacă n-ar fi fost el, nu m-aș afla acum cu tine, azi, ci m-aș afla într-o casă cu femei seduse și abandonate, îi reamintii eu. Acolo unde va sfârși Esther dacă va continua în felul în care s-a purtat aseară.

Esther nu-i dădu nici o atenție. Ea se afla undeva, plutind în nori, cu gândul la gloria apusă a teatrului Haymarket sau poate la farmecul rotofei al domnului Duke. După dojana pe care le-am tras-o am avut și o veste bună pentru ele.

- Am hotărât să închiriez o pereche de cai pentru trăsura lui Graham, pentru restul scurtei noastre șederi.

- Crezi că merită pentru o singură zi? întrebă mama.

- E posibil să sfârșim prin a rămâne ceva mai mult, de vreme ce casa nu s-a vândut încă. După cum spuneai și tu, de ce să plătim un agent imobiliar cu două sute cincizeci de lire, când nu

avem de ce? Eliot va aduce trăsura azi.

Eliot nu considerase să le fi făcut o prea mare favoare mamei și a lui Esther. Ele ieșiră să inspecteze trăsura, dar când el se oferi să ne ia la plimbare pentru a-i verifica arcurile, ele refuzară.

- Mă întorc într-o oră, le spusei eu, ca să nu le vină vreo idee să le dea de știre domnilor Stone și Duke.

Tete-a-tete-ul cu Eliot era binevenit pentru că aveam să-i pun câteva întrebări. Prima ca importanță era bancnota pe care mi-o dăduse domnul Stone. Omițând incidentul și mandatul de percheziție, i-am vorbit despre părerea domnului Maitland cu privire la acea bancnotă.

- îl cunoști pe Stone mai bine decât noi, Eliot. Crezi că este posibil ca acesta să fie amestecat?

- Nu-l cunosc așa de bine. îl văd din când în când, acasă la mătușa Yootha. Nu trișează la cărți și se descurcă destul de bine pentru a nu trebui să fure, dar nu prea cred să fi făcut asta ca să se distreze. Știi care este părerea mea despre cine este răspunzător pentru furt, adăugă el. Domnul Maitland însuși a pus la cale întreaga afacere pentru a-l curăța pe Pelty de cele cinci sute de miare ale sale. Probabil că a făcut scamatoria asta de zeci de ori. N-ai observat crestătura din bancnotă?

- Nu, dar nu-mi vine să cred că domnul Maitland ar fi într-o

așa mare nevoie de bani, subliniai eu.

- Care ar fi mijlocul cel mai bun pentru a convinge lumea că e nevinovat?

- Dacă vreunul dintre agenții firmei Lloyd's este răspunzător, acesta nu poate fi altul decât domnul Pelty. Doar el este acela care a intermediat tranzacția. Domnul Maitland nu se afla în oraș în acea seară.

- Exact acesta era motivul care mă face să-l suspectez.

S-ar putea să fie Pelty. Pentru mine nu este doar un nume.

Conversația noastră era întreruptă de comentariile cu privire la confortul trăsurii și la nunta de la țară la care participase Eliot. Următorul subiect legat de acest caz a fost miniatura pe care o purtam în poșeta mea. M-am hotărât să i-o arăt și lui și l-am întrebat dacă recunoaște fata.

O înfășcă cu degetele crispate.

- De unde ai asta? mă întrebă tăios.

- Am găsit-o în camera lui Graham. O recunoști desigur. Cine este?

îi trebuiră câteva clipe pentru a-și cântări răspunsul, dar când vorbi, păru că spune adevărul.

- Este o femeie cu care se întâlnea Graham înainte de a te cunoaște pe tine. Nici nu știu cum o cheamă, dar ieșea din când în când cu ea la teatru sau să ia cina.

- Poate că Yootha o va recunoaște.

- Am zis o femeie, nu o doamnă. Se întoarse spre mine cu o mină sumbră. Belle, hai să nu mai scormonim trecutul.

- Eu n-aș numi-o trecut! Are o expresie șireată a feței. Ce gen de femeie este?

- Este genul de femeie cu care se încurcă un tânăr burlac singuratic. Ăsta-i trecutul lui Graham. Trecutul îndepărtat. Nu-ți mai chinui gândurile în zadar. Ea n-a mai însemnat nimic pentru el din clipa când te-a cunoscut pe tine. Te rog, dă-mi mie asta și uită că ai văzut-o vreodată.

Răspunsul meu a fost s-o pun la loc în poșetă și să închid fermoarul. N-aș fi vrut ca Graham să și-o pună sub pernă dacă nu însemna nimic pentru el.

- Ești extrem de necooperant, Eliot. Reticența ta nu face altceva decât să mă facă mai curioasă decât înainte. Nu voiam să aflu decât cine e fata.

El se enervă.

- Cum rămâne cu trăsura? O păstrezi sau o scoți la vânzare?

- Fără îndoială că o voi păstra și voi închiria un echipaj de cai de tracțiune.

Poți să te ocupi tu de treaba asta în locul meu?

- Ai putea obține mai bine de o sută de lire pentru atelaj, o tentă el.

- Da, și aș putea plăti de două ori mai mult pentru unul nou. Al nostru de acasă arată jalnic. îl voi păstra.

- Ai vreo ofertă pentru casă?

- N-am nici una mai serioasă.

- De ce nu încerci la un agent imobiliar?

- Pentru căsunt în pană de bani. Nu vreau să plătesc comision.

- Mi-ar face plăcere să mă consideri agentul tău, fără nici un comision. Zău, nu m-ar deranja deloc.

- Pari tare dornic să scapi de noi, Eliot! îl dojenii eu în glumă.

- Să scap de voi! Belle, cum poți să spui așa ceva? Nu mă gNndesc decât la interesul vostru. Eo, asta-i bună! întreaga familie luați în derâdere Londra din clipa în care ați sosit aici. Credeam că ești dornică să te întorci acasă, dar dacă intenționezi să mai stai, trebuie să organizăm o distracție pentru tine.

L-am găsit pe domnul Maitland mult mai distractic decât Eliot, așa că nu l-am încurajat pe acesta din urmă. După un sfert de oră, trăsura făcu cale întoarsă și o luarăm spre casă. L-am invitat să intre pentru a-l servi cu un pahar de vin, dar el avea o întâlnire și nu putu accepta invitația. îmi promise să aducă o pereche de cai ca să-i văd, într-un viitor foarte apropiat și plecă.

După ce mi-am scos boneta și pelerina, am pus cele trei obiecte misterioase pe pat și m-am așezat să le privesc: Portretul

unei femei, o cheie de la o ușă misterioasă și agenda de buzunar cu numele de K. Norman de pe Aleea Fleury. Cele trei obiecte aflate acolo la un loc se legară cu atâta ușurință încât mă mirai și eu de propria mea prostie de a nu fi făcut legătura între ele mai devreme. Fata se numea K. Norman, iar cheia era de la apartamentul ei, și Graham a avut-o pe inelul său de chei când fusese ucis.

Eram copleșită de o curiozitate morbidă. Cu ce fel de om mă logodisem? Chiar m-am surprins întrebându-mă dacă Graham avusese vreodată intenția de a restitui casetă cu bani proprietarului de drept. Si dacă fusese îndrăgostit de K. Norman, de ce nu o ceruse în căsătorie pe ea? Nu era un vânător de zestre - dacă ar fi fost, nu s-ar fi uitat la mica mea avere. Nu, o iubise pe K. Norman, dar pe mine mă iubise? K. Norman nu era o doamnă, conform spuselor lui Eliot. Ar fi fost Graham tentat să se căsătorească cu ea, totuși, și ar fi făcut el pasul de a mi se alătura pentru a preveni un astfel de dezastru social? După experiențele mele în dragoste cu Desmond, mi-am dat seama că legătura amoroasă a lui Graham cu mine fusese pur și simplu de formă. Orice femeie cu un minimum de experiență și-ar fi dat seama de asta, dar cu mine a fost o legătură perfectă. Câte batiste n-am udat eu cu lacrimi amare?

Țelul meu era acum să merg s-o văd pe K. Norman. în

mintea mea am botezat-o Kitty, ca să se împotrivească cu înfățișarea ei. Atât Eliot cât și Desmond ziseseră că aceasta nu mai locuia pe Aleea Fleury dar ei intenționaseră doar să mă scutească de neplăcerea de a afla despre ea. Iată de ce Desmond refuzase cu încăpățânare să mă ducă acolo. Nu era vorba de vecinătate, foarte aproape de Long Acre, ci de locuitorul din Aleea Fleury, nr. 2B. Nu-mi păsa nici un pic ce știe Eliot, dar mă durea gândul că Desmond crede că eu n-am fost iubită niciodată.

Stăteam ca pe ghimpi de nerăbdare s-o întâlnesc pe Kitty, dar nu voiam ca mama să afle nimic despre ea. Pe de altă parte, nu puteam merge singură. Esther? Nu. în cele din urmă m-am hotărât să-l iau pe Hotchikins cu mine și să mă duc îndată ce Eliot îmi va aduce perechea de cai.

Acest lucru s-a petrecut mai repede decât mă așteptam. Chiar în acea după-amiază mi-au fost aduși caii, dar Eliot nu i-a însoțit. în locul său și-a trimis grăjdarul, dar l-am expediat înapoi pentru a fi sigură că nu se va afla de aventura mea.

- întoarce-te într-o oră să iei trăsura. în ce grajd va fi adăpostită?

- La domnul Eliot, deocamdată, zise grăjdarul și o întinse bucuros.

Din păcate, Esther își puse în cap să mă însoțească și mi-a trebuit mult efort ca s-o conving că mă duc numai la biblioteca

publică să iau niște cărți. Motivul îi scăzu interesul. Cărțile reprezentau o ciumă pentru ea, iar biblioteca un loc de carantină.

Hiotchkins era nervos ca un debvutant în călătoria sa în aglomerația londoneză. Ne oprirăm să cumpărăm o hartă a orașului de la un chioș de ziare și ne aplecarăm asupra ei, căutând cu atenție Aleea Fleury. Nu era chiar atât de departe, dar străzile erau întortochiate, iar Hotchikins se rătăci de vreo zece ori. Trecuse mai bine de o oră până găsirăm strădița care nu era mai mare decât o alee dosnică, purtând tăblița "Aleea Fleury". Era pur și simplu neglijabilă. Cum a fost posibil ca Graham să dea peste o femeie în coclaurile astea - sau, mai rău, să-și mute amanta aici?

Mi-a fost frică să intru singură, dar și să las trăsura nesupravegheată.

- Dacă nu mă întorc în cinci minute, Hotchikins, vino să mă salvezi, îi ordonă.

îi mărturisisem scopul vizitei mele, iar el fusese de acord să mă însoțească doar după ce-l amenințasem că mă duc singură într-o mahala periculoasă.

- Sunteți nebună de legat! mă avertiză el și-mi dădu un cuțit mic din bucătăria lui Ettie. Mi l-am băgat în buzunar și m-am îndreptat cu curaj peste poarta albastră. Primul ciocănit nu avu nici un rezultate. Al doilea fu mai puternic, făcând să apară o

babornița hâdă, cu o bonetă pe cap, șontâcăind.

- O caut pe K. Norman de la nr. 2B.

- Sus pe scări, mârâi aceasta și se întoarse în vizuina ei.

Scara era îngustă, abruptă și jegoasă. Chiar și aerul era viciat, duhnind a fiertură de varză și lături. Mi-am ridicat fusta, evitând orice atingere de balustradă și am pornit să urc.

în capătul scării am văzut două șiruri de uși de o parte și de alta a coridorului. Pe prima ușa, pe stânga, scria 2B. Am ciocănit scurt și mi-am ținut răsuflarea.

Nici un răspuns, dar am auzit un zgomot slab.

- Cine-i acolo? se auzi o voce slabă.

- O prietenă, vreau să vorbesc cu K. Norman.

- Aa, o doamnă! Un... un moment.

După câteva clipe ușa se deschise spre interior, iar eu, în cele din urmă, mă aflai în fața lui K. Norman în carne și oase. Părea o floare delicată îmbobocind în mijlocul gunoaielor din Aleea Fleury. Era o ființă micuță, deosebit de delicată, mai frumoasă decât arăta portretul ei. Capotul îi era vechi și ros, dar curat și cândva modern. Mă întrebam dacă i-l dăduse Graham. în timp ce o priveam fix, ea își strânse pleoapele unor ochi de o frumusețe incomparabilă și îmi examină boneta și rochia lungă. își deschise buzele și lăsă să-i scape, cu un accent groaznic:

- Ce dorești?

- O caut pe domnișoara Norman.

- Iată-mă. Cine te-a trimis?

- Pot intra?

- Domnul meu mi-a spus să nu stau de vorbă cu nimeni.

Am observat că-l înlocuise pe Graham.

- N-am venit să-ți fac nici un rău. Am ceva ce-ți aparține.

- Ce anume? mă întrebă ea cu suspiciune.

Am scos medalionul de fildeș și i l-am întins.

în timp ce-l examina, mă strecurai pe lângă ea și mă trezii stând într-un holișor scund și întunecos, dar la capătul acestuia o cameră de zi mai luminoasă primea strălucirea soarelui. N-am văzut pe nimeni altcineva și am simțit tentația de a mă îndrepta spre camera de zi.

- Ei, încotro? strigă ea, pornind în grabă după mine.

- Mă gândeam că puteam sta puțin de vorbă, domnișoară Norman.

- Mă cheamă Kat.

- Ce drăguț.

Ea continuă să privească medalionul.

- Grame a dat la făcut fotografia asta. L-ai cunoscut pe Grame?

- Da, l-am cunoscut.

în timp ce se uita din nou la miniatură, își încruntă

sprâncenele.

- Nu cumva ești doamna Mailer? întrebă ea.

îmi păru o idee bună să-mi acund identitatea și am spus:

- Da, mătușa lui Graham.

- Credeam că ești mai bătrână, zise ea cu oarecare îndoială, dar în cele din urmă mă acceptă. Aș zice că cei douăzeci și trei de ani ai mei i-au părut destui. Ea încă nu avea mai mult de optsprezece, am socotit și eu, și probabil să fi fost - Dumnezeule! - mai tânără decât Esther când Graham era cu ea. Am simțit un dezgust profund pentru el.

Singurul sentiment pe care l-am avut pentru fată a fost mila. Voiam să fac ceva pentru ea, să-i dau niște bani. Ne așezarăm în mica ei cameră de zi, o încăpere îngrijită și plăcută. Purta unele semne ale înclinației lui Graham pentru rafinament. Draperii de catifea la ferestre, care contrastau izbitor cu dușumelele de lemn și cu mobila plină de lovituri care împodobea modesta încăpere. Un tablou înrămat al lui Graham era așezat pe o masă de scris, într-un colț.

- Reușești să te descurci de la moartea lui Graham, Kate? Ți-ai găsit un protector?

- Acum am găsit, răspunse ea și zâmbi. Două gropițe încântătoare se iviră în colțurile gurii ei. Noul meu protector mă mută la țară.

- O să-ți placă?

- Nu mă deranjează. Si o să fie bine pentru "Baba".

- A, ai un copil! O altă săgeată îmi străpunse inima. Noul tău protector se va căsători cu tine?

Era o întrebare lipsită de tact. Dacă el ar fi intenționat acest lucru, n-ar fi așteptat să se nască copilul.

- Protectorii nu se căsătoresc cu femei de teapa mea. în special cu "Baba", adăugă ea sec. Copilă, așa cum era ea, învățase deja realitățile dure ale lumii în care trăia.

- Deci, protectorul tău nu este tatăl copilului?

întrebarea mea inoportună o făcu să se retragă într-o carapace. Ea nu răspunse, ci numai mă privi fix. în vreme ce ședeam se auziră plânsete, într-o cameră alăturată. Fără să scoată o vorbă, ea sări în picioare și alergă spre copil. Lipsi câteva minute. O auzeam vorbindu-i copilașului și primind în schimb niște gângureli. Părea o mamă foarte afectuoasă în ciuda tinereții ei.

Gângurelile se apropiară, eu fiind convinsă că îmi aduce copilul să-l văd. Deja regretam că venisem. Nu fusese decât o curiozitate nestăpânită. Voiam să plec imediat, să-i las câți bani aveam în poșetă și s-o șterg. Atunci, ea apăru în ușă, timidă, ținând pruncul cu mândrie în brațe ca să-l văd, și în clipa aceea orice gând de a o lua din loc îmi pieri. Chiar dacă vârsta pruncului, în jur de un an și jumătate, nu-mi dezvăluia numele tatălui, aspectul părului său ar fi făcut-o. Ședeam mută, privind fix un Graham în miniatură.

îmi recăpătai graiul.

- Ce frumos e! Cum îl cheamă?

- Grame, după tăticul lui. Dă-i binețe mătușii Yootha, Baba.

Apoi îmi puse în brațe bebelușul, iar eu am fost nevoită să-l accept. Acest lucru îmi oferi scuza de a-mi apleca ochii și a-mi ascunde tulburarea.

Kate vorbi cu căldură despre istețimea copilului, iar eu mă

trezii dând din cap aprobator și încercând să zâmbesc și să-l laud, dar aproape că nu-mi dădeam seama ce fac.

- Stie să meargă. Baba, ia arată-i tu lui tanti asta frumoasă cum știi să mergi.

Copilașul făcu vreo doi pași și apoi căzu în funduleț. După ce mi-l puse din nou în brațe, o întrebai ce vârstă are.

- Un an și jumătate, madam. Stie să zică "mama" dar e tare timid. Nu prea avem de-a face cu străinii.

Ea îmi oferi un ceai, dar știam că-mi este peste putință să beau.

- îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am vrut doar să... să te cunosc.

- De ce ți-a trebuit atât de mult? Grame zicea că dacă i s-ar întâmpla ceva, tu ai veni să ai grijă de mine.

- Când a spus asta? întrebai eu fixând-o ca fascinată.

- în seara în care a adus caseta cu bani.

El zicea că o să știi ce ai de făcut cu ei, iar eu nu trebuie să cheltuiesc nici un ban, nici un bănuț.

- Banii! Deci a venit aici în seara...

- O, da, doamnă Mailer. A venit spărgând ușa și aruncând caseta în cămăruța aia de acolo. Arătă către o ușă mică din celălalt capăt al camerei. Era pe jumătate mort de spaimă. Zicea că lasă banii în caz că e încolțit. Nu știam ce să fac cu ei. Am

încercat să vă găsesc doamnă Mailer, dar nu știam unde stați și când m-am dus în West End să vă caut, o doamnă a pus să cheme polițiștii de pe Bow Street. Zicea că târfele ar trebui să-și cunoască locul, adăugă ea cu stinghereală.

Mă gândeam că judec nedrept, dar la ce cruzime fusese supusă această copilă, și asta numai pentru că încerca să fie cinstită!

- E mare păcat, Kate. Adevărul este că nici Graham nu mi-a dat adresa ta.

Ea primi această veste lipsită de sens cu umilință. Mi-am dat seama că Yootha știuse totul despre Kate Norman. Știuse la ce condiție mizerabilă fusese redusă copila când Graham a fost ucis pe neașteptate, iar ea nu ridicase nici un deget ca s-o ajute. Ar fi fost într-o clipă aici dacă ar fi știut despre bani! Banii puteau fi încă folosiți. Eram sigură că îl pot convinge pe Desmond să-i dea lui Kate o parte însemnată din aceștia, ca recompensă.

- Cu privire la bani, Kate. Pentru că tot mă aflu aici, îi voi lua cu mine.

Ea păru uimită.

- Dar s-au dus deja. I-am dat noului meu protector, acum două zile.

Stăteam nemișcată, încercând să-mi imaginez ce se întâmplase și cine e noul ei protector.

- Domnul Stone, vrei să spui? o cercetai eu.

- A, nu. Domnul Maitland. El mi-a explicat că sunt banii lui. Mi-a dat ca recompensă zece lire și are de gând să mă mute pe mine și pe Baba la țară. Mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni, dar nu-mi pasă ce zice. N-aș putea să-i închid ușa în nas mătușii lui Grame.

- Domnul Maitland!

- Da, reprezentantul de la Lloyd's. Ce domn minunat.

Sedeam mută, încercând să găsesc cap și coadă povestirii ei. Deci, cu două zile în urmă, Desmond luase banii. Banii erau la el când l-au adus pe sergentul Roy să-mi cerceteze casa. Eliot avea dreptate atunci - el plănuia să-l lase pe Pelty fără cei cinci mii ai săi. Cu siguranță că a greșit!

- Un domn înalt, cu părul negru, așa-i?

- E chipeș. Am petrecut bine în căutare de o căsuță. O, lui Baba o să-i placă la țară! Zâmbea fericită.

- îmi pare atât de bine!

Doream să plec, dar țineam în brațe micuța odraslă gângurind, fructul dragostei lui Graham, încercând să găsesc o modalitate politicoasă de a pleca. Zgomotul pașilor lui Hotchkins pe scări fu acela care mă scoase în cele din urmă din impas. Kate își înfășcă pruncul și alergă să încuie ușa.

- Acesta este vizitiul meu. Trebuie să plec acum. Voi ține

legătura cu tine, Kate. O să-ți trimit un bilet.

- Ce bine. Desmond o să mi-l citească. Așa îl cheamă pe domnul Maitland, zise ea cu aceeași mândrie în glas. Baba și Des - cele două pietricele scânteietoare din viața ei de bijuterie ieftină.

A trebuit să am un oarecare resentiment pentru faptul că îmi furase cei doi bărbați pe care i-am iubit, dar eu eram împietrită.

- Da, bine, la revedere, Kate.

Mi-a... părut bine să te cunosc.

- Grame mi-a vorbit atât de mult despre tine! O să ținem legătura.

Hotchkins ciocăni mai tare în ușă. Mi-am luat rămas-bun de la ea și am ieșit împiedicându-mă de prag. Reproșuri zgomotoase îmi răsunară în urechi în timp ce coboram în grabă scara abruptă. Ce spaimă îi trăsesem! N-am lipsit decât zece minute și o droaie de copii zdrențuroși s-au și adunat în jurul trăsurii, așa că el n-a îndrăznit s-o lase nesupravegheată.

Eram încă fără glas cânt Hotchkins împrăștia haimanalele iar trăsura se puse în mișcare, înapoi spre Elm Street. Graham era tată, deși nu și-a văzut niciodată fiul. Probabil Kate rămăsese gravidă cu puțin timp înainte de moartea lui - cam cu trei luni înainte... Iar el era logodit cu mine pe atunci. După afirmațiile lui Eliot, treaba se întâmplase înainte ca Graham să mă cunoască pe

mine. El jonglase cu noi amândouă, amantă și logodnică. Pentru mine a fost un șoc îngrozitor, dar suspiciunile anterioare m-au ajutat să mă pregătesc pentru durerea ce va urma. în timp ce trăsura înainta, nu mă gândeam ce va urma, nu mă gândeam decât la înșelăciunea lui Desmond.

Acesta se dusese glonț pe Fleury Lane și aflase povestea de la Kate. Luase banii de la ea cu vorbe dulci și ștersese urma făcând să se creadă că eu fusesem aceea care-i aveam. îmi supusese familia la acea percheziție josnică și știuse tot timpul că noi suntem nevinovate.

Era limpede de ce acest loc era nepotrivit pentru mine ca să-l vizitez. Și el continua să tatoneze ce punem la cale eu și Eliot. Știa că Eliot fusese o dată acolo și se temea că acesta se va mai duce, iar Kate fusese somată să nu primească pe nimeni în casă. Dar Kate s-a gândit că poate primi "o doamnă”. în generozitatea lui, îi dăduse fetei zece lire și permisiunea de a o instala la țară - ca s-o scoată din oraș pentru ca nimeni să nu afle adevărul.

Unde să mă duc cu ceea ce aflasem? Bow Street părea locul cel mai potrivit, dar n-o să merg singură. Am nevoie de un sprijin moral. Mama? Nu, i-ar fi scârbă. Eliot? N-ar croncăni el "ți-am spus eu?” Ceea ce, de fapt, și spusese. Mă avertizase să stau departe de Fleury Lane și de domnul Maitland. Ar fi trebuit să-i dau ascultare. Regretul mă urmărea ca o umbră, acum când

ne apropiam de Elm Street. Dar nu era o
umbră; asta ar fi presupus prezența unei surse de lumină și nu exista nici o lumină în această afacere tenebroasă.

Capitolul 13

Nu mai luasem măsuri de precauție să le interzic mamei și lui Esther să iasă. Ettie mi-a spus că sunase doamna Mailer și le dusese în Bond Street. Deîndată ce îmi dădusem seama că în trăsura lor nu era nici un bărbat, eram fericită că nu fusesem acasă, deoarece am avut liniște să mă gândesc la neplăcuta afacere "Maitland". L-am ales pe Eliot drept protector, mai ales că vizitiul său urma să vină în scurt timp pentru a lua trăsura. îl voi pune pe Eliot să se ducă în Bow Street pentru a da în vileag afacerea. M-am consolat imaginându-mi-l pe Maitland în boxa acuzaților, demascat drept un ticălos ce era.

Ce acuzație i-ar putea aduce? Furt? Dar recuperarea banilor proprii nu este ceva ilegal, cu siguranță ar pretinde că dorea să-i dea lui Pelty partea lui. îndrumarea pe căi greșite a bietei Kate Norman? Asta cu greu l-ar putea băga la închisoare, sau jumătatea din populație de sex bărbătesc a Londrei ar fi după gratii. Graham însuși ar fi închis, dacă n-ar fi îngropat. Trebuia să existe ceva! Nu era posibil ca un bărbat care s-a comportat atât de rău ca Maitland să nu fie tras la răspundere de către lege pentru faptele sale. Dar cele mai mari eforturi ale mele de a-mi

imagina o acuzație plauzibilă mi-au pricinuit numai frustrare. Ar scăpa basma curată pentru a distruge alte femei și pentru a hărțui alte doamne care respectă legea.

Vizitiul lui Eliot nu fu întâmpinat de bună dispoziție din partea mea când sosi cu întârziere pentru a lua trăsura.

- Ți-am spus peste o oră! i-am reproșat.

- Acum o oră eram aici în bucătărie, așteptând să fiu condus la ușă, replică nerușinatul în cel mai insolent mod inimaginabil.

- Vreau să te duci imediat la domnul Sutton și să-l rogi să vină aici. Este o problemă de maximă urgență.

Și nu pierde timpul pe drum!

Nu-mi spusese că-mi înțelesese ordinul, ci îmi întorsese imprudent spatele, și în ciuda impertinenței pe care o arătase, în cincisprezece minute Eliot ajunsese la ușă.

- Proastă marfă ți-ai mai angajat și tu pentru a-ți conduce grajdul, Eliot, l-am dojenit. N-am văzut niciodată un băiat atât de prost crescut.

- Servitorii de la oraș sunt imposibili, admise el. Cum ți s-a părut perechea de cai de care ți-am făcut rost?

- Sunt foarte buni, dar nu acesta este motivul pentru care ți-am trimis un mesaj atât de urgent. Eliot, m-am dus în Aleea Fleury.

Făcu un gest involuntar de a veni spre mine, iar ochii i se

măriră de spaimă.

- Ce? Belle, ți-am spus să nu te duci acolo!

- Nu te speria, Eliot. Nu mi s-a întâmplat nimic.

Pe față îi apăru un zâmbet disprețuitor.

- Atunci, ai văzut cum trăiesc Kate Norman și femeile de genul ei. Nu este o panoramă prea plăcută. Te-am indus în eroare numai pentru a te scuti de durerea de a afla, Belle. Nu trebuie să-l judeci prea aspru pe Graham. Este trist, dar mulți bărbați fac la fel. Dacă ai fi cunoscut-o pe Kate, ai fi văzut că ea, măcar, este o persoană amabilă, politicoasă și drăguță, nu este vulgară și comună, ca toate femeile de teapa ei.

- Drăguță? Nu aceeași a fost impresia mea!

Se ridică repede de pe scaun.

- Dar cu siguranță că n-ai cunoscut-o! Am spus - când am fost în Aleea Fleury mi s-a spus că s-a mutat la țară. Vai, Doamne, atunci ai aflat despre copil! Sperasem să te scutesc măcar de asta. Totuși, trebuie să te fi întrebat de ce a cumpărat o casă atât de mică pentru el însuși. Trebuia să ofere una și celeilalte familii, care avea nevoie de adăpost, bineînțeles. Am încercat să-l conving să nu facă asta, dar știi cum era Graham. O dată mi-a făcut cunoștință cu o fată - nu știu ce a văzut la ea.

I-am făcut semn cu mâna să lăsăm la o parte aceste detalii.

- Plecatul la țară este praf în ochi! am exclamat eu și am avut

plăcerea de a-i dezvălui adevărata poveste. Păru încurcat. Nu credeam că vei fi atât de surprins. Mi-ai spus de la început că Maitland avea bani!

- Da, Belle, dar nu aveam nici cea mai vagă idee că domnișoara Norman era implicată.

- Este implicată fără a fi vinovată. Maitland o plătește cu zece lire amărâte și-i promite o casă la țară, el fiindu-i protector. Scopul lui este s-o mute din oraș pentru ca Pelty să nu afle despre ea, bineînțeles. Vreau cel puțin să-i scriu un bilet lui Pelty și să-l demasc pe Maitland. Aș vrea să-l pot vedea în spatele gratiilor.

- Este perfid ca un șarpe. Până la urmă Pelty îi va ține partea. Vei vedea. Este pierdere de timp să mă duc în Bow Street, cu toate că, probabil, ar trebui s-o avertizez pe domnișoara Norman.

- Biata domnișoară Norman. Ce se va întâmpla cu ea și copilul? Acest lucru mă frământa și pe mine, și am început să țes un plan. Era unul radical, dar corect.

- Este un act de generozitate să-ți faci probleme pentru ea. Dar va cădea în picioare. Cele de teapa ei se descurcă întotdeauna, și în afară de asta, pentru câțiva ani de acum încolo, va avea tinerețea și frumusețea de partea ei.

- M-am hotărât s-o ajut într-un fel.

Financiar, vreau să spun.

- Cincizeci de guinee, poate... Si voi mai adăuga încă o dată pe atât, de dragul lui Graham.

- Este drăguț din partea ta, dar o sută de guinee nu-l vor ajuta pe băiat să crească și să studieze. Vei crede că am luat-o razna, dar doresc să fac mai mult, cu mult mai mult.

Se uită la mine neîncrezător.

- Cât de mult...

- Tot ce mi-a dat Graham mie. Casa. Nu mai pot suporta s-o văd de când am aflat adevărul. Trebuia să i-o fi lăsat copilului său, nu mie.

- Nu zău, asta e prea mult! Ești tulburată. Mai gândește-te la asta câteva zile.

- Nu mi-e teamă că mă voi răzgândi și știu că acesta este lucrul cel mai potrivit pe care trebuie să-l fac.

- Nu s-ar simți ca acasă într-un cartier ca acesta.

- Stiu, am fost de acord, amintindu-mi cu nostalgie povestea izgonirii ei din West End. Voi vinde casa și-i voi pune banii într-un cont care să-i aducă un venit și să nu mai poată fi înșelată la bani. Este o fată atât de naivă și credulă, încât acesta este singurul lucru pe care pot să-l fac. Poate își va cumpăra o căsuță la țară.

Părea s-o încânte ideea.

- N-ar fi necesari toți banii pe care ți i-a lăsat Graham.

Am scuturat din cap.

- Eliot, mă așteptam la mai mult din partea ta. Acesta despre care vorbim este fiul lui Graham - vărul tău.

- La naiba, cine spune că Graham este tatăl?

- Vai, dacă ai fi văzut copilul, n-ai mai spune asta. Este imaginea tatălui său.

Se încruntă și se gândi mai bine.

- Este adevărat, n-am văzut copilul. Nu era nimeni acasă când m-am dus. Bătrâna de jos mi-a spus că se mutaseră.

- Asta din cauză că domnul Maitland o grăbise să plece la țară pentru a căuta o casă. Totuși, nu-și va ține promisiunea. Eu sunt cea mai potrivită să am grijă de ea, ca o datorie față de Graham. Crezi că știa.... despre fiul său, vreau să spun?

- Da, știa. îl neliniștea cumplit. Acesta este singurul motiv pentru care a continuat să se întâlnească cu ea după logodna voastră.

- Copilul a fost conceput după logodna noastră, Eliot. Nu mai este nevoie să-mi menajezi sentimentele. Vreau ca fata să știe că viitorul ei este asigurat și vreau s-o avertizez în ceea ce-l privește pe Maitland. Vii cu mine, să-i spun?

- Lasă-mă pe mine s-o fac în locul tău. Nu trebuie ca tu să te întorci acolo. Trebuie să fie dureros pentru tine. De fapt, după cum ai spus, copilul este vărul meu. De ce nu mă împuternicești

pe mine să fiu îngerul lui păzitor? In ceea ce privește cealaltă problemă, ne vom asigura că nu va face ceva prostesc cu banii.

- Vreau să mă consult cu mama, dar pare o idee bună. Tu vei ști ce școli sunt potrivite pentru băiat, și așa mai departe.

Amândoi eram nerăbdători să trecem la fapte. Era trist să știi că nu mai sunt eu moștenitoarea, dar nu m-aș fi putut bucura nici o clipă de bani, știind condițiile precare în care trăia Kate. Acum avea o șansă, și dacă măcar avea o urmă de caracter în ea, ar putea duce o viață decentă. Mă gândeam că era destul de tânără pentru a face ceva pentru ea însăși și pentru Baba.

Acestea erau gândurile mele în timp ce stăteam singură, așteptând întoarcerea mamei. Dacă ar veni
Yootha, i-aș spune și ei vreo două. Era la fel de rea ca Maitland. Maitland care, din păcate, mai era Desmond în gândurile mele. Cum putea fi atât de prefăcut?

Dar atitudinea lui fusese duplicitară încă de când pusesem ochii pe fața lui frumoasă. Si-a croit întotdeauna drum spre împăcare, dar de data asta nu vor mai exista lingușeli. Chiar aseară spusese că trebuie să avem încredere unul în altul. Mi-a spus că s-a simțit jignit pentru că am crezut că voia să-l înșele pe Pelty. Probabil că face acest lucru de ani de zile! Ceea ce l-a lovit cel mai rău era că, în cele din urmă, devenise suspect. Asta ar fi de-ajuns pentru a-și pierde licența la Lloyd's, și doream atât de

mult să mă răzbun, încât voiam să mă asigur că cei de la Loyd's vor afla despre planul lui.

Tocmai scosesem hârtie și stiloul pentru a-i scrie lui Pelty, de la Lloyd's din Londra, când se auzi clopoțelul de la ușă. Totul îmi amintea de Desmond, chiar și clopoțelul pe care-l montase el, strâmb. Ce domn drăguț îl crezuserăm toate în acea noapte.

Hotchkins răspunse la ușă și curând am auzit în hol inconfundabilul accent al domnului Maitland, făcând glume pe seama vremii. Hotchkins, care nu aflase despre descoperirile mele din Aleea Fleury, îl primi ca pe un prieten de mult pierdut.

Am zburat spre ușă pentru a-l da afară, dar am ajuns prea târziu. Iși scosese deja pălăria și-și dăduse jos haina.

- Nu vă deranjați să vă dezbrăcați, domnule Maitland. Nu veți rămâne, îi spusei.

Asta îl făcu să caște ochii. Se uită la mine cu o figură nedumerită.

- Ce este, Belle? întrebă el.

L-am lăsat să intre în hol și am așteptat până ce Hotchkins se întoarse la bucătărie, înainte de a-mi începe tirada.

- Am fost în Aleea Fleury și am cunoscut-o pe Kate Norman, domnule Maitland.

Păru confuz și în cele din urmă spuse:

- Drăguță creatură, nu-i așa?

- Iți place? Nu mă miră. Atunci, într-adevăr ai luat-o sub protecția dumitale, nu-i așa? Eram sigură că era o șmecherie ca s-o scoți din Londra.

Un zâmbet nesigur, nervos, licări, stingându-se apoi treptat într-o întrebare:

- Poftim?

- Stiu totul. Nu-i nevoie să te mai ascunzi după deget. îndrăznesc să spun că nu este ilegal să-ți recuperezi banii și nici chiar s-o seduci pe biata fată neștiutoare, dar te-aș sfătui să te asiguri că domnul Pelty își primește partea lui de bani. Tocmai îi scriam un bilet pentru a-l înștiința că ai recuperat fondurile.

- Ce vrei să spui? repetă el.

- Nu-ți face griji. Nu te pot condamna pentru stilul tău de a face afaceri.

Tăie aerul cu mâinile și se uită la mine, nevenindu-i să creadă.

- Belle, despre ce mama dracului vorbești? N-am sedus pe nimeni, iar dacă știi unde sunt banii mei, aș dori să-mi spui.

Ultima mea urmă de răbdare dispăru și am început să strig ca o nebună:

- Nu te mai obosi să minți! îți spun că știu toată povestea asta mizerabilă. Cum ai hărțuit-o pe fata aceea, ai luat banii de la ea și te-ai grăbit s-o scoți din oraș. N-ar fi trebuit s-o lași să se

întoarcă. A, știu că i-ai spus să nu vorbească cu nimeni, dar m-a confundat cu mătușa lui Graham, înțelegi, și mi-a spus totul. Si cred că ești o javră dezgustătoare și demnă de milă. Nu, asta-i o insultă la adresa javrelor. Tu ești mai rău.

El făcu un pas înainte și mă prinse de braț. Mă scutură bine și mă lăsă fără suflare.

- Ia-ți mâinile de pe mine, creatură a întunericului! i-am strigat gâfâind.

- Vrei să te potolești și sămi spui ce s-a întâmplat? Am fost o singură dată în Aleea Fleury. Am cunoscut-o pe Kate Norman și i-am ascultat povestea. Am recunoscut-o ca fiind fata din portretul pe care-l ținea Sutton sub pernă. A negat că ar ști ceva de bani. M-am dus înapoi după ce a apărut acea bancnotă tăiată, dar o bătrână de la parter mi-a spus că plecase la țară. Recunosc că l-am pus pe Graham să forțeze intrarea în apartamentul ei și să arunce o privire. N-a găsit nimic. Vrei să spui că domnișoara Norman avea banii în tot acest timp?

- Vrei să spui că nu i-ai luat tu? Ea mi-a spus că i-a dat domnului Maitland, agentul de asigurări. Te-a descris pe tine.

Măsură podeaua câțiva pași, frecându-și bărbia.

- Nu m-am prezentat Maitland.

- De ce nu?

- Nu știu! Nu voiam s-o sperii, și dacă ea avea banii, eu aș fi

fost ultima persoană căreia i-ar fi spus. Dacă era implicată, vreau să spun. Cum m-a descris?

- înalt, chipeș, vesel, păr închis la culoare...

- Atunci, el este.

Am clipit, neștiind despre cine era vorba.

- Cine este?

- Eliot Sutton. Belle, motivul pentru care am venit aici era să-ți spun că am aflat de unde avea Stone acea bancnotă. A jucat cărți cu Eliot și a câștigat. Eliot i-a dat trei bancnote. Una trebuie să să ți-o fi dat ție, una a fost cheltuită, și mai avea încă una. Eliot s-a dus în Aleea Fleury, dându-se drept mine.

- O, Dumnezeule, nu se poate! Eram zdruncinată de această posibilitate, dar nu voiam încă s-o admit. Mă uitam la el sperând o confirmare.

- Bineînțeles, asta e! A luat banii de la fata aceea credulă, pretinzând că-i aparțineau.

- Dar de unde putea...

- Nu tu l-ai îndrumat, așa cum m-ai îndrumat și pe mine?

- Am discutat despre ea.

O expresie de profundă gravitate se așternu pe chipul lui desmond. Părea gata-gata să mă sugrume.

- Am cre4zut că vom avea încredere unul în celălalt. Chiar

m-ai crezut capabil de...

Părea momentul potrivit pentru a-i mai da vești proaste.

- Des, el este cu ea acum. I-am spus despre tine... Adică ce mi-a spus Kate despre domnul Maitland. Ce vei face?

- Proasto! O va omorî. A mai ucis o dată pentru acești bani. Cât timp a trecut de când a plecat? In timp ce vorbea, fugea deja spre ușă, iar eu, la nici un pas în urma lui.

- Nu de mult, cincisprezece minute.

Işi puse repede pălăria pe cap, înfășcă haina și deschise ușa. Se opri doar o clipă pentru a mă împinge în casă. Am auzit clopoțelul căzând din cauza izbiturii ușii. Vizitiul său dăduse deja bice cailor și l-am văzut pe Des alergând pe lângă trăsură, deschizând ușa și sărind înăuntru.

M-am întors buimacă în salon și m-am cufundat pe canapea pentru a încerca să-mi fac ordine în gândurile confuze. Eliot era cel care o păcălise pe

Kate Norman, iar eu eram cea care îl conduasese la ea. Iar el stătea acolo, cu fața aceea de sfânt, pe tot parcursul povestirii mele, pentru a afla cât mai multe de la mine. Dar Desmond îl acuzase de lucruri mai grave decât acestea. "A mai ucis o dată pentru bani". își ucisese propriul văr?

Cu câtă nerăbdare se oferise să fie el îngerul păzitor al banilor lui Kate. Plănuia să-și ia și banii aceștia.

Poate chiar să o și omoare, după plecarea lui desmond. Si dacă plănuia s-o omoare pe Kate, nu cred că s-ar fi dat în lături de la a-l ucide și pe Desmond, dar dacă ar ajunge la timp pentru a-l prinde4. Oare Desmond avea pistol? Am sărit de pe canapea, blestemându-mă pentru că n-am ținut trăsura. Va trebui să ies în stradă pentru a încerca să găsesc una. Am înfășcat pelerina și am fugit ca o căprioară speriată, atrăgând niște priviri foarte stranii dinspre doamnele și domnii ieșiți la plimbarwe. Aproape că am dărâmat-o pe doamna Seymour și pe soțul ei, și nu aveam timp să-i cer scuze. Ea strigă după mine în timp ce eu mă îndreptam spre colțul străzii, dând din mână pentru a atrage atenția vreunei birje. Două trecuseră pe lângă mine de parcă aș fi fost invizibilă.

M-am hotărât să opresc prima trăsură particulară care ar fi apărut. Eram în stradă dând din mâini, și am avut un noroc chior, deoarece primul care trecu pe acolo fu Ralph Duke. Venea s-o viziteze pe Esther, cu o șaretă. Struni caii și se holbă la mine.

- Bună ziua, domnișoară Haley, spuse el cu voce întrebătoare.

Am sărit pe capră lângă el.

- Mână spre Aleea Fleury, i-am ordonat.

- Ce? De ce ați vrea să mergeți acolo, domnișoară Haley?

- Nu contează, doar dă bice mârțoagelor ăstora și gata!

- Ei bine, dacă spuneți dumneavoastră... sunteți sigură că n-

ați prefera parcul?

- Foarte sigură.

- Ăăă... Fleury Lane... nu sunt sigur că știu unde e.

- Pe lângă Long Acre.

- Nu știu acea zonă a Londrei.

- Este... mână spre est!

- Dar asta nu...

I-am smuls hățurile din mână si pornirăm. Constituiam o echipă foarte bizară, judecând după privirile ațintite asupra noastră. Faptul că-mi uitasem boneta ar fi putut avea ceva de-a face cu asta, as zice eu. Coafura mea era, cu siguranță, răvășită.

- Zău, ar trebui să luam cealaltă trăsură a mea, sugeră el. S-ar fi putut să-mi fie adusă în...

aii goneau periculos, așa că i-am înapoiat hățurile.

- Doar taci și mână. Aici întoarce la dreapta. Nu poți merge mai repede?

- Aceștia sunt cai de oraș, domnișoară.

- Dă-le bice.

- Poate ați dori să luați chiar dumneavoastră hățurile, lady Haley.

- Nu fi impertinent! i-am spus cu răceală, cu toate că habar nu aveam ce voise să spună.

După câteva cotituri, am zărit deodată Fleury Lane și l-am

îndreptat pe Duke într-acolo. Am văzut doar trăsura lui desmond așteptând în stradă, dar ăsta nu era un motiv pentru a mă liniști. Dacă Eliot ar fi venit cu frică, nu și-ar fi lăsat atelajul la vedere.

- Aceea pare trăsura lui Desmond! exclamă el. Ce naiba o fi făcând pe aici?

M-am întors pentru a sări de pe capră, iar Duke se uită împrejur după un băiat care să-i țină hățurile.

- Așteaptă aici! Vreau să mă aștepți!

Nu doream ca cele două picioare stângi ale sale să facă tărămboi pe scară.

- Cred că ar trebui să vin cu dumneavoastră. Vreau să zic...

- Așteaptă. Nu voi lipsi mult.

Am coborât și am fugit spre ușa albastră. Simțeam în gât gustul amar al spaimei. Inima mi se zbătea dureros și abia mai răsuflam. Ce scenă mă aștepta oare? Eliot, cu mâinile pline de sânge, sau cu un pistol în mână? Aveam nevoie de o armă. M-am uitat la biciul lui Duke, dar voiam ceva mai ușor manevrabil. Am alergat la trăsura lui Desmond, sperând să găsesc un pistol în buzunarul de la ușă. Tot ce am găsir fu o sticlă cu vin. Am luat-o și-mi păru destul de greu pentru a-l doborî pe Eliot, dacă mi-aș și luat destul elan. Cu sticla ascunsă sub pelerină, m-am întors în fața ușii albastre. N-am mai ciocănit de data asta, ci m-am

strecurat înăuntru și apoi sus, pe scările acelea întunecoase și abrupte, încet ca un șoricel, cu urechile ciulite după sunete de violență.

Ușa lui Kate era închisă, iar din spatele ei nu răzbătea nici un țipăt sau vreun foc de armă. M-am apropiat mai mult și am auzit tânguirea lui Baba. Plânsetele lui acopereau slabele zumzete ale vocilor. întâi mi-am lipit urechea de ușă, deoarece nu auzeam mai mult decât auzisem înainte, așa că m-am gândit să mă uit pe gaura cheii. Tot ce am văzut era un perete întunecat, care se afla la mică distanță. După câteva momente, mi-am dat seama că mă uitam de fapt în spatele unei jachete bărbătești. Desmond sau Eliot la un metru de ușă, cu fața spre cameră. Copilul încetă să plângă, iar sunetul vocilor deveni mai clar, eu putând să disting cuvintele.

- Nici să nu te gândești, ori o omor și pe ea și pe copil, spuse Eliot.

Se mișcă puțin într-o parte și am putut reuși s-o văd pe Kate, nu în întregime, ci de la umăr în jos. Ținea bebelușul în brațe și stătea chiar în fața lui Eliot. Degetele ei se mișcau convulsiv, ceea ce m-a făcut să-mi imaginez cu ușurință frica ei. Desmond trebuie să fi avut un pistol.

- Kate i-ai pistolul. Pune copilul jos chiar la picioarele mele.

Dacă îl vrei viu înapoi, nu vei încerca să faci vreo prostie.

Kate gemu înfundat, ca un animal muribund, dar făcu ce i se spuse. Ii dădu lui Eliot pistolul, iar ea își ridică fiul.

- Foarte bine. Asta-i foarte bine, spuse Eliot și se auzi un zgomot. Cunoscându-l ce fel de om era, acel zgomot l-am interpretat ca fiind o amenințare, ca sunetul cocoșului unui pistol. Nu i-ar lăsa în viață, pentru ca să nu-l reclame la poliție. L-ar împușca mai întâi pe Desmond și apoi pe Kate.

Mai bună ar fi fost sticla de vin, când ar fi ieșit și m-ar fi văzut! Am ridicat sticla și am privit-o, regretând că nu era un pistol. Ar trebui să deschid ușa și să încep să-l lovesc pe Eliot în cap înainte ca el să se întoarcă și să mă împuște. I-am verificat poziția pentru ultima oară și am observat că avansase un pas spre ușă. Acum nu stătea mai mult decât la o jumătate de metru de ea. Nu voi putea s-o deschid fără să-l lovesc.

Nu-l puteam vedea ridicând pistolul și țintind, dar tânduirea agonizată a lui Kate mă făcu să înțeleg ce se petrecea.

- Nu poți... se văicări ea.

Pe Desmond nu-l puteam localiza, nevăzând nimic din el. Spatele lui Eliot îl acoperea în întregime. Până să-l văd eu, el ar zăcea mort pe podea. Imaginea îmi încolți în minte, arătându-mi ce s-ar întâmpla dacă nu mă mișc mai repede.

Dacă nu-l puteam doborî pe Eliot cu sticla, l-aș lovi cu ușa și l-aș dezechilibra.

Am apucat strâns clanța și am împins ușa repede și cu forță, cu toată puterea mea. S-a deschis puțin, întâmpină rezistență și apoi cedă dintr-o dată, încât aproape am căzut în cameră.

întâia mea privire fu asupra lui Desmond. Trăia - arăta ca o stafie, dar trăia. în timp ce au am rămas privindu-l fix, el veni spre mine, repede ca o șopârlă. Eliot zăcea la picioarele mele, ținând strâns pistolul, cu Kate prinsă sub el. Baba îi zburase din brațe și se afla, buimac, în mijlocul camerei. Desmond se pregătea să-l lovească pe Eliot, dar eu eram mai aproape așa că l-am pocnit prima cu sticla. Am ridicat sticla de vin și am coborât-o peste capul lui Eliot, cu suficientă forță pentru a sparge sticla. Mă îndoiesc că la fel de ușor a crăpat și capul lui tare. Vinul se prelinse pe fruntea lui nobilă și îi pătă jacheta, dar el nu știa treaba asta, deoarece era inconștient.

Se produse o învălmășeală nebunească în timp ce Desmond îi smulse arma din mână, iar Kate se eliberă de sub corpul lui și liniști pruncul care zbiera ca din gură de șarpe, iar eu îi trăsei lui Eliot un picior, pentru mai multă siguranță, drept pentru care, degetul cel mare de la picior îmi provocă o durere mai mare ca niciodată.

Apoi, Desmond se întoarse către mine, ținând pistolul atârnat între degete și întrebă uluit:

- Ce faci aici, Belle?

Paralizată de șoc, i-am răspuns:

- Tocmai am venit, Duke m-a adus.

Un zâmbet îi tremură pe buze. Mă trase în brațele sale și spuse:

- Te iubesc.

L-am împins și i-am spus:

- Pariez că zici asta tuturor celor care-ți salvează viața.

Mă privi îndelung înainte de a vorbi și apoi îmi luă mâinile într-ale sale.

- Nu, doar ție.

- Aș dori să lași jos arma înainte să împuști pe cineva.

După ce ne asigurarăm că nimeni nu era rănit mortal, Desmond ceru niște frânghie pentru a-l lega pe Eliot. Mi s-a părut că își recăpătase cunoștința, dar mai degrabă făcea pe mortul în păpușoi ca să nu țină piept mâniei și disprețului nostru. După ce a fost legat fedeleș, m-am simțit în siguranță și am coborât, clătinându-mă, pentru a-l trimite pe Duke în Bow Street. Până să-l conving să se ducă, a venit Bow Street la noi. Desmond își trimisese vizitiul acolo înainte de a veni la Fleury Lane.

- Acela seamănă cu Eliot Sutton! exclamă Duke. E mort, nu-i așa?

- Măcar de-ar avea norocul ăla! i-am răspuns.

- Ce s-a întâmplat?

- I-am dat în cap.

- Aha! Se dădu un pas înapoi pentru ca eu să nu-l pot ajunge. Ar fi trebuit să-mi cereți pistolul, domnișoară Haley. Tocmai veneam de la Manton's și am două în șaretă. Dar, după cum văd, n-ați avea nevoie de pistol, decise el.

- Nu, de obicei omor cu mâinile goale, Duke.

Mai făcu un pas înapoi, înainte de a-și da seama că glumesc, ofițerul Roy preluă comanda, dar era un ofițer Roy politicos, pentru a face uitată politețea anterioară.

- Deci, această domnișoară vitează a salvat ziua, nu! Zâmbi larg și mă bătu ușor pe braț.

- Un truc obișnuit, îl informă Duke.

- Știam că nu sunteți genul de femeie nehotărâtă care să piardă timpul în luarea unei decizii și să accepte orice situație neplăcută, spuse Roy și-mi făcu cu ochiul. Să-l pocnești cu ușa și să-l dobori, asta mai zic și eu.

- Ia hoitul ăsta, i-am spus. Ia-l de aici cât mai curând. Trebuie să curățăm mizeria asta, am mai spus ducându-mă să iau mătura pentru a strânge cioburile înainte ca Baba și Duke să calce în ele, pentru că Duke îl preluase pe Baba și se jucau împreună pe podea.

Când m-am întors, Roy își îndreptase farmecul asupra lui

Kate. Făcea vâlvă în jurul lui Baba, încercând să-l smulgă atât de dur din strânsoarea lui Duke, încât Kate trebui să-și mute prețiosul copil în dormitor.

- Drăguț micuțul ăsta, îi spuse Roy lui Desmond, așteptând răspunsul lui Kate. Este soțul ei ăsta pe care-l șutuim? întrebă el.

- Nu, nu este căsătorită, Roy, îi spuse Desmond. în privirea pe care i-o aruncă Desmond drept răspuns, era o licărire de aprobare.

- Nu? Atunci cum se face că are un copil? întrebă Duke.

- A, acest gen este? întrebă Roy, dar nu cu dezaprobare. își arăta tot interesul. O fetișcană ca asta s-ar fi putut descurca mai bine, adăugă el, uitându-se prin cameră. El îl apucă pe Eliot dintr-o parte, iar vizitiul lui Desmond din cealaltă, și conversația lor continuă făcând abstracție de corpul inert și greu.

înainte de a pleca, Roy îi strigă lui Kate:

- Mă întorc repede, domnișoară. Pe la ora ceaiului.

Kate veni în salon și îi spuse zâmbind:

- Oh, mulțumesc. Mă voi simți în siguranță având un ofițer în casă. Nu mă vor închide, nu?

- Pentru ce? întrebă Roy, impresionat de contrariat. Legea nu se reduce încă la încarcerarea victimelor inocente. Nu atâta timp cât Arthur James Roy are un cuvânt de spus în toată chestia asta.

- Vai, vă mulțumesc, domnule, spuse ea, strălucind parcă. Sunt sigură că Roy l-ar fi lăsat pe Eliot să cadă dacă nu l-ar fi incomodat publicul.

- Nu-ți face griji fetițo. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic, promise el și se îndreptă spre ușă. Veți veni la cartierul general, domnule Maitland, pentru a depune acuzațiile?

- Voi veni negreșit, răspunse Desmond, întorcându-se apoi spre mine. Cel mai bine ar fi să te duci acasă, Belle. îmi voi lăsa vizitiul aici, pentru a-i da o mână de ajutor lui Kate.

Până se întoarce ofițerul ei, adăugă el blând, zâmbind timid.

- Voi sta cu ea.

- Nu-și va face griji mama ta?

- Da, și îi va face foarte bine să-și facă griji și pentru mine.

- Kate va fi în regulă. M-aș simți mai bine dacă te-aș ști acasă.

- Poate că ai dreptate. Am niște treburi de rezolvat.

- Voi trece pe la tine mai târziu. Mă vei lăsa să intru, nu-i așa? întrebă el glumind.

- Asta depinde cum evoluează lucrurile.

Dacă între timp îmi dau seama că m-am înșelat din nou, s-ar putea să găsești ușa încuiată.

- Cred că de data asta am dezlegat enigma, mai rămâne să aflăm ce a făcut cu banii.

Kate veni să ne mulțumească.

- Am avut noroc că ați apărut la timp, doamnă Mailer, îmi spuse.

Duke se încruntă și spuse:

- Nu dumneai este doamna Mailer.

Desmond deschise gura să-i explice, dar ar fi fost o poveste atât de lungă, încât hotărî să aștepte până mai târziu. Roy îl striga din capul scărilor pentru a-l însoți la poliție. Eu rămăsei doar până când vizitiul se întoarse pentru a-i ține companie lui Kate, apoi Duke, spuse:

- Vă conduc acasă, doamnă Mailer?

- Da, te rog.

- La care casă, Elm Street sau Berkeley Square?

- Cred că astăzi mă voi duce la reședința din Elm Street, Duke.

îmi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic despre brusca mea transformare în doamna Mailer.

- Ce s-a întâmplat acolo? întrebă el.

- Nimic important. Am îmbătat un șarpe.

- Ar fi trebuit să-l omorâți, spuse el, dar curând își dădu seama că șarpele despre care vorbeam era Eliot. I-am explicat cu lux de amănunte, și chiar l-am invitat înăuntru când m-am întors acasă.

- Veți dori să fiți singură cu familia, spuse el. Nu este un moment potrivit pentru mine să... mă amestec.

Pe scurta listă de cuvinte adresată domnului Duke a mai fost adăugată o oarecare cantitate de considerație.

- Ai dreptate, dar te rog să vii mai târziu, domnule Duke.

- Mă numesc Ralph, doamnă Mailer... ăă... domnișoară Haley.

- Mă numesc Belle, Duke.

- Ciudat nume pentru tine.

Ar trebui să-i adaug și niște inteligență pe lista de calități? Nu, nu era umor sarcastic era doar un comentariu.

înainte de a intra în casă, am rămas pe loc și am privit-o îndelung.

Era greu de imaginat că numai din cauza unui accident, voi fi stăpâna pe mai departe a acestei case micuțe.

Capitolul 14

Scurtele ore de lumină ale acelei după-amiezi de noiembrie păleau înainte ca Desmond să se întoarcă în Elm Street pentru a ne da raportul. Speram să am puțină intimitate, dar micul salon se umpluse gata să dea pe afară. Când Yootha Mailer le aduse pe Esther și pe mama de la plimbare, intră să bea un pahar cu vin. Abia apucaseră să se așeze, că doamna Seymour se și prezentă să le chestioneze dacă sunt tefere și probabil și dacă domnișoara Haley este zdravănă. Relatarea ei despre zborul meu din șareta lui Duke era suficient de expresivă ca s-o facă pe Yootha să rămână să descopere cauza.

Acest lucru o făcu să întârzie la întâlnirea cu domnii Stone și Thomson "Două Picioare". Acesta din urmă avea suficientă experiență pentru a n-o mai aștepta, dar domnul Stone îl urmă până în Elm Street. Duke sosise cam la cincisprezece minute după mine, umplând un scaun și zâmbind către Esther.

După ce am condus-o pe doamna Seymour, am fericit-o pe Yootha cu veștile despre micile prostioare făcute de nepoții ei. Ea scoase câteva exclamații politicoase de neîncredere pentru ca apoi să se întoarcă repede la ceea ce o interesa cu adevărat.

- Vrei să spui că domnișoara Norman avusese banii în toți acești ani și vrusese să mi-i dea mie?

Era o delectare să-i privești lăcomia vicleană de pe față transformându-se într-o umbră de regret.

O asigurai că Graham îi spusese lui Kate că mătușa lui va veni să ia banii și îi cerui să-mi spună de ce o abandonase pe fată, fără respectarea promisiunii.

- Habar n-am avut că banii sunt la ea! zise Yootha.

- Bănuiesc că aveai cunoștință de faptul că era însărcinată și total dezorientată fără ocrotirea lui Graham!

- Nu era treaba mea să-i port de grijă!

Nu e în obiceiul meu să încurajez târfele. O femeie de teapa ei... fii sigură că și-a găsit vreun bărbat care s-o ia sub aripa lui ocrotitoare.

întrucât habar n-aveam cum se descurcase Kate în toți acești ani, singurul meu răspuns fu o privire încărcată de reproș.

- Da, copilațșul, doamnă Mailer! exclamă mama. Copilașul este strănepotul dumitale!

- Prostii! N-am de gând să devin mătușă de strănepot încă mulți ani de acum înainte. Sunt mult prea tânără.

- Sărmana fată, suspină mama. Trebuie făcut ceva pentru ea.

- Belle a fost cea care a căpătat partea cea mai mare din moștenirea lui Graham, menționă Yootha. Dacă ai sentimentul că fiul lui Graham are nevoie de sprijin, mi se pare că...

- Normal că i-l voi oferi! spusei eu arțăgoasă. Ar fi putut spune că nu mă crede. Privirea ei nu mai făcea necesare vorbele.

Domnul Stone clătină din cap și plescăi din limbă.

- Hai să fim cinstiți, domnișoară Haley. Lăsați micuțul cerșetor să învețe să se apere singur.

N-o să-i strice deloc.

- Domnule Stone! replică mama cu respirația tăiată și cu o privire acuzatoare profund deziluzionată. Domnul Stone o vindecase în această clipă pe mama de afecțiunea ei temporară pentru el, iar pe mine mă bucura nespus de mult acest lucru.

Când se auziră roțile trăsurii lui Desmond, afară sub fereastră, Yootha își aduse brusc aminte că e timpul să plece.

- N-o să vrei să ai mult de-a face cu micuțul ăla cu încurcături, Belle, mă avertiză ea.

Se întâlniră la ușă, făcură amândoi câte o plecăciune țâfnoasă, apoi Yootha și domnul Stone plecară în timp ce Desmond intra.

El făcu o descriere mult mai vie a după-amiezii noastre decât o făcusem eu. îmi susținu teoria că Eliot plănuise cu mult înainte întreaga afacere a furtului și-l așteptase pe Graham să se întoarcă acasă cu banii în seara aceea.

- Zice că nu avusese nici un gând să-l ucidă pe Graham. Se gândea că doar o mască neagră pe față și un pistol vor fi de-ajuns ca să-l facă pe Graham să-i dea banii. Dar el nu pusese la socoteală împotrivirea vărului său. A avut loc o busculadă, Graham i-a smuls masca de pe față, iar de aici nu mai era nimic de făcut decât să-l termine. îmi imaginez decepția lui când aq descoperit că Graham nu avea banii la el.

- Atunci, Eliot a fost acela care a scotocit casa? întrebă Esther.

- Jumătate din Londra s-a vânturat pe acolo. Eliot, omul meu Grant, m-am dus chiar și eu o dată acolo și aș îndrăzni să spun că și Billie Crestătură a făcut o vizită în Elm Street.

- Billie Crestătură? întrebă Esther clipind repede din ochi. Ce nume oribil! Crestează oamenii cu cuțitul?

- Câtuși de puțin, o asigură Desmond. Asta este doar porecla lui. N-a tăiat niciodată nici măcar o găină, din câte știu eu.

- Ți-ai recuperat banii? îl întrebă mama pe Desmond.

- încă nu, dar Kate spune că Eliot i-a luat și i-a dus la căsuța pe care a închiriat-o pentru ea la est de Londra. I-a fost teamă să-i lase în apartamentul lui, unde i-aș fi găsit cu ușurință. Mă duc mâine la căsuța aceea. La ce sindrofie o să ia parte Eliot!

Mama dădu din cap și zise:

- Dacă el n-ar fi făcut greșeala să o lase pe Kate să vină înapoi în apartamentul din Fleury Lane, i-ar fi reușit schema.

- Totodeauna se face o greșeală, zise Desmond. De fapt, Eliot a făcut mai mult decât o greșeală. O dată ce ar fi început să cheltuiască banii, aș fi descoperit sursa în cele din urmă. A considerat-o pe Kate o fată atât de simpluță și ascultătoare încât a crezut că aceasta îi va urma porunca și nu va vorbi cu nimeni. El s-a grăbit așa de tare s-o scoată din Fleury Lane, încât nu i-a dat nici timpul necesar să-și strângă lucrurile. Si apoi, ea s-a gândit că Baba o să se simtă nefericit fără vreo câteva jucării preferate. Si ea însăși lăsase în urmă câteva lucruri de îmbrăcăminte. A dus-o din nou acasă pentru a strânge ce mai rămăsese și urma s-o ia înapoi după o oră. Vizitiul lui te urmărise în după-amiaza asta, Belle, și i-a raportat că fuseseși în Fleury lane. Eliot era pe cale să te iscodească chiar înainte de a trimite tu după el.

Mama ședea ascultând cu toată atenția pe care, de obicei,

o acorda citirii romanelor.

- Sărmana fată! Prin câte a trecut!

Belle o să facă ceva pentru ea.

Până acum nu se ivise ocazia să dau în vileag cum anume se va materializa actul meu de caritate și nici momentul de ofertă nu era oportun, așa că voi face asta mai târziu, când nu vom avea martori. Capul lui Ettie își făcu apariția în cadrul ușii, făcându-mi semne.

- Se apropie ora cinei. Stau și el la cină? întrebă ea.

Amândoi acceptară invitația fără mofturi. Cinarăm fără etichetă, în veșmintele de după-amiază. Cina fu veselă, cu singurul nostru subiect de conversație. Credeam că domnul Duke va avea bunul-simț să plece după cină, dar el avea poftă de stat în seara asta. I-am părăsit pe bărbați cu paharul lor de vin roșu, iar eu i-am dezvăluit mamei intențiile mele cu privire la casă.

I-a luat ceva timp să se obișnuiască.

- Crezi toată treaba asta, Belle? mă întrebă ea.

Știam ce simte, dar mai știam că dacă se gândește puțin mai profund înțelege corectitudinea deciziei mele. Graham, deci nu era un model de cinste cum mi l-am imaginat eu odată, n-a dat vreun indiciu de părăsire a familiei sale nelegitime. In nici un caz nu era un mișel ca

Eliot. Planul său de recuperare a banilor fusese nebunesc de cavaleresc. Mă așteptam ca Esther să vrea să aibă o discuție cu mine, pentru că era de la sine înțeles că mica avere care-mi picase din cer va fi împărțită cu toată familia. Dar ea păru complet dezinteresată.

- Foarte generos din partea ta, mă complimentă ea. Mă îndoiesc că i-aș da ei toți banii, dacă ar fi ai mei. Apoi, te vei reîntoarce curând cu mama la Bath?

- Ne vom întoarce toate trei.

Se înroși puțin și încuviință.

- Asta am vrut să spun și eu, desigur.

Nu reușise să mă păcălească. Acum știam de ce Duke se ținea scai de noi. înainte de încheierea serii, fie mamei, fie mie, ne va cere mâna ei.

Cred că fără să primească sfatul domnului Maitland, Duke ar fi vrut să vorbească cu mine. Vicleanul său mentor l-a îndreptat către mama noastră, cea mai ușor de convins, și a manevrat lucrurile în așa fel încât eu să fiu lăsată deoparte. desmond veni la ușă și spuse:

- Doamnă Haley, Duke ar vrea să vă vorbească o clipă în sufragerie.

Când mama se ridică să iasă, m-am ridicat și eu cu ea.

- Nu tu, Belle, zise ea, apucându-mă de mână. Esther se

așeză, părând nevinovată ca un șoricel în
cămara cu cașcaval.

- Trebuie să-mi iau lucrul de mână, zise ea și ieși glonț din încăpere pentru a asculta la gura cheii. Esther nu lucrase nici o broderie în viața ei.

Alergai după ea.

- Esther, ce ai pus la cale cu Duke?

- O să vezi curând. Si nu-ți mai bate capul să mă dai la o parte, Belle. O să mă mărit cu el, dacă o să vreau.

- Dar tu nu-ți dai seama dacă dorești asta atât de curând! Abia cunoști omul.

- îl cunosc mai bine decât îl cunoșteai tu pe Graham. Cel puțin, el nu are o amantă și un bastard de ascuns într-un colț. Si în afară de asta, noi nu avem de gând să ne căsătorim imediat. El doar cere permisiunea să mă curteze.

M-a lăsat fără să mai am prea multe de spus, dar era clar că ea voia consimțământul meu.

- Nu-ți displace, nu-i așa?

- O să-l plac și mai mult, pe măsură ce o să-l cunosc, am admis eu. Cine eram eu să vorbesc de "necunoașterea" unui om?

Sau de logodne pripite? Ea îl cunoscuse așa cum îl cunoscusem eu pe Desmond. M-am întors repede în salon ca

să aflu dacă treaba asta cu aranjamentul de logodnă era contagioasă.

- Presupun că tu l-ai încurajat pe Duke să facă asta, îi spusei eu lui desmond.

- Nu-i o încurajare, ci numai permisiune de a o curta.

- Plănuiește el să se mute la Bath?

- Dacă e nevoie. Jumătate din treaba mea este să te conving să rămâi în Elm Street puțin mai mult. De fapt, până la Crăciun. Numai o lună.

Amândoi am considerat Crăciunul ca un moment romantic pentru logodnă.

Era o oarecare ambiguitate în acest "amândoi".

- Ca să ne ofere suficient timp pentru a ne cunoaște mai bine, adăugă el curtenitor și se îndreptă spre canapea.

- Dacă domnul Duke are unele virtuți ascunse, trebuie să-l sfătuiești să și le dezvăluie fără întârziere.

- Firea sa bună este evidentă pentru un ochi lipsit de prejudecăți. El nu joacă fals; nu-i un afemeiat; o iubește. Iar ea, pare să-i întoarcă sentimentul. Micile lui defecte omenești nu trebuie să te preocupe în mod exagerat. La urma urmelor, n-o să trebuiască să locuiești cu el. E un bărbat zdravăn. Ce poți să cei mai mult de la un cumnat?

- Cel puțin cincisprezece centimetri! Nu-i nici măcar cât

mine de înalt.

- E mai înalt decât Esther. Valoarea unui bărbat nu se măsoară în centimetri.

Am considerat acest lucru ca nepotrivit pentru un cumnat și am trecut la următoarea problemă importantă.

- E prosper, cel puțin, parcă așa ai spus?

- Un adevărat nabab.

O proprietate imobiliară baronală în Sussex și o vilă în Belgrave Square. Pe aceasta din urmă vei avea ocazia s-o vezi mâine, dacă totul merge bine, iar pe prima de Crăciun. El speră să vă aibă pe toți acolo de sărbători.

"Amândoi" devenise "voi" nu "noi", și pornirile mele se domoliră.

- Tu îți petreci sărbătorile Crăciunului la Londra, desmond, nu-i așa?

- Nu, sunt vecin cu Duke în Sussex. Așa am devenit prieteni buni. Speram să te conving să mă vizitezi de Anul Nou. De obicei dau un bal. Liz și bărbatul ei vor veni la mine de sărbători, sau voi participa eu la petrecerea lui Duke.

Asta suna destul de interesant, așa că nu i-am mai băgat bețe-n roate lui Duke.

- Depinde de mama. Ei trebuie să-i spună lucrurile astea, nu mie.

- Dumneaei îi va spune Duke, dacă îmi va urma sfaturile. Misiunea mea era să te conving pe tine, Belle. Pe tine te interesează?

Sclipirea din ochii lui denota mai mult decât preocuparea pentru succesul lui Duke.

- Mă voi supune deciziei mamei.

- Dar înainte de a vorbi cu mama ta, îți displace ideea?

- Atâta vreme cât Esther este fericită...

- Scumpa mea scorpie, tocmai îți spuneam că defectele unui cumnat nu trebuie să preocupe o doamnă în mod exagerat.

O să mă străduiesc să-i plac lui Esther, dar noi discutăm despre părerea ta.

Am reconsiderat sensul câtorva pronume și am înțeles că ceea ce a discutat cu mama a fost în numele lui și al meu, nu al lui Duke. Ascultam ca prin vis, în timp ce el continuă:

- Ai putea fi fericită cu un bărbat care se întâlnește zilnic cu vagabonzi și lepădături și care, din timp în timp, îți oferă câte un mandat? Mă voi ocupa să-l îndepărtez pe Grant din casa mea dacă chiar nu-l agreezi

- Nu!

Ridică scurt din sprâncene și deveni bățos, făcându-mă să mă grăbesc să mă fac înțeleasă.

- Incep să înțeleg limbajul domnului Grant. N-o să fie necesar să plece.

El se mai înmuie, iar brațele lui mă împresurară ca o pătură caldă. Vocea lui, care-mi șoptea la ureche, trăda un fel de ușurare.

- M-ai liniștit puțin. Oferta de a mă dispensa de prezența lui Grant a fost supremul sacrificiu.

El e colacul meu de salvare la Stop Hale Abbey.

O clipă ne privirăm cu acea uitătură de vițel pe care o au îndrăgostiții. Desmond părea chiar lipsit de maturitate, iar eu știam că zâmbeam ca o lună în primul pătrar, totuși nu m-am putut abține. Departe de a fi revoltat de expresia mea, el mă strânse cu putere în brațe, strivindu-mi buzele cu un sărut nemilos. Sângele începu să-mi alerge prin vene. I-am întors această strânsoare într-un fel puțin feminin, până când am simțit că plămânii îmi sunt gata să explodeze. Deodată, Crăciunul păru foarte îndepărtat.

- E devreme să te întreb asupra hotărârii, zise des, după o clipă, dar uneori un "mai târziu" e posibil să nu mai bină. Când am văzut țeava pistolului lui Eliot, mi-a străfulgerat prin minte că voi muri și n-am apucat să-ți spun că te iubesc, Belle. Iată de ce ți-am spus-o în această după-amiază. N-am nevoie de un an pentru a mă decide și cred că ești ca și mine

în această privință. Cel puțin tu pari capabilă să mă urăști de la o clipă la alta, astfel că emoțiile tale pot fi stăpânite cu ușurință, adăugă el, privind cu coada ochiului și zâmbind.

O vânzoleală în hol ne anunță că vin și ceilalți și sărirăm în picioare cu o grabă vinovată. Ar fi greu de spus care zâmbet era mai larg, dar cred că Duke a câștigat partida zilei. Zâmbetul să se stinse când dădu cu ochii de mine, se apropie cu curaj.

- Ți-ai luat acum o povară cu mine, domnișoară Haley, zise el ștergându-și palmele transpirate de fundul pantalonilor înainte de a mă atinge. Mimica feței mele i-a spus că este în deplină siguranță. El râse în loc de a-mi da mâna și îmi atinse cu vârful degetelor, frățește bărbia, apoi se retrase repede, parcă uimit de propria cutezanță.

- Este cazul să te felicit, Des? întrebă el.

- A reușit să mă cucerească, fu modul rafinat al lui des de a anunța capitularea mea.

- Ea a fost de acord să accepte oferta, explicai eu.

Mi-a părut puțin mai rău pentru mama, care a fost lăsată în frig. Am destupat o sticlă de șampanie din pivnița lui Graham și am discutat despre viitorul nostru, singurul subiect de dispută fiind care dintre noi să aibă plăcerea de a sta cu mama, deși ea era mai mult înclinată să se întoarcă la

Bath singură.

- Ei bine, fetelor, călătoria n-a ieșit prea prost la urma urmelor, nu-i așa? întrebă mama fericită.

Alte etalii urmau să fie stabilite mai târziu. Des pretinse că mătușa lui încă mai era interesată de casa mea și urma să consulte un avocat pentru stabilirea dotei pentru Kate Norman. Se părea că luna decembrie va fi foarte încărcată, dar nu suficient de încărcată încât să mă împiedice să fiu curtată.

Căsuța din Elm Street va răsuna de voioșie și speram din suflet ca mătușa lui Desmond, sau indiferent cine cumpăra casa, va fi la fel de fericită cum eram eu în aceste momente. Stiam că n-aș fi fost nici a zecea parte fericită cu Graham. Am învățat să-l iert. Cum puteam să nu-l iert, când a fost cauza indirectă a fericirii mele? îl voi ierta și apoi îl voi uita. Era timpul să îngrop trecutul și să întorc o filă nouă din viață.

Sfârşit